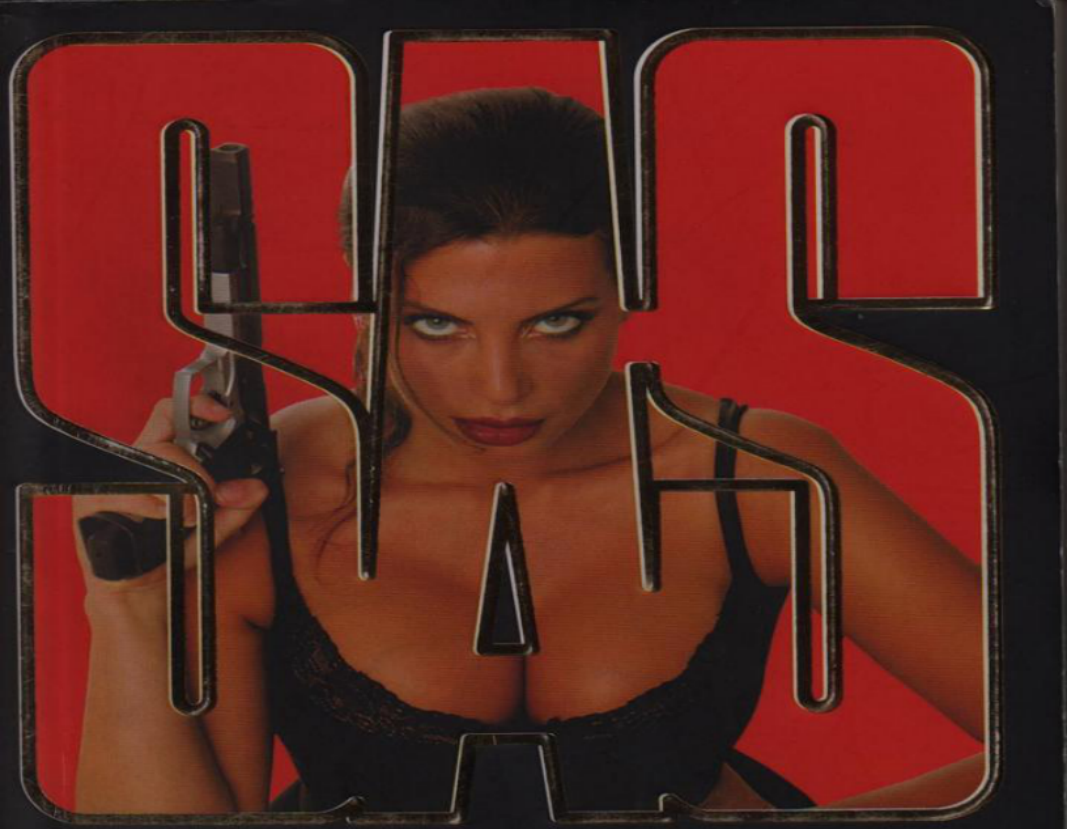

DOSARUL K

În urmărirea lui Radovan Karadžić

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Cuprins

CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
CAPITOLUL X
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL XII
CAPITOLUL XIII
CAPITOLUL XIV
CAPITOLUL XV
CAPITOLUL XVI
CAPITOLUL XVII
CAPITOLUL XVIII
CAPITOLUL XIX
CAPITOLUL XX
CAPITOLUL XXI
CAPITOLUL XXII
CAPITOLUL XXIII
CAPITOLUL XXIV

Gérard de Villiers

SAS 165

DOSARUL K
În urmărirea lui Radovan Karadžić

Traducere: Marian Tiu

Meteor Press, 2008

Le Dossier K,
2006

CAPITOLUL I

Mașina Audi A8 apăru cu viteză de pe strada îngustă care venea șerpuind de la Valjevo și se opri brusc chiar înainte de locul unde o stradă și mai îngustă dădea în șoseaua principală, indicată de un panou din lemn cu inscripția *Priština.* Sulejman Brancslibovicaevo nu avu decât câteva secunde la dispoziție pentru a o urmări cu privirea, înainte ca aceasta să dispară după panta abruptă care ducea la mănăstirea ortodoxă din *Priština,* ascunsă în mijlocul pădurii, aproape în fundul văii.

A fost de ajuns să observe profilul bărbatului de la volan, cu trăsături aspre sub un craniu ras, și să vadă pentru scurt timp pasagerul, singur pe banchetă.

Sulejman Brancevo, instalat pe terasa de la *Kod Vuka[1], o* cafenea cu pereți roz și acoperiș din țiglă maro, situat chiar în fața intersecției celor două drumuri, simți cum pulsul i se intensifică. Cel care conducea se numea Dragoljub Matić și era un sârb bosniac, membru al grupării clandestine „Preventiva” însărcinată să îl apere pe Radovan Karadžić, fostul președinte al efemerei Republici Srpska, entitate ce regrupa sârbii din Bosnia-Herțegovina.

Și era aproape sigur că bărbatul instalat pe bancheta mașinii Audi A8 era Radovan Karadžić.

Criminalul de război pe care îl urmărea de 8 luni, din ordinele șefului său, Munir Konjic, șeful serviciilor de informații ale musulmanilor din Bosnia.

De altfel, un alt indiciu îi întărea această convingere. În urmă cu câteva minute, un Audi negru, exact ca acela care tocmai intrase pe drumul spre mănăstirea *Priština,* trecuse încet prin fața terasei de la *Kod Vuka,* continuând apoi pe drumul principal. Cu siguranță un vehicul „avangardă” al protecției.

Brusc, scaunul din plastic verde al bistroului i se păru mai confortabil decât un fotoliu de club. Aștepta această clipă de atâta vreme! Exact din 13 iulie 1995, când soldații sârbo-bosniaci din corpul de armată de la Drina îl dăduseră jos dintr-o camionetă care venea de la Srebrenica, împreună cu alți prizonieri musulmani.

Pentru el, acel moment se petrecuse foarte repede. Ca într-un coșmar, îi văzuse pe cei cinci soldați începând să tragă în prizonieri ca la un stand de tir. Asurzit de bubuituri, avusese prezența de spirit să se culce la pământ, înainte de a fi atins. Unul din tovarășii săi de suferință, atins de mai multe gloanțe, se prăbușise peste el, protejându-l cu cadavrul său.

Aceasta se petrecea în fața școlii din satul Garbavei, la vreo 10 kilometri de enclava musulmană din Srebrenica, cucerită în urmă cu 2

zile, pe 11 iulie 1995, de trupele bosniaco-sârbe, după ce batalionul olandez al ONU, însărcinat cu apărarea lui, predase orașul fără luptă.

Sulejman Brancevo avusese mult noroc: în acel sector domnea o dezordine totală. Soldații bosniaco-sârbi ai generalului Mladić, care tocmai executaseră prizonierii, plecaseră imediat în căutarea altor musulmani pe care să-i omoare. Sulejman Brancevo profitase de aceasta ca să dea la o parte cadavrul celui care îi salvase viața și să fugă pentru a se ascunde într-o școală abandonată din apropiere.

La căderea serii, reușise să ajungă în pădure și merse aproape 24 de ore până să ajungă la liniile bosniace musulmane. Atunci a putut în cele din urmă să povestească despre cele văzute. Nimeni, la început, nu l-a crezut. După ce cuceriseră enclava musulmană din Srebrenica, situată chiar în inima zonei de populație sârbă, soldații generalului Mladić lăsaseră femeile și copiii să plece prin pădure, înspre Gorazde, controlat de trupele britanice, în timp ce îi strângeau pe toți bărbații din Srebrenica sub pretextul că îi transferă în tabere, pentru a-i schimba cu prizonieri bosniaco-sârbi.

Generalul Ratko Mladić, care condusese lupta pentru cucerirea Srebrenicei, se filmase, zâmbind, în timp ce împărțea bomboane copiilor care urcau în vechile autobuze ale FORPRONU[2], sub privirile înduioșate ale soldaților olandezi.

Dar, cei 8 000 de prizonieri musulmani din Srebrenica, cu vârste cuprinse între 16 și 60 de ani, n-au fost niciodată dați la schimb; pe măsură ce ajungeau în punctele de adunare, erau împușcați cu arme automate. Corpurile lor erau apoi așezate în gropi comune având formatul reglementar: 10 metri pe 5, cu adâncime de 2,5 metri. Gropi destinate să încapă tancurile T72 ale armatei sârbe. Masacrele fuseseră reluate aproape peste tot în zona corpului de armată de la Drina.

Chiar și acum, după 11 ani, nu se știa câți musulmani bosniaci fuseseră executați cu sânge rece în timpul celui mai mare masacru survenit după al Doilea Război Mondial.

Generalul Ratko Mladić fusese cel care dusese la bun sfârșit crima de război, dar ordinele veneau mai de sus, de la Radovan Karadžić, fost psihiatru, devenit președintele efemerei Republici Srpska. În urmă cu 4 luni, în martie 1995, „directiva nr. 7” fusese foarte explicită: „Sârbii trebuie să împingă războiul la paroxism pentru a obține o reglementare politică favorabilă.”

Acest paroxism se soldase cu masacrul de la Srebrenica. Cel mai mare după cel făcut de naziști.

La Srebrenica, se adăugaseră alte crime de război: și, după 11 ani, se numărau douăzeci de mii de bosniaci musulmani „dispăruți”. Era mult pentru un război civil început în iunie 1991 la Vukovar.

Un mandat internațional de arestare fusese emis pe 11 iulie 1996 –

la exact 1 an după Srebrenica – pe numele lui Radovan Karadžić. Președintele decăzut al Republicii Srpska era, de la această dată, căutat oficial ca un criminal de război. De aproape 11 ani, scăpase de orice căutare. Simplul fapt de a fi aproape sigur că l-a localizat era deja un miracol în ochii lui Sulejman Brancevo. Rezultatul anilor de așteptare, tenacitate, prudență și riscuri. Cei care îl apărau pe Radovan Karadžić, iluminați, politicieni bosniaci, mafioți sau popi ortodocși, nu ezitaseră să folosească violența pentru a descuraja căutările. În așa măsură încât în două rânduri, trupele SFOR[3] renunțaseră să îl captureze, temându-se de pierderile prea grele în rândurile lor.

Din fericire, odată cu trecerea timpului, „Preventiva”, garda apropiată a lui Radovan Karadžić, se redusese, ajungând de la cinci sute de oameni la vreo douăzeci de fideli care se strânseseră în jurul lui. Gata să omoare pentru a-și proteja conducătorul mult iubit.

Stăpânindu-și starea de excitare, Sulejman Brancevo își aprinse o țigară pentru a-și calma nervozitatea.

Nu erau decât două persoane pe terasa însorită de la *Kod Vuka.* Șoseaua sinuoasă care ducea de la Valjevo la Rogacica era puțin circulată, deservind doar câteva cătune pierdute printre dealurile acoperite cu păduri dese.

Al doilea client, un bărbat nebărbierit cu alură de țăran, părea să se plictisească în fața unei beri goale. Era deja acolo când Sulejman Brancevo sosise și acesta din urmă își zicea că nu era doar o întâmplare… Pentru a scăpa de cei care îl urmăreau, Radovan Karadžić pusese la punct un sistem de protecție foarte sofisticat. Imediat ce ajungea undeva, un cerc strâns îl apăra față de orice eveniment neplăcut.

Bineînțeles, în acest colț pierdut al Serbiei, străinii erau remarcați ca o muscă într-un pahar cu lapte…

Din fericire, Sulejman Brancevo, deși era musulman, putea trece drept un sârb.

O tânără apăru din cafenea, privi în jur și îi zâmbi lui Sulejman Brancevo.

Fără umbra de mustață neagră care îi împodobea buza superioară, Vesna Dušković ar fi fost cu adevărat apetisantă… O țărancă subțirică cu un fund bombat și trăsături regulate. Ospătăriță la *Kod Vuka,* ea era alibiul lui Sulejman Brancevo. Când părăsise Sarajevo în urmă cu 2 luni, pentru a regăsi urma lui Radovan Karadžić, nu avea decât o informație vagă, obținută după luni de anchetă în Bosnia sârbească.

Ex-președintele Republicii Srpska, între două sejururi la Belgrad, trecea frecvent pe la mănăstirea izolată din *Priština* pentru a se întâlni cu prietenii. Situată undeva, pe nicăieri, la sud de Valjevo, între două sate în care toată lumea se cunoștea, era ascunzătoarea ideală.

Acolo, Radovan Karadžić primea anumiți mesageri care îl țineau în legătură cu viața „exterioară”. Supraveghea evoluția a două societăți pe care le controla împreună cu fratele său Luka: Komutko, care distribuia benzină și Zradno, sucuri de fructe. El continua să exercite o influență subterană asupra Republicii Srpska. Desigur, cea care îi succedase la președinție fusese arestată și transferată la Haga – Sediul TPIY[4], dar ideile care animaseră acest război de eliberare etnică erau în continuare vii. Calmul aparent care domnea în Bosnia-Herțegovina „unificată”, regrupând croați, catolici, musulmani și sârbi ortodocși, era înșelător. Cele trei comunități continuau să se urască. De altfel, zonele etnice erau de acum bine delimitate, toate satele „mixte” fiind epurate.

Fără militarii din SFOR, apoi EUFOR din 2005, războiul civil s-ar fi reluat oricând.

Sulejman Brancevo făcu un semn discret ospătăriței care se apropie, cu tava în mână.

— La ce oră termini?

— Pe la șapte. Vrei să mă aștepți?

— *Da.*

Schimbară o privire complice. Sulejman Brancevo se străduise 3 săptămâni să o seducă pe Vesna Dušković. Când se oprise prima dată la *Kod Vuka,* intrase în vorbă cu ea, prezentându-se drept reprezentant al unei firme de material agricol.

Oprirea lui aici nu era întâmplătoare: *Kod Vuka* era „observatorul” cel mai apropiat de mănăstirea *Priština.* Se întorsese periodic, făcându-i curte asiduu.

Până într-o zi când, după serviciu, o dusese în pădure pentru o „plimbare”. Pe o potecă, la câțiva pași de mănăstire, o rezemase de un copac, îi ridicase fusta din satin negru, îi dăduse la o parte chilotul aproape alb și o posedase într-o cavalcadă rapidă. Acest procedeu cavaleresc nu îi displăcuse tinerei ospătărițe. În acele locuri, cuceritorii erau rari…

Aceasta îi oferise lui Sulejman Brancevo un pretext ideal pentru a reveni periodic, cu ocazia „turneelor” sale…

Încântată și la început convinsă că nu îl va mai revedea, Vesna Dušković se angajase apoi într-o relație regulată. De atunci, mergeau prin micile hoteluri din Valjevo, fiindcă ea locuia cu tatăl ei, proprietar la *Kod Vuka.* Până la urmă, nu era un alibi dezagreabil, în afară de urma ei de mustață și un miros *sui generis,* Vesna avea un corp ferm, cu fese rotunde și bine cambrate. Și, în plus, adora să facă dragoste.

Uneori, pentru a-i menține pasiunea, Sulejman îi aducea câteva „zdrențe”, cum zicea el: haine cumpărate de la târg, din Valjevo.

Pe cheltuiala Serviciilor bosniace…

Căci, Sulejman Brancevo era în misiune. O misiune total secretă. Serviciile noii Republici Bosnia-Herțegovina erau împărțite în trei secțiuni independente unele față de celelalte, croată, musulmană și sârbă, fiecare având autonomie totală.

Nimeni, absolut nimeni, nu știa că Sulejman Brancevo era pe urmele lui Radovan Karadžić. Secțiunea sârbă a Serviciilor bosniace l-ar fi prevenit imediat pe criminalul de război. De altfel, SFOR și diferitele entități însărcinate să-l urmărească, erau singurele care voiau cu adevărat să-l aresteze și să-l transfere la Haga, însă acum erau descurajate.

Francezii și britanicii renunțaseră practic, din diferite motive: era nevoie de prea mult timp și mijloace. Fără a mai vorbi de riscurile fizice la care se expuneau urmăritorii. Oamenii care îl apărau pe Radovan Karadžić erau asasini care făcuseră dovada acestui lucru în timpul epurărilor etnice din Bosnia. Unii, fanatici, care continuau să-i denumească „turci” pe bosniacii musulmani, îl considerau pe Karadžić drept Dumnezeu și uciseseră deja pentru a-l apăra.

Alții, mafioți, se foloseau de „iubirea” lor față de Karadžić pentru a-și acoperi traficurile, cedând o mică parte pentru cheltuielile necesare evadării criminalului de război. Profitând de indulgența autorităților bosniace sau sârbe, admiratoare ale lui Karadžić.

În fine, mai era biserica ortodoxă care nu refuzase să acorde sprijin fugarului: toate mănăstirile din regiune îi erau deschise și numai Dumnezeu știe câte erau la număr…

Chiar și faimoasa mănăstire Ostrog, din Muntenegru, între Podgorica și Nistic, oraș unde locuia încă familia Karadžić, invadată în toate anotimpurile de turiști, îl primise de câteva ori. De altfel iguman[5], un popă tânăr blond și bărbos, nici nu se ascundea…

Cu atât mai mult cu cât legea muntenegreană era formală: mănăstirile nu o respectau. Altfel spus, tot ce puteau face autoritățile, dacă aflau de prezența lui Radovan Karadžić la Ostrog, era să îi ceară politicos să plece.

Întrucât nici Muntenegru, nici Serbia nu aveau trupe străine, în comparație cu Bosnia, iar autoritățile locale erau reticente în inițierea celei mai mici acțiuni împotriva fugarului, Radovan Karadžić putea dormi liniștit…

Nu mai rămânea decât o mână de ireductibili care voiau să-l captureze și să-l predea tribunalului de la Haga ca să dea socoteală pentru crimele de război comise în timpul conflictului și pentru masacrul premeditat de la Srebrenica, executat de generalul Ratko Mladić, dar ordonat de Radovan Karadžić, care voia să suprime definitiv această enclavă musulmană de pe teritoriul ocupat de sârbii din Republica Srpska.

Exista și un obiectiv secundar: să terorizeze musulmanii din satele

învecinate, ca aceștia să plece singuri…

Unsprezece ani mai târziu, aproape toată lumea uitase de Srebrenica, în afară de cei care voiau să răzbune masacrul mai multor mii de musulmani împușcați, cu mâinile legate cu sârmă la spate, la fel cum făcuseră naziștii în timpul operațiunii, „Barbarossa”, în Ucraina și Rusia, în iunie 1941.

Preocupat să lupte împotriva mafiei bosniace, Sulejman Brancevo alungase amintirile de la Srebrenica, când, în urmă cu câteva luni, fusese invitat la o conferință organizată de Națiunile Unite cu privire la masacrele comise în Bosnia. Se proiectaseră fotografii insuportabile și totul îi revenise brusc în minte. La vederea craniilor pe care mai era încă păr, a maxilarelor larg deschise într-un ultim țipăt, ochii i se umpluseră de lacrimi. Și își jurase de îndată să-i găsească pe responsabilii acestei orori.

De generalul Ratko Mladić nu se putea atinge, fiind protejat de un mic nucleu al Serviciilor de informații ale armatei sârbe, oameni încă foarte puternici: comanditarii uciderii primului ministru sârb Dindić, asasinat în mijlocul Belgradului, în martie 2003, doar fiindcă se pregătea să îl predea tribunalului de la Haga pe generalul Mladić.

Rămânea Radovan Karadžić. El nu era protejat *oficial,* chiar dacă numeroși sârbi din poliție sau armată îl acopereau pe cont propriu.

Chiar a doua zi, Sulejman Brancevo se dusese la șeful său Munir Konjic, în cele trei mici camere pe care le ocupa în ministerul de Interne, la marginea orașului turcesc, și îi ceruse un concediu de 6 luni fără plată pentru a încerca să dea de urma lui Radovan Karadžić.

Șeful Serviciilor bosniace îi primise cererea cu răceală.

— Mulți au încercat, cu mijloace considerabile. Au eșuat toți. O să îți riști viața pentru nimic…

— Atunci, o voi face singur! concluzionase supraviețuitorul de la Srebrenica.

Opt zile mai târziu, Munir Konjic îl sunase în biroul lui, situat într-un imobil încă ciuruit de gloanțe.

— M-am gândit, îi explicase el lui Sulejman Brancevo. Te vei ocupa 6 luni de urmărirea lui Karadžić. Dar *în* cadrul serviciului. Altfel, ar fi dezonorant pentru Bosnia.

— Dacă se află, obiectase imediat Brancevo, mă vor omorî, chiar înainte să mă apropii.

Munir Konjic îl asigură imediat.

— Nimeni nu va ști. Este un ordin *secret* pe care ți-l dau, cu autorizarea președintelui. Va rămâne închis în seiful meu, dar ești, începând de azi, în misiune oficială. Și poți dispune de mulți bani pentru misiunea ta.

— Câți? întrebase imediat bosniacul.

Munir Konjic nu se putuse abține să nu zâmbească.

— Cinci milioane de dolari. Am deja două sute de mii de dolari în seiful meu. Doar îmi vei spune de ce ai nevoie.

Sulejman Brancevo rămăsese cu gura căscată: Bosnia era săracă, iar cinci milioane de dolari reprezentau o sumă enormă.

— De unde vin acești bani?

Șeful Serviciilor bosniace ezitase înainte de a spune:

— De la americani…

— De la americani! repetase Sulejman Brancevo, neîncrezător. Nu au făcut niciodată nimic util, în afară de a distribui prime la infractorii care îi „afumau” cu informații aiurite.

— Este adevărat, recunoscuse Munir Konjic, dar nu sunt *aceiași* americani. Cel căruia i-am prezentat planul tău este instalat la baza lor de la Tuzla. M-a sunat după 2 zile ca să mă prezinte unuia venit de la Washington. Un foarte înalt funcționar de la Casa Albă. Și el a cerut să fie secret și mi-a spus că ai undă verde de la președinția americană. Evident, ei nu vor lua parte la ancheta ta, altfel ar fi cel mai sigur mod de-a o face să eșueze. Dar o vor finanța și, în cazul de față, dacă îți atingi scopul, îți vor pune la dispoziție mijloace importante.

— Dar dacă Karadžić se află în Muntenegru sau în Serbia? UEFOR nu poate merge acolo.

De la sfârșitul anului 2004, SFOR din cadrul Națiunilor Unite fusese înlocuit de forțele Uniunii Europene.

— Va fi o operațiune clandestină, concluzionase Munir Konjic. Americanii practică astfel de treburi. Accepți?

— Bineînțeles.

Șeful Serviciilor bosniace luase din seif tancurile de bancnote, le băgase într-un plic gros, maro, pe care îl întinse lui Sulejman Brancevo.

— Iată douăzeci de mii de dolari. Îmi vei spune verbal cum i-ai cheltuit.

— Dar este prea mult! protestase agentul bosniac.

Munir Konjic zâmbi.

— Nu vreau să vii să mă vezi prea des în acest birou. Știi de ce…

Sulejman Brancevo își începuse ancheta clandestină. Mai întâi marcând pe o hartă a regiunii toate locurile în care Radovan Karadžić fusese semnalat în cursul ultimilor ani. În afară de Belgrad, unde nu putea să acționeze, toate se situau de-a lungul frontierei estice a Bosniei cu Muntenegru și Serbia.

Sate izolate, în zone greu accesibile.

Acolo era imposibil să întrebi direct. Se mai vindeau încă postere cu criminalul de război la ieșirea din biserici sau sticle de șliboviță cu etichete având efigia lui.

Sulejman Brancevo înțelesese, interogând câțiva oameni siguri și recitind rapoartele SFOR, că nu avea decât o pistă de explorat:

„Preventiva”, garda apropiată a fostului președinte al Republicii Srpska.

De fapt, Radovan Karadžić nu utiliza *niciodată* telefonul pentru a comunica. Din 1998, niciun Serviciu nu interceptase *o singură* convorbire în care să poată fi identificată vocea sa.

Toate legăturile se țineau prin mesageri, foarte dificili de interceptat.

Centrul puternic al dispozitivului se afla la Pale, un mic târg la 20 de kilometri de Sarajevo, efemera capitală a Republicii Srpska timp de 3 ani. Acolo locuia încă soția lui Karadžić, Liliana, cu care coresponda periodic, și fiica sa Dragana, măritată cu un locuitor din sat. Casa mare a familiei, pe versantul nordic al orașului, servea încă drept cartier general pentru familiarii și partizanii lui Radovan Karadžić. Bineînțeles, era imposibil să obțină cea mai mică informație de la acești fanatici.

Unuia dintre prietenii lui Sulejman Brancevo trimis la Dragana Karadžić, sub pretextul vânzării unei polițe de asigurare, fata criminalului de război îi replicase: „Spune-i că am plecat în Noua Zeelandă.”

Era răspunsul standard rezervat celor care nu se prezentau prin intermediul unei filiere sigure.

Din contră, Sulejman Brancevo reperase trei nume care puteau constitui o pistă. Trei membri ai „Preventiva” care locuiau tot în Pale și care frecventau bistrourile din centrul orașului, cum era *Scandal.*

Pe acești oameni Radovan Karadžić se baza pentru rarele deplasări. Toți făcuseră parte din unitatea a X-a de sabotaj a corpului de armată din Drina, soldați îmbrăcați în uniforme negre, pentru care uciderea unui om nu însemna mai mult decât strivirea unui țânțar.

Ei dispuneau încă de arme, muniții și mașini puternice, printre care un Mercedes negru blindat pe care Karadžić îl folosise înainte pentru deplasările oficiale.

Acești ucigași nu se deplasau deloc; locuind între Pale și Sarajevo se dedau în principal traficului de țigări venite din Muntenegru.

Regulat, veneau să se distreze la Sarajevo într-unul din singurele locuri animate ale acestui oraș sinistru, *Club Jez,* fost cartier general subteran al forțelor bosniace, transformat de proprietar în restaurant și bar de noapte.

Acolo se găseau cele mai frumoase prostituate din Sarajevo, care nu erau interesate de religia clienților lor.

Deja, din timpul anchetelor sale asupra mafioților, Sulejman Brancevo mergea acolo, ocazie cu care recrutase doi barmani drept informatori. Într-o seară, îi reperase pe Dragoljub Matić la brațul unei superbe brunete cu bust impunător și fund fenomenal. Barmanul îi șoptise numele ei: Biljana.

În două săptămâni, Sulejman Brancevo îi văzuse de mai multe ori împreună. Dragoljub Matić, care nu dansa, își petrecea cea mai mare parte a serii golind o sticlă de scotch Defender. O dată chiar, Brancevo îi urmărise până la Pale, unde Biljana dormise acasă la amantul ei.

Acesta, implicat în diverse afaceri dubioase, călătorea destul. Pentru a nu fi reperat, Sulejman Brancevo îi spusese informatorului său că era vorba de un caz de trafic cu țigări, promițându-i o primă dacă îl ajuta.

Apoi, într-o seară, ajungând la *Club Jez*, o reperase pe Biljana fără amantul ei, în compania a două prietene.

Grație complicității barmanului, apropierea nu fusese dificilă… Un afacerist singur în căutarea distracției. O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne spărsese definitiv gheața. Două ore mai târziu, smulgea fără prea mare greutate chiloții Biljanei într-una din camerele sinistre ale hotelului *Holiday Inn.* Nu era o prostituată cu normă întreagă, ci doar una din nenumăratele bosniace șomere care căutau să supraviețuiască. Sulejman o invitase să ia masa la *Park Princeva,* cel mai bun restaurant din Sarajevo, ținut de mafioții sârbi.

Ciudat, Biljana păruse jenată.

— Aș prefera în altă parte, sugerase ea. Nu vreau să fiu văzută acolo cu un tip. Prietenul meu este amic cu cei care dețin restaurantul.

— Și? Nu ești măritată, nu? zisese Sulejman.

Biljana lăsase capul în jos, încurcată.

— Nu, dar prietenul meu este un tip rău. Este un nebun care nu încetează să-mi vorbească de Serbia Mare.

— Încă mai crede în asta?

Tânăra bosniacă se strâmbă.

— Nu știu, dar acolo, în Pale, sunt toți puțin cam nebuni.

Ca pentru a schimba subiectul, începuse să îi facă o felație. El se lăsă supt și, după ce se răspândi în gura ei, anunță vesel:

— Trebuie să aibă un motiv. Vreau să te revăd.

Biljana îl privise, speriată.

— Vrei cu adevărat să mă mai vezi? Credeam că erai în trecere.

— Banja Luka nu este foarte departe și apoi te-am văzut de mai multe ori la *Club Jez,* dar erai de fiecare dată cu tipul ăla. Nu am vrut să-ți creez probleme.

Biljana aprobă cu gravitate.

— Ai avut dreptate. Este mereu înarmat și e un țăcănit. Odată, a văzut un tip care mă privea insistent. S-a ridicat și i-a zis să plece. Cum acesta refuza, a scos un pistol și i l-a băgat în gură. Era gata să tragă…

— Și nimeni nu a zis nimic?

— Patronul a intervenit, dar Dragoljub i-a spus că era o treabă

între sârbi și nu trebuie să se amestece. În cele din urmă tipul a plecat fără să mai zică nimic…

Sulejman Brancevo savura victoria. Tot ceea ce îi spunea Biljana se potrivea perfect cu ceea ce știa despre garda de corp a lui Radovan Karadžić… Acum, trebuia să clarifice punctul principal.

— Tipul este jalnic, concluzionase el. Radovan Karadžić este fugar și nimeni nu l-a văzut de ani de zile. Nu mai are nicio influență la Pale. Acest tip te amețește cu povești ca să ți-o tragă.

Indignată, Biljana se ridicase, cu pieptul dezgolit, minijupa ridicată până la brâu, descoperind mărgeanul roz dintre coapse.

— Ba nu! protestase ea cu indignare. Dragoljub se vede frecvent cu doctorul Karadžić. De altfel, când lipsește din Sarajevo, sunt sigură că este cu el.

Sulejman reușise cu greu să-și ascundă excitarea. Adrenalina îi făcea arterele să pleznească. De la începutul anchetei sale, era *prima* dată când dădea de capătul unei piste credibile. Reușise să se controleze îndeajuns pentru a zice:

— Îmi spui prostii! Toată lumea știe că Radovan Karadžić este în Rusia, cu văduva lui Milošević.

— În niciun caz! afirmase Biljana; eu sunt sigură că este în Serbia, aproape de Valjevo.

Lăsând să-i scape această informație, ea îl luă iar în gură cu o nouă vigoare. Dar Sulejman Brancevo nu se mai gândea la fleacuri. Valjevo? Printre informațiile pe care le obținuse despre Karadžić, se menționase o mănăstire ortodoxă din zona Valjevo.

Inima lui începu să pompeze valuri de sânge în artere și nu era doar din cauza felației perfecte executate de Biljana. Excitat de ceea ce tocmai aflase, nu rezistase plăcerii de a o întoarce pe tânără pe burtă și de a o penetra anal. Biljana protestase. De formă.

— Nemernicule! Ești prea gros!

Nu avea decât să continue… Așa că, terminând, îi zise:

— Ți-o trage așa, Dragoljub al tău?

— El e drăguț, îl corectase Biljana.

— Dar în seara aceasta, te-a lăsat baltă pentru o altă tipă bună!

Furioasă, Biljana protestase:

— Nu este adevărat! Când a venit să își ia la revedere, era la volanul unui Audi mare, fiindcă avea de făcut un drum. Mi-a zis că era mașina lui de „serviciu”, pentru a-l transporta pe doctor.

Sulejman Brancevo uitase de plăcerea savurată cu frumoasa prostituată. Radovan Karadžić și oamenii săi utilizau *încă* mașini Audi A8 negre, ascunse în garaje discrete, în Bosnia.

O luă pe Biljana în brațe.

— Ești bună, știi! Nu vrei să-l părăsești pe Dragoljub și să vii cu mine?

Biljana coborâse privirea, înspăimântată.

— Dacă îi spun că plec cu un alt bărbat, este capabil să mă omoare sau să mă schilodească… Ne putem vedea așa, când nu este el la Sarajevo.

— Bine, încuviințase Sulejman, aparent contrariat, dar aș fi preferat să te am tot timpul cu mine.

În realitate, era perfect: astfel, ar afla când Dragoljub făcea pe șoferul lui Radovan Karadžić. Și chiar asta se întâmplase! Imediat ce Biljana îl anunțase că amantul ei lipsește, Sulejman Brancevo se dusese la mănăstirea *Priština.* Trecerea lui Dragoljub Matić la volanul unui Audi negru era recompensa pentru săptămâni de eforturi.

De acum, Radovan Karadžić se afla aproape sigur în mănăstire. Nu mai rămânea decât să pună în aplicare dispozitivul „de recuperare” pentru a-l captura.

CAPITOLUL II

Sulejman Brancevo tocmai pălăvrăgea cu Vesna, mângâind-o ușor pe talie, când Audi-ul negru reapăru, venind dinspre mănăstire. Acesta se opri câteva clipe la intersecție și Sulejman Brancevo putu să constate că în afară de șofer, Dragoljub Matić, nu mai era nimeni în mașină.

Dacă pasagerul era Radovan Karadžić, acesta rămăsese la mănăstire. Mașina Audi porni spre Valjevo.

— Grăbește-te! îi zise Sulejman ospătăriței, mergem să luăm masa la Valjevo.

— Plecăm într-o jumătate de oră! promise Vesna.

Vecinul lui Sulejman comandă o șliboviță și ea se întoarse în cafenea. Un tractor trecu pe șosea într-un vacarm îngrozitor.

Rămas singur, Sulejman Brancevo începu să se gândească la continuarea operațiunii. Brusc, resimți o senzație ciudată.

Bărbatul aflat la cealaltă masă de pe terasă îl privea cu un aer absent. Sulejman Brancevo simți deodată o strângere de inimă. În ciuda alurii lui inocente, era cu siguranță un spion local, angajat să repereze străinii. Nu îl mai văzuse în timpul vizitelor sale anterioare. Deci, prezența lui era legată de cea a lui Radovan Karadžić.

De acum înainte, îi rămânea o singură problemă de rezolvat: să îl anunțe pe Munir Konjic care, la rândul lui, să îi prevină pe americani. Baza lor principală se afla la Tuzla, dar CIA avea o antenă în ambasada americană de la Sarajevo, pe un deal în afara orașului, pe șoseaua spre Mostar. Enorma bază CIA care funcționase până în 2005 era închisă și nu mai rămăsese decât un centru de interceptări ai NSA, pe șoseaua spre Pale. Scoase telefonul și înjură în sinea lui. Nu avea rețea, ceea ce nu era de mirare în acest colț pierdut de lume. Va trebui să aștepte până la Valjevo pentru a lua legătura. Dar acolo, va fi în compania Vesnei.

Trebuia neapărat că scape de ea căci nu știa cât timp Radovan Karadžić intenționa să rămână la mănăstire. Ori, operațiunea de capturare a lui impunea o pregătire serioasă. Era protejat de oamenii din „Preventiva”, înarmați bine și fanatici, toți foști membri ai Forțelor speciale din Drina Corps, obișnuiți cu lupta.

Mai mult, mănăstirea *Priština* se afla pe un teren foarte accidentat.

Singura cale de a acționa era să se desfășoare o operațiune cu ajutorul elicopterelor, foarte delicată. Acestea nu trebuiau să fie reperate când treceau granița bosniacă. Ideal, pentru a reuși, era, evident, să se acționeze noaptea. Dar în acest caz, zgomotul elicopterelor l-ar alerta pe Radovan Karadžić, care ar putea să se ascundă ușor în pădurea deasă din jurul mănăstirii. Era deci de

preferat să lovească în zori, astfel încât să poată fi înconjurate clădirile.

Odată reținut Radovan Karadžić, ar trebui cel mult un sfert de oră pentru ca elicopterele să ajungă la frontiera bosniacă. Ceea ce nu ar lăsa timp sârbilor să acționeze. Doar că, pentru ca operațiunea să se poată desfășura a doua zi în zori, era necesar ca americanii să fie anunțați fără întârziere.

— Mergem?

Sulejman Brancevo tresări. Vesna se proțăpise în fața lui, machiată strident, mulată într-un pulover foarte strâmt și o micro-fustă la limita indecenței și cățărată pe pantofi escarpen pe care el îi adusese de la Valjevo, cu o geantă din lenaj negru agățată de braț. Se îndreptară spre vechiul Polo al lui Sulejman Brancevo, parcat de cealaltă parte a șoselei în fața unei ferme, urmăriți de privirea ultimului client de la cafenea.

Imediat ce *Kod Vuka* dispăru după primul viraj, Vesna anunță timid:

— Nu am mult timp. I-am spus tatălui meu că mă duci să cinăm la Valjevo. Mi-a spus să mă întorc imediat după.

Bătrânul cafegiu sârb nu aprecia deloc asiduitatea acestui străin față de fata sa… Sulejman Brancevo se arătă contrariat, mulțumit în realitate. Exista riscul de a fi nevoit să-l întâlnească pe Munir Konjic în cursul nopții. Se concentra la condus: virajele în ac de păr se înlănțuiau, iar șoseaua era plină de gropi enorme. Brusc, la ieșirea dintr-un viraj, trebui să tragă pe dreapta: un Audi negru mare îi tăie calea cu viteză, mergând aproape pe mijlocul șoselei înguste.

Pulsul bosniacului se intensifică brusc.

— Uite, este aceeași mașină ca mai devreme, remarcă el. Ce face în acest colț uitat de lume?

— Dar tu, ce faci aici? replică Vesna, ofuscată.

Sulejman Brancevo puse o mână pe șoldul ei, cu un zâmbet șmecheresc.

— Eu am un motiv *bun* să vin aici.

Vesna își regăsi zâmbetul. Creierul lui Sulejman Brancevo începuse să se-nfierbânte serios. Și dacă acel Audi se întorcea să-l preia pe Radovan Karadžić după o scurtă vizită? Sunându-l pe Munir Konjic, avea să declanșeze o operațiune grea, riscantă și costisitoare.

Dacă americanii ar găsi mănăstirea pustie, ar fi furioși, iar el s-ar arde. Ca să nu spună mai mult. Se gândi la altceva.

— Spune-mi, zise el deodată, era un tip ciudat lângă mine pe terasă. A stat 2 ore în fața unei beri goale. Am impresia că mă urmărea. Este unul din foștii tăi amanți?

Vesna pufni.

— Cum așa? Este un tip care execută lucrări de întreținere la

mănăstire, un fel de zidar. Este foarte pios, iar călugării îi dau de mâncare. Când are ceva bani, vine să ia o bere sau o cafea.

Deci era chiar o santinelă…

Ajungeau la primele case din Valjevo. Sulejman Brancevo se întoarse spre Vesna.

— Mergem *mai întâi* la restaurant?

Ea ezită doar câteva secunde.

— Nu, trecem înainte pe la hotel.

Își zise că ea își dorea chiar foarte mult să se culce cu el. După câteva minute, se opriră în fața hotelului. Singura problemă: aici, nu avea niciun pretext, să scape de Vesna și să îl sune pe Munir Konjic.

Abia ajunși în cameră, ea începu să se frece de el. Din motive diferite, amândoi erau foarte grăbiți. A fost o împreunare rapidă, violentă și primitivă. Abia ieșită din baie, Vesna zise:

— *Davai!**[6]*** Mor de foame. Să mâncăm un *jagnjetina**[7]***.

Zece minute mai târziu, se opreau în fața bistroului lor favorit, aproape gol. Intrară. Sulejman îi zise tinerei care tocmai se așeza:

— Comandă, eu mă duc să fac pipi.

În toaletă, deschise telefonul mobil și simți cum strângerea de inimă îl părăsește: avea semnal. Formă numărul lui Munir Konjic și așteptă, cu inima bătându-i cu putere.

— *Molim?**[8]***

— Eu sunt, anunță Sulejman Brancevo. Gata, a ajuns.

*

* *

— Un elicopter va veni să vă ia, *sir,* anunță vocea neutră a lui Peter Gamsing, noul șef al stației CIA de la Viena. Să fiți gata într-o jumătate de oră.

Lui Malko îi veni să se sufoce de furie. Instalat în biblioteca castelului din Liezen în compania unei sticle de Taittinger Comtes de Champagne Rose, aștepta ca Alexandra să termine cu aranjatul.

— *Acum!* Este o glumă! Plec la o serată la niște prieteni.

Peter Gamsing nu se tulbură.

— Nu este o glumă, *sir,* ci un ordin emis direct de la Casa Albă.

Deci de la Frank Capistrano, *Special Advisor for Security* al președintelui George W. Bush, care îl mai trimisese deja pe Malko și în alte misiuni.

— Unde merg? insistă Malko, furios.

— Nu știu, *sir.* Sunt doar însărcinat să vă duc la Schwechat, de unde un aparat vă va duce la destinație. Îmi pare rău, *sir,* de acest răgaz atât de scurt, dar, chiar și eu, abia am fost anunțat. *Have a good trip, sir.**[9]***

Și, în plus, mai avea și umor negru…

Nici nu închisese de 30 de secunde că Alexandra intră în bibliotecă,

gata de plecare la serata lor într-un „Schloss” vecin.

Malko uită instantaneu de CIA. Alexandra era pur și simplu divină! Răsucindu-se, eterna lui logodnică îi arătă taiorul pepit gri, foarte strâmt, cu fusta până la genunchi. Cu ciorapii ei deschiși la culoare și pantofii cu tocuri de 12 centimetri, respira erotism prin toți porii pielii.

— Îți place? întrebă Alexandra. Este Dior.

Malko se ridică în picioare ca un automat, vrăjit.

Alexandra îl privea cu un zâmbet de târfă, ușor cambrată. Când îi puse mâinile pe talie și cu mâna dreaptă urmă curba unei coapse până la șold, sângele începu să îi fiarbă în artere.

— Este mătase, preciză Alexandra.

Fusta părea imprimată direct pe fund. Fără măcar să se gândească, Malko o împinse pe tânără spre bar, rezemând-o de el. Amuzată, ea își desfăcu ușor vesta taiorului, descoperind un sutien asortat. Tot din mătase.

Compleul ar fi făcut să se excite și un mort.

Alexandra îi văzu privirea și adăugă suav:

— Va trebui să fii foarte atent, dacă vrei să stau îmbrăcată. Este fragil.

Malko își pusese deja mâna pe muntele lui Venus al tinerei și îl masa ușor. Alexandra purta *mereu* chiloți, pentru a putea avea ce să dea jos. O simțea cum alunecă sub degetele lui. Cealaltă mână îi mângâie curba feselor. Sexul lui tocmai se umfla ca un balon. Alexandra își dădu seama.

Punând tandra o mână pe el, îl întrebă:

— Nu poți aștepta pentru mai încolo, când ne vom întoarce?

— Nu, făcu Malko.

Fusta era minunat de suplă și tocmai i-o ridica peste șoldurile încorsetate în ciorapi. Degetele lui strânseră satinul chilotului alb. Alexandra scoase un geamăt ușor. Cu un gest hotărât, Malko tocmai își desfăcea fermoarul pantalonului de alpaca.

— Chiar ești excitat! remarcă Alexandra coborând privirea, flatată totuși de o asemenea impetuozitate după o relație atât de lungă.

Ușor, ea îi cuprinse cu degetele sexul întărit, ca pentru a-i măsura excitarea.

Malko respira sacadat. Degetele lui apucară elasticul stringului și trase în jos, de-a lungul picioarelor. Privirea Alexandrei o căută pe a lui.

— Chiar vrei, acum?

Malko hotărâse să nu îi spună de plecarea lui decât *după* ce se calma. Altfel, de furie, era în stare să îl refuze. S-ar fi îmbolnăvit…

— Da! șopti el.

Nici nu îndrăznea să o sărute ca să nu îi strice machiajul perfect.

Febril, el dădu jos triunghiul de satin alb, care alunecă de-a lungul picioarelor Alexandrei, când ea ridică ușor piciorul stâng pentru a-l scoate. Chilotul rămase agățat de glezna dreaptă, ca un mic fanion.

Când Malko atinse cu degetele sexul tinerei, fu gata să ejaculeze pe loc. Alexandra era inundată! Vizibil, această situație expeditivă o excita mult. Ea strânse și mai tare membrul gata să explodeze între degetele ei și începu să-și îndoaie genunchii cu intenția de a îngenunchea pe mochetă ca să îl cuprindă cu gura.

— Nu! protestă Malko.

Mai întâi, era atât de excitat încât risca să ejaculeze instantaneu în gura logodnicei sale. Apoi, elicopterul CIA risca să ajungă dintr-un minut în altul… Alexandra nu insistă, surprinsă totuși. Rareori când Malko refuza ofranda gurii ei…

El îi cuprinse coapsele cu amândouă mâinile și începu să-i ridice fusta, descoperind pielea goală și portjartierul ce încadra triunghiul blond bine epilat. *El* îndoi ușor genunchii și se înfipse dintr-o mișcare în ascunzișul de miere. Alexandra închise ochii de plăcere, agățată de gâtul lui, simțind această bielă fierbinte mișcându-se în pântecele ei.

Malko rămase nemișcat câteva secunde, cu degetele crispate pe șoldurile elastice. Era magic. Cu bazinul împins înainte, Alexandra îi permitea să o pătrundă cât mai adânc posibil. Nici măcar nu se descheiase de tot la vesta taiorului. Malko, gata să explodeze, nu se gândea la înflorituri. Rămase câteva clipe nemișcat, înfipt adânc, cât să profite pe deplin de această senzație minunată.

— Oh! făcu Alexandra.

Se retrase din pântecele ei, tare ca un mâner de cazma. Fără nicio vorbă, o răsuci pe Alexandra, lipind-o de bar, și îi ridică fusta și mai mult peste șolduri, descoperindu-i complet fundul magnific. Alexandra depărtă singură picioarele și își puse mâinile pe marginea barului, cambrată cât de mult putea.

— Ahhh!

Nu se putuse abține să nu țipe. Malko tocmai o pătrunsese dintr-o singură mișcare, până la capăt. Își trase răsuflarea, încercând să se miște în etuiul arzător cât mai lent posibil, ca să prelungească plăcerea. Cu privirea fixată pe un bronz de Christian Maas, de un erotism îndrăzneț, reprezentând *chiar* o femeie în picioare, aplecată în față, oferindu-și fundul. Acum, nimic grav nu se mai putea întâmpla. Alexandra ofta sacadat, excitată nebunește și ea.

Insesizabil, Malko acceleră ritmul și în curând nu se mai putu controla, de parcă era o sanie lansată pe o pantă abruptă. Cu mâinile agățate de coapsele logodnicei sale, se mișca tot mai repede.

— O să mă faci să juisez! mârâi Alexandra.

Pentru el nu era o chestiune de viitor. Se revărsă în ea cu un țipăt sălbatic, scăpând brusc de toată tensiunea. Lipit de fundul bombat, îi

mulțumi Domnului că îi dăduse astfel de momente. Alexandra gânguri duios, amuzată.

— Spune-mi, voi merge la Dior mai des…

Cel puțin, dolarii de la CIA foloseau la ceva util. Alexandra nu părea grăbită să se desprindă de mădularul înfipt în abdomenul ei. Fugitiv, Malko regretă că nu o sodomizase.

Deodată, zgomotul caracteristic al unui elicopter tulbură liniștea. Malko simți cum i se accelerează pulsul. Recreația se termina.

— Uite! remarcă Alexandra, Wittelsbach ne trimite un elicopter. Lasă-mă să-mi iau chiloții pe mine.

— Nu este de la Wittelsbach, mărturisi el. Vine după mine…

Alexandra se întoarse cu viteza unei cobre și crezu că o să-l muște. Cu fusta ridicată deasupra sexului, picioarele încordate, privirea furibundă, era minunată.

— Vine să *te* caute! repetă ea neîncrezătoare. Pentru a merge unde? Îți amintesc că trebuie să plecăm *acum.* Este un drum de o oră și jumătate…

Încurcat, Malko îi înfruntă privirea.

— Nu pot veni cu tine, mărturisi el, rușinat. Tocmai am primit un telefon. Știi cum sunt ei…

Zgomotul elicopterului devenise asurzitor! Era în zbor staționar, chiar deasupra curții mari din fața castelului. Cu colțul ochiului, Malko îl văzu cum începe să coboare încet într-un nor de praf. Nu se mai auzeau vorbind! Văzu gura deschisă a Alexandrei, dar nu înțelese ce spunea, ceea ce era mai bine. Cu gesturi furioase, ea își luă chiloții, îi trase la loc, își aranjă fusta și ieși din bibliotecă cu pași mari, trântind ușa în urma ei.

În ciuda acestui lucru, Malko era liniștit. Își realizase fantasma. Aceasta nu putea să-i mai fie luată…

La rândul lui, părăsi biblioteca și traversă holul, ajungând pe peron. Elicopterul, un Bel civil, tocmai aterizase în curte, Iară să își oprească retorul. Alexandra îl ocoli pentru a ajunge la Jaguarul parcat ceva mai departe. Malko o văzu cum urcă la volan și demarează lăsând jumătate din cauciucuri pe pietriș.

În starea în care se afla, era capabilă să se ofere primului bărbat care i-ar plăcea la serata de la familia Wittelsbach… Cu inima strânsă, Malko se duse spre elicopter. Un bărbat tocmai se dădea jos. Înălțime medie, păr scurt, în jur de 40 de ani. Întinse mâna lui Malko.

— Vă salut, sunt Stuart. Sunteți gata?

Malko își reprimă furia.

— Cinci minute, zise el întorcându-se să își caute geanta de voiaj în cameră.

Avu totuși timp să o sune pe Alexandra pe telefonul mobil. Tânăra răspunse la prima sonerie.

— Nemernicule! Voiai să mi-o tragi înainte să pleci! zise ea. Știai. Ei bine, nu o să mă plictisesc la serata de la familia Wittelsbach.

Închise, lăsându-l pe Malko frustrat și neliniștit. Nu era un temperament schimbător, dar nu se controla.

Cinci minute mai târziu, Malko lua loc în elicopterul care se ridică imediat de la sol.

— Cunoașteți destinația mea finală? strigă el la Stuart.

Americanul scutură negativ din cap.

— Nu, *sir,* sunt însărcinat doar să vă duc la Schwechat.

*

* *

Nu schimbaseră nicio vorbă în cele 10 minute de zbor. Elicopterul ateriză direct pe pista aeroportului din Viena, lângă un mic Super-Citation cu număr de înmatriculare american. Un bărbat scund, foarte brunet, cu cioc, ochelari, haina descheiată care lăsa să se vadă niște minunate bretele galbene aștepta alături. Era Peter Gamsing, noul șef al stației CIA de la Viena, numit chiar după plecarea lui Porter Goss, directorul CIA demis de George W. Bush. El înaintă, aplecat, spre elicopter și strânse călduros mâna lui Malko, trăgându-l spre avion.

— Repede, zise el, avem o fereastră de decolare pe care nu trebuie să o pierdem. Altfel, este jale.

— Unde mă trimiteți?

— La Tuzla!

— La Tuzla, în Bosnia?

— Da!

— Ce să fac acolo, *my God!*

Șeful stației îi aruncă o privire în același timp bucuroasă și plină de excitare.

— L-au pus pe Radovan Karadžić la păstrare, dar nu trebuie lăsat să aștepte prea mult! Apoi, nu mai aveți decât să-l conduceți *personal* la Haga și să-l predați doamnei Carla Del Ponte, procuror la TPIY, care îl așteaptă de 11 ani.

CAPITOLUL III

În fața stupefacției lui Malko, Peter Gamsing zâmbi. Reactoarele avionului Citation începuseră să se tureze și nu se mai auzea nimic.

— Vi se va explica la Tuzla, urlă șeful stației CIA.

Practic îl împinse în avion. Malko trebui să se aplece pentru a urca în micul jet cu fuzelaj îngust. Abia se instalase că ușa fu închisă și aparatul începu să ruleze. Un tip scund și uscățiv, având în jur de 50 de ani, cu un nas impozant, se așeză lângă ei.

— Bună ziua, zise el în engleză. Mă numesc Munir Konjic, sunt șeful Serviciilor bosniaco-musulmane și șeful zonal al „Tracking Unit”[10].

— Ah, bun, făcu Malko, uluit, o să-mi explicați pentru ce mă aflu aici?

Ca să-i răspundă, bosniacul trebui să aștepte până ce avionul Citation luă altitudine și vacarmul motoarelor se calmă. În timp ce străpungeau pătura de nori, Munir Konjic se întoarse spre el, cu un zâmbet puțin cam stingherit.

— Personal, nu sunt în măsură să vă lămuresc complet. Colonelul Harrisson Carter, șeful Task Force Eagle cu baza la Tuzla și omonimul meu la americani, se va ocupa de asta. La solicitarea lui am venit să vă caut.

Malko era tot mai surprins.

— Cine este colonelul Carter? Face parte din CIA?

— Nu, din Pentagon. CIA a renunțat la vânarea criminalilor de război. Colonelul Carter face parte din *Defense Humint Service.*

Serviciul de informații al pentagonului… Malko înțelegea tot mai puțin. Totuși, la Viena, CIA era cea care îl anunțase.

— Colonelul Carter, continuă bosniacul, comandă o altă unitate de aproximativ două sute de oameni, cu baza la Tuzla, ultima bază americană în Bosnia. Dispune de mulți bani și importante mijloace. Știți că există o primă de cinci milioane de dolari pentru capturarea lui Radovan Karadžić?

— Nu, mărturisi Malko.

Avionul Citation atinsese viteza de croazieră și Munir Konjic aruncă o privire la ceas.

— Ajungem la Tuzla în aproximativ o oră și 10 minute. Aceasta vă va lăsa timp pentru briefing și câteva ore de somn.

Se lăsase noaptea. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling. Vor ajunge în Bosnia pe la ora 10:30.

— De ce această grabă? se miră Malko.

Bosniacul îl privi surprins.

— Nu vi s-a spus?

— Șeful stației de la Viena mi-a zis doar că „mi l-au pus pe Radovan Karadžić la păstrare”.

Munir Konjic zâmbi, puțin cam amar.

— Este *aproape* exact. Unul din agenții mei l-a localizat efectiv într-o mănăstire aproape de Valjevo, în Serbia. Acum trebuie să ajungem la el. Colonelul Carter este cel care organizează operațiunea. Eu cooperez cu unitatea „Eagle Team” de mult timp, din partea Serviciilor bosniace, pentru a-l aresta pe Radovan Karadžić și a-l transfera la Haga.

— Fără succes până acum, nu se putu abține să sublinieze Malko.

— De fiecare dată ne-a scăpat printre degete, mărturisi Munir Konjic. În prezent toată lumea, inclusiv francezii și britanicii, au încetat practic căutările. Chiar și americanii și-au redus considerabil mijloacele. Eu, de când sunt la conducerea acestui Serviciu, consacru și mai mult timp capturării lui. În cel mai absolut secret, căci, în Bosnia și în Serbia, Radovan Karadžić dispune de numeroși susținători și simpatizanți.

— Chiar și acum? întrebă Malko sceptic.

— Vai! Bosniacii sârbi continuă să îl considere drept un Dumnezeu, salvator al creștinilor, și îi scuză toate masacrele de care este răspunzător. Noi, musulmanii bosniaci, suntem direct implicați, avem morții noștri de răzbunat. Îi scuz pe străini: este foarte dificil să derulezi o anchetă în aceste medii sârbe. Și, în plus, guvernele europene nu au prea mare lucru de oferit sârbilor bosniaci, în afară de o ipotetică intrare în Europa… De altfel, chiar și eu nu am decât un singur agent în acest caz, detașat de la Srebrenica. De 8 luni, nu face decât această treabă, dându-se drept sârb. Se pare că, în cele din urmă, l-a localizat pe Radovan Karadžić.

— Într-o mănăstire?

— Da. Mănăstirea *Priština,* la sud de Valjevo. Ceea ce nu este de mirare căci biserica ortodoxă sârbă l-a protejat mereu pe Radovan Karadžić. Până azi, igumanii numeroaselor mănăstiri cer oficial să se roage pentru el. Este cam ca Ossama Ben Laden: toată populația îl protejează.

— Deci știți unde se află Radovan Karadžić *în acest moment*?

Munir Konjic zâmbi rezervat.

— Agentul meu, Sulejman Brancevo, m-a sunat pe seară ca să mă anunțe. Doar că nu știm cât timp va rămâne în această mănăstire. Astfel, colonelul Carter, după consultarea cu Washington-ul, a decis să lanseze operațiunea mâine dimineață în zori. Ceea ce nu lasă prea mult timp pentru pregătiri. Știu că doar dumneavoastră mai sunteți așteptat… Vă va da toate detaliile.

Avionul Citation începuse coborârea spre Tuzla și erau zgâlțâiți de turbulențe. Malko închise ochii, visând la fundul fabulos al

Alexandrei. De ce naiba apelaseră la el, dacă erau două sute de americani la Tuzla?

*

* *

Avionul Citation ateriză lin pe aeroportul militar din Tuzla și rulă până la aerogară, oprindu-se în fața unui Humwee camuflat, din care ieși un militar, cu capul gol, craniul ras, sprâncenele aproape unite. Chiar înainte să se prezinte, Malko remarcă pe uniforma lui ecusonul „Colonel H. Carter”.

— *Welcome în Tuzla,* rosti ofițerul. Vă este foame?

Era ora 10:25.

— Așa și așa, mărturisi Malko, gândindu-se la Alexandra care urma tocmai să ia masa și să se lase sedusă în castelul familiei Wittelsbach.

— *Well,* să mergem totuși la popotă, zise colonelul Carter, trebuie să mâncăm întotdeauna atunci când avem ocazia.

Declarație plină de bun-simț. Intrară într-o sală de mese, unde o ordonanță le aduse ceva ce semăna cu un hamburger foarte vechi. Americanul care luase deja masa, comandă un Defender cu gheață, iar Malko o apă minerală. După câteva îmbucături din hamburger, dădu la o parte farfuria.

— Colonele, sunt bucuros să ne cunoaștem. Se pare că o să îmi explicați care este misiunea mea.

— *Wright,* aprobă ofițerul. Dacă nu vă mai este foame, să mergem în biroul meu.

Acesta se afla la celălalt capăt al bazei, într-o baracă în care cu siguranță se tremura iarna, cu un climatizor mare montat în perete… Hărți ale regiunii marcate cu linii și puncte de toate culorile acopereau pereții. Pe birou, o placă din alamă anunța: Task Force Eagle. Colonelul Carter aprinse o țigară de proastă calitate și îi zâmbi călduros lui Malko.

— *Well,* bun venit la *Defense Humint Service,* brațul armat al Pentagonului. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Afirmația devenea un refren.

— Am lucrat frecvent cu CIA, preciză Malko, dar cu Pentagonul mai puțin. De asemenea, nu îmi explic prezența mea, aveți aici toate elementele necesare operațiunii Karadžić.

— *Well, well, well,* zise colonelul Carter, nu știți totul. Munir v-a spus despre ce este vorba?

— În mare, da. Este vorba de recuperarea lui Karadžić, care s-ar afla la o mănăstire din Serbia.

— Exact, confirmă americanul. Priviți.

Se ridică și se opri în fața unei hărți mari a Balcanilor, punând degetul pe un cerc roșu.

— Iată baza noastră, aici la Tuzla, la aproximativ 80 de kilometri

vest de frontiera bosniaco-sârbă. Conform agentului lui Munir Konjic, Radovan Karadžić s-ar afla în acest moment la o mică mănăstire, la sud de Valjevo, cam la 50 de kilometri de frontiera bosniacă. Regiunea este foarte accidentată, dealuri împădurite, văi adânci, râuri, șosele înguste și, mai ales, o populație cumplit de ostilă față de străini. Ceea ce obligă la luarea anumitor măsuri.

— Presupun că ați pus la punct o operațiune aeropurtată?

— *Right.* Sunt 40 de minute de zbor cu Apache și aparatura lor electronică permite zborul la altitudinea dealurilor pentru a evita localizarea prin radar.

— Nu anunțați autoritățile sârbe?

— Ca să îl prevină imediat pe Karadžić! rânji ofițerul american. Ca și cum am merge acolo cu portavoce. Nu, este vorba de o operațiune 100% clandestină. Am prevăzut trei aparate pentru partea aeriană.

— Există și o altă parte?

— Bineînțeles! Este motivul prezenței dumneavoastră aici.

— Explicați-mi.

Colonelul Carter puse degetul arătător pe un punct la sud de Valjevo.

— Iată mănăstirea *Priština.* Se află în fundul unei văi, dincolo de o șosea mică, puțin circulată. Zona este extrem de împădurită, iar elicopterele se aud de departe. Dacă mergem direct deasupra mănăstirii, Radovan Karadžić are șanse să scape pe una din numeroasele poteci care împânzesc valea. Elicopterele noastre nu pot rămâne prea mult timp în zonă, pentru a nu declanșa un incident grav cu sârbii. Este o operațiune *hit and run**[11]***.

— Care ar fi rolul meu? întrebă Malko, din ce în ce mai mirat.

— Șeful misiunii, făcu simplu colonelul Carter. Iată planul. Opt dintre oamenii mei, antrenați pentru operațiuni speciale vor pleca noaptea aceasta de aici cu vehicule obișnuite, pentru a ajunge în Serbia.

— Vor trece cu arme cu tot?

— Da, cunoaștem un traseu securizat, o cărare montană care nu este niciodată supravegheată de sârbi. Vor avea mașini Land Cruiser civile cu numere bosniace.

— Dar dacă sârbii îi interceptează?

— Nu o vor face, nu opresc vehicule bosniace cu numere RS. Dumneavoastră veți pleca pe ruta „normală” *via* Zvornik, în Bosnia și Losnica, în Serbia. Este prevăzut să vă întâlniți cu ei la intrarea în satul Donja Kamenika, la vreo 15 kilometri vest de Valjevo. Veți avea numerele mașinilor lor, iar ei pe al dumneavoastră. Un Ford Cherokee cu numere de Belgrad, care aparține stației noastre din Serbia.

— Și apoi? întrebă Malko.

— Este planificat să vă întâlniți cu Sulejman Brancevo, agentul lui

Munir Konjic, la ora 6:00 dimineața, la o benzinărie Jugol, la intrarea în Valjevo, pe partea dreaptă a șoselei. Vă voi comunica numărul de înmatriculare al mașinii lui, un Polo. Odată joncțiunea efectuată, veți pleca imediat spre mănăstirea *Priština,* care se află cam o jumătate de oră distanță. Elicopterele vor fi deja în aer, pe partea bosniacă a frontierei. Misiunea dumneavoastră va consta ca, împreună cu Sulejman Brancevo, să securizați ieșirile din mănăstire cu ajutorul oamenilor mei. După spusele lui Sulejman, aceasta se află într-o fundătură. Imediat ce controlul accesului va fi realizat, veți chema cavaleria… Elicopterele vor fi acolo în 20 de minute. Vor rămâne în zbor staționar, iar oamenii vor coborî pe corzi. Cu totul, vor fi douăzeci și patru de luptători instruiți, dotați cu arme automate.

— Și cum îl veți face pe Karadžić să iasă din mănăstire?

— Vom intra să-l căutăm, completă americanul. Mănăstirea este mică și nu va fi dificil să-l găsească: totul este să securizăm zona, înainte de sosirea elicopterelor. Evident, dacă iese singur, îl înșfăcăm și e și mai simplu.

— Nu dispune de gardă de corp? întrebă Malko care nu credea în operațiuni prea ușoare în aparență.

— Ba da. Patru sau șase oameni, conform lui Sulejman Brancevo, echipați desigur cu arme ușoare și grenade. Nu vor face față mitralierelor de pe Apache. Evident, va trebui acționat foarte repede, căci populația poate reacționa, la fel și armata sârbă. Totul trebuie rezolvat în 15 minute…

— Vreți să îl prindeți viu sau mort? întrebă Malko.

Colonelul Carter tresări.

— Viu, bineînțeles! Doamna Carla Del Ponte o cere.

— Și dacă se sinucide, văzându-se încercuit?

Americanul rămase tăcut câteva secunde. În mod vizibil, nu prevăzuse această ipoteză. Apoi dădu din cap.

— Este adevărat, acești tipi nu respectă viața omului! făcu el dezgustat. *Well,* va trebui acționat foarte repede.

— Știți dacă garda lui de corp se află în interiorul mănăstirii?

Din nou liniște, apoi colonelul Carter mărturisi:

— Nu.

— Nu au „clopoței” pe șoseaua care duce la mănăstire?

— Nu, după spusele lui Sulejman Brancvo.

Malko privi harta. Era o operațiune extrem de hazardată, încercată pe vremuri în Bosnia de către SFOR. Aceasta eșuase fiindcă Radovan Karadžić nu era la întâlnire. Dar, în Bosnia, SFOR era *legală.* De această dată, se opera în teritoriu inamic. Evident, înainte ca sârbii să ajungă în acest colț pierdut, elicopterele vor fi departe.

— Și eu, întrebă Malko, mă întorc cu mașina?

— *No way!* Vă întoarceți într-un elicopter cu oamenii mei. Toate

vehiculele vor fi lăsate acolo, după ce vor fi incendiate.

Malko rămase tăcut, privind harta.

— Aveți o legătură permanentă cu Sulejman Brancevo? întrebă el.

— Nu. Din rațiuni de securitate. Sârbii și rușii ascultă totul. A fixat întâlnirea la singurul apel către Munir Konjic.

— Deci, mergem în beznă…

Colonelul Carter făcu un gest fatalist.

— Nu riscăm să întâlnim o opoziție foarte periculoasă.

— Amintiți-vă de Somalia, răspunse Malko. Un elicopter *este foarte* vulnerabil…

— Veți fi la sol cu oamenii mei pentru a neutraliza „răii”, concluzionă colonelul Carter. Și, oricum, acestea sunt ordinele. Vă voi comunica întreg breviarul comunicațiilor cu secvențele criptate și codurile. Dumneavoastră sunteți „Eagle”, iar Karadžić este „Teddy Bear”.

— Colonele, întrebă Malko, de ce apelați la mine? Ați fi putut să conduceți perfect această operațiune, este în competența dumneavoastră și sunt oamenii *dumneavoastră.*

Colonelul Carter zâmbi jenat.

— Este o operațiune clandestină, iar eu aparțin de NATO. Capturarea mea ar putea crea un grav incident diplomatic…

În timp ce un agent din afara CIA, pe deasupra și nonamerican, ar prezenta mai puține riscuri.

— Nu sunteți obligat să fiți personal pe teren…

— Am primit ordine, tranșă colonelul Carter. Direct de la Pentagon. Această operațiune este plasată sub controlul dumneavoastră.

— De la Pentagon? se miră Malko.

— În fine, de la Casa Albă, mărturisi cu jumătate de gură colonelul Carter. Se pare că sunteți cunoscut acolo…

Brusc, Malko se ilumină.

— Frank Capistrano a cerut asta?

Este *un finding**[12]*** al președintelui, corectă colonelul Carter, dar această persoană a menționat efectiv numele dumneavoastră. Ori, știți că noul director de la Langley este unul de la noi, generalul Hayden. Nu cunoaște încă bine agenții din subordinea sa, deci a ascultat de sfaturile dlui Frank Capistrano.

Totul era clar.

Americanul se ridică.

— OK, o să vă conduc la camera dumneavoastră ca să vă odihniți puțin. Veți pleca la ora 14:00, trebuie să ne luăm o marjă, șoselele sunt proaste și sunt multe camioane. În plus, la Zvornik este adesea coadă la postul de frontieră.

Îl conduse pe Malko la o cameră mobilată sobru. Pe pat, era o vestă

antiglonț din Kevlar, dosarul operațiunii, precum și un pistol automat Beretta 92, modelul regulamentar al armatei americane.

— Noapte bună, concluzionă americanul, o să vă trezesc la 13:30.

Vizibil, nu era liniștit. Rămas singur, Malko se așeză pe pat și formă numărul telefonului mobil al Alexandrei. Era 11:30. În câteva ore, schimbase un univers.

Contrar oricărei așteptări, Alexandra răspunse. Malko auzi pe fundal hărmălaie de muzică și conversații.

— Totul merge bine, *schatzy*? întrebă ea, cu o voce prea dulce.

— Da, dar…

— Eu mă distrez bine, continuă ea. Taiorul meu place enorm. Tocmai în acest moment, este un bărbat care mă devorează din priviri. Chiar frumos și, se pare, foarte interesant după părerea unor prietene. Sper că voi reuși să rezist.

Malko nu avu timp să explodeze. Închisese. Sună din nou, dar dădu imediat peste mesagerie. Se duse să se întindă, incapabil să adoarmă.

*

* *

Sulejman Brancevo avea un nod în gât din cauza neliniștii. O privi pe Vesna, întinsă pe burtă, dormind adânc.

După restaurant, anunțase brusc:

— Nu vreau să mă întorc acasă. Chiar dacă tata o să facă scandal, o să petrec noaptea cu tine. Vreau să mai facem dragoste, nu vii prea des…

Bosniacul încercase destul să o lămurească, dar era încăpățânată ca un măgar.

— Trebuie să fiu acolo la ora 7:00, ca să deschid cafeneaua, precizase ea.

Sulejman Brancevo simțise cum îi fuge sângele din obraji. Nu ar putea niciodată să ajungă la întâlnirea fixată la ora 6:00 dimineața cu oamenii colonelului Harrisson Carter, la intrarea în Valjevo.

Or, după conversația cu Munir Konjic, din prudență, închisese telefonul și nu dorea să-l mai deschidă, ca să nu riște să fie interceptat de serviciile de ascultare sârbe ale KOS[13].

Acest serviciu cunoștea cu siguranță numărul lui Munir Konjic, unul dintre adversarii săi. Un apel către el venind din Valjevo putea să îi alerteze. Ori, aceștia mențineau legături strânse cu omologii lor bosniaco-sârbi.

Oricum, prezența Vesnei împiedica orice nou apel…

Continuă să învârtă în minte toate datele problemei, căutând disperat o soluție. În cel mai bun caz, ar avea o întârziere de o oră și jumătate la întâlnire. Îl vor aștepta americanii?

CAPITOLUL IV

Malko tresări, smuls din toropeală de uruitul unui camion care venea dinspre Valjevo. Adormise pentru puțin timp. Mecanic, se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling: ora 5:30. Oamenii colonelului Carter erau în întârziere cu o jumătate de oră.

Nu era un semn bun.

Începea să se crape de ziuă și într-o jumătate de oră, se va face lumină. Coborî din Cherokee-ul oprit la o mică benzinărie închisă, de la intrarea în Donja Kamenica, respirând adânc aerul răcoros pentru a se trezi. Trecu un alt camion, în sens invers. Era foarte puțin circulație pe șoseaua nr. 4, la această oră.

Căscă. La urma urmei, nu dormise mai mult de o oră și jumătate. Drumul său de la Tuzla se derulase fără probleme. La Zvornik, un polițist adormit abia dacă se uitase pe actele lui.

Ceva mai târziu, soneria telefonului îl făcu să tresară. Nu era decât un mesaj de bun venit al rețelei sârbe. Mai așteptă un sfert de oră învârtindu-se în loc, pândind șoseaua dinspre Losnica. Nimic.

La cinci și patruzeci și cinci, se decise să activeze telefonul „Blackberry” criptat, dat de colonelul Carter, cu kitul său operațional. Vesta din Kevlar era încă pe bancheta din spate… Trebuia să ia o decizie: următoarea lui întâlnire era la ora 6:00, peste un sfert de oră, la intrarea dinspre vest în Valjevo, la 15 kilometri de acolo, cu Sulejman Brancevo, agentul bosniac însărcinat să îl conducă până la mănăstirea *Priština.* Ce avea să facă acesta dacă nu vedea pe nimeni?

Colonelul Carter răspunse chiar înainte ca primul țârâit al soneriei să se oprească.

Ei nu sunt acolo, anunță Malko. Și este aproape ora 6:00… *We are running late*…[14]

Luat din scurt, colonelul Carter explodă, invocând în termeni murdari pe urmașii Christului, apoi își reveni imediat.

— Totuși au plecat la timp. Eram acolo.

— Dați de ei.

— Nu vor răspunde, le-am impus să nu comunice prin radio, din motive de securitate. Chiar și criptat. Este prea nevralgic.

— Ce să fac eu? Agentul lui Munir Konjic ne așteaptă la ora 6:00. Peste 7 minute. Dacă nu vede pe nimeni venind, va crede că operațiunea s-a anulat.

— Mergeți și îl liniștiți! Oamenii mei vă vor aștepta, sunt disciplinați. Și, fără îndoială, vor lua legătura prin radio.

Malko sări în Cherokee. Zece minute mai târziu se oprea la benzinăria Jugol, la intrarea în Valjevo. Aceasta tocmai se deschidea și nicio mașină nu era acolo. Parcă departe de pompe și privi în jurul

lui.

Nici urmă de Sulejman Brancevo, era deja 6:07.

Poate că *el* era în întârziere. Ori, nu avea cum să ia legătura cu el.

Pulsul i se acceleră: o veche Jugo roșiatică se apropia, dinspre Valjevo. Semnaliză și se opri la benzinărie. Un tânăr bărbos ieși din mașină, puse benzină, plăti și plecă.

Minutele se scurgeau, ca picăturile de apă care cad regulat. La 6:25, „Blackberry” sună. Era colonelul Carter, vizibil ușurat.

— Ei sunt la locul convenit, anunță el. S-au rătăcit pe munte, intrând pe un drum înfundat. La dumneavoastră este OK?

— Nu este OK, trebui să recunoască Malko.

Din nou înjurături. Urmate de o tăcere lungă. Vizibil, colonelul Carter se gândea intens. În cele din urmă zise pe un ton încordat:

— Elicopterele se învârt în cerc deasupra Zvornik-ului. Nu pot să aștepte la nesfârșit, sârbii le vor repera și se vor alarma. Îl sun pe Munir. Sper că *el* are cum să dea de omul lui.

— Și eu? Aștept aici?

— Nu. Mergeți să-i recuperați pe oamenii mei, eu nu mai pot să îi contactez din nou.

Malko se urcă în Cherokee. De această dată, la ieșirea din Donja Kamenica, observă imediat două Land Cruiser cu numere sârbești, cu sigla SCG[15], de acum ieșită din uz. Unul din ocupanții primului vehicul coborî și veni spre el.

Degeaba era în haine civile, pe fruntea lui joasă și netedă, prelungită cu un craniu lustruit, era scris „Marină”.

Din fericire, toți infractorii din zonă se rădeau pe cap. Schiță un salut militar și își reveni imediat, anunțând cu voce reținută:

— Locotenent Arrow, la ordinele dumneavoastră, *sir*. Îmi pare rău pentru întârziere. Ne-am rătăcit.

— Ne întoarcem până la intrarea în Valjevo, ordonă Malko. Este o benzinărie Jugol pe dreapta. Cel care ne va conduce până la mănăstire trebuie să ne aștepte acolo. Apoi, vom urma ordinele.

— OK, *sir,* făcu locotenentul Arrow.

O nouă întoarcere și porniră spre Valjevo. Malko se ruga să nu dea peste polițiști sârbi. Cei opt americani miroseau a „forțe speciale” de la kilometri…

În timp ce mergea, coborî ochii pe ceasul Breitling. 6:47. Era deja cu trei sferturi de oră în întârziere față de plan. Numai să îi aștepte Sulejman Brancevo.

*

* *

Se făcea ziuă și valuri de ceață pluteau încă pe șosea. Sulejman Brancevo era ros de neliniște. Cu atât mai mult cu cât nu își deschisese telefonul. Vesna parcă plutea pe un norișor roz. Oftă:

— A fost chiar foarte simpatic!

Făcuseră din nou dragoste la trezire.

— Vom mai face, promise bosniacul.

Erau foarte puține șanse să o mai revadă vreodată. La fiecare viraj, tensiunea lui nervoasă creștea, în timp ce calcula ora la care ar putea ajunge la întâlnirea fixată pentru ora 6:00. Ar avea cel puțin o oră și jumătate întârziere.

Numai să-l aștepte americanii!

Evită la limită un tractor. Încă trei viraje și cafeneaua apăru. Terasa era pustie, obloanele închise, dar pulsul lui Sulejman Brancevo crescu.

Un Audi A8 negru era parcat în fața bistroului. Imposibil de distins ocupanții prin geamurile fumurii.

Într-o fracțiune de secundă, panica îl cuprinse pe Sulejman Brancevo. Mașinal, frână brusc și Vesna fu proiectată în parbriz.

— Hei, ce te-a apucat! zise ea, furioasă.

— Pardon, bâigui bosniacul, am făcut o manevră greșită.

Se opri în față la *Kod Vuka,* cu inima bătându-i repede și privirea lipită de Audi, încercând să se convingă că prezența acestuia nu avea nimic alarmant.

— Ai deja clienți! zise el.

Vesna nu se arăta deloc interesată, îi băgă o limbă de 4 kilometri în gură și oftă:

— Întoarce-te repede.

Erau încă îmbrățișați când portiera de pe partea lui fu deschisă din exterior. Sulejman Brancevo întoarse capul și simți cum stomacul i se lichefiază. Dragoljub Matić, cu o privire rece de șopârlă, îl fixa mașinal. În același moment, cealaltă portieră se deschise, acționată de un fel de tăietor de lemne cu fața plată, pieptul cât un butoi. Cu mâna stângă o prinse pe Vesna de braț și o trase brutal afară.

— Hei, zise ea, tu…

Cu un rever puternic, bărbatul o aruncă pe terasa pustie unde ea se prăbuși pe ciment.

Sulejman Brancevo se simți apucat ca un pachet și Dragoljub Matić îl smulse din mașină, fără efort.

Cu fața apropiată de a lui, îi zise:

— Am intuit corect când te-am recunoscut ieri. Vii des la *Club Jez*..

— *Da,* bâigui Sulejman Brancevo.

— Se pare și că ești un netrebnic de polițai. Dă-ți jos pantalonii!

Cum Brancevo nu mișca, Dragoljub îi desfăcu brutal cureaua, o smulse din găici și îl lovi peste față pe bosniac cu o brutalitate glacială.

— Dă-ți jos pantalonii! repetă el. Și chilotul!

Tremurând, Sulejman Brancevo se supuse. Vesna se ridicase și

privea scena, terifiată. Bosniacul își lăsă pantalonul în vine și își coborî chilotul până la genunchi. Dragoljub Matić privi la sexul lui chircit, dar vizibil circumcis, și scrâșni:

— Turc mârșav!

Îl lovi cu genunchiul în abdomen. Sulejman Brancevo se aplecă, cu un urlet de fiară, și vomită, pierzându-și imediat cunoștința din cauza durerii abominabile.

Era exact ora 7:10.

*

* *

Pulsul lui Malko se intensifică brusc. O mașină era oprită lângă pompele de la benzinăria Jugol, o Toyota alburie cu număr bosniac: 432 H 856. Opri, imitat de cele două Land Cruiser. Coborând din Cherokee, se îndreptă spre vehiculul oprit. Geamurile erau acoperite cu noroi și nu putea vedea înăuntru. Discret, ciocăni în geam cu inelul său.

Geamul coborî imediat, apărând fața nerasă a unui bărbat foarte tânăr cu păr lung și privire ostilă. Lângă el, Malko văzu o blondă slăbănoagă cu fusta foarte ridicată pe coapsele subțiri. Vizibil, cei doi tocmai își dovedeau afecțiunea reciproc.

— *Gospodin* Brancevo? întrebă Malko.

Tânărul îi aruncă o privire neagră și o frază lipsită de blândețe, după care ridică geamul. Malko înțelegea destulă sârbo-croată pentru a înțelege că acest tânăr nu agrea să fie deranjat…

Nu era Sulejman Brancevo, omul Serviciilor bosniace… Se întoarse la Cherokee, urmat de locotenentul Arrow, nervos și el.

— Nu este el?

— Nu, răspunse Malko, și nu am cum să dau de el. O să așteptăm.

Se uită la Breitling: 7:15. Sulejman Brancevo întârzia de o oră și un sfert…

De ce?

Cu cât așteptau, cu atât mai mult Radovan Karadžić avea șanse să dispară. Și ce i se întâmplase agentului bosniac? Decise ca la ora 8:00 să îl contacteze pe colonelul Carter.

*

* *

Auzind ușa de la subsol de la *Kod Vuka* deschizându-se, Sulejman Brancevo încercă să deschidă ochii. Dar loviturile de pumn administrate în urmă cu o jumătate de oră îi tumefiaseră pleoapele, zdrobindu-i și arcadele, încât nu mai vedea decât o rază de lumină și siluete vagi. De când îl puseseră să-și dea jos pantalonul și să își arate circumcizia, cei doi membri ai „Preventiva” se folosiseră de el ca de un sac de box.

Apoi, îi legaseră mâinile și picioarele cu sârmă. Tot corpul îl durea

și murea de sete, întrebându-se dacă ar reuși să bea, cu buzele lui sparte.

Simți că era ridicat și rezemat de perete.

— Deci, te simți bine, turcule?

Sârbii se încăpățânau să îi numească pe toți bosniacii „turci” în amintirea invaziei otomane care îi obligase să se convertească.

Sulejman Brancevo era incapabil să vorbească. Mai mult, știa că nu folosea la nimic. Aici, nimeni nu i-ar veni în ajutor. Doar expediția americană destinată să îl recupereze pe Radovan Karadžić. După ce îl „mângâiaseră”, cei doi sârbi îl interogaseră, amenințându-l că îl taie pe viu cu cuțitele lor de vânătoare, că îi taie sexul în rondele… Știa că aceștia ar merge până la capăt, atunci vorbise, pentru a evita suferințe inutile, mărturisind că era un agent al Serviciilor bosniace, dând numele șefului său, Munir Konjic, explicând apoi că fusese însărcinat să dea de urma lui Radovan Karadžić.

Când menționase numele lui, Dragoljub Matić, cel mai feroce, se închinase respectuos, ca în fața unei icoane…

Spusese tot, în afară de elicoptere…

Era singura lui șansă de supraviețuire. Minusculă.

În ceea ce îl privea pe Radovan Karadžić, nu își făcea iluzii: liderul bosniaco-sârb era deja departe.

Cel care îl făcuse turc îi dădu drumul și alunecă de-a lungul peretelui, până jos.

— Ai o vizită! zise sârbul pe un ton vesel.

— Nemernic de turc! zise vocea ascuțită a Vesnei Duskovic.

Ospătărița de la *Kod Vuka* stătea în fața lui. Văzu vag ghetele și pantalonul de jeans, înainte de a primi prima lovitură de picior, în plin, în scrot. Durerea îi smulse un urlet înăbușit. Încercă să se chircească pentru a scăpa de loviturile ghetelor. Vesna se învârtea în jurul lui, dezlănțuită, lovindu-l în spate sau în față, dar mai ales între picioare, deși încerca disperat să se protejeze.

Vârful ghetei îi lovi testiculul stâng, făcându-l să urce în scrot!

Sub durerea atroce, Sulejman Brancevo își pierdu cunoștința.

Deja, Dragoljub Matić o împingea pe Vesna fără menajamente.

— Ajunge! făcu el. Mai avem nevoie de el. Du-te sus și fă o cafea.

Ospătărița sârbă era dezlănțuită, ar fi vrut să-i scoată ochii cu unghiile. Bineînțeles, în urmă cu câteva minute, trebuise să îi convingă pe cei doi bosniaco-sârbi că nu fusese complicea musulmanului. Ceea ce nu fusese ușor. Începuseră să o bată, apoi Dragoljub Matić pusese un vătrai pe plită după ce dăduse drumul tare la gaz.

— Dacă continui să minți, o să îți băgăm asta în fund. Ca să curețe după batjocura turcului.

Vesna se rostogolise pe jos urlând, jurând că este o sârbă de bună

credință, că a fost abuzată de un infractor, iar cei doi binevoiseră să îi accepte scuzele.

Sulejman Brancevo fu ridicat din nou și cei doi călăi ai săi îl traseră până la parter, așezându-l pe un scaun în spatele magazinului. Trebuiseră să-l oprească pe tatăl Vesnei ca să nu-l linșeze pe Sulejman Brancevo cu lovituri de cosor.

El era un bun sârb.

*

* *

Circulația era de acum intensă pe șoseaua spre Valjevo. Pentru a nu ieși prea mult în evidență, cele două Land Cruiser plecaseră să facă un tur, în timp ce Malko pândea toate vehiculele care se opreau la benzinăria Jugol.

Nicio veste de la colonelul Carter. Malko hotărâse să anuleze totul la ora 8:00, dacă nimic nu se întâmpla. Această defecțiune nu mirosea bine. Poliția sârbă risca să intervină și, cu cele două 4×4 pline cu arme de război, și având drept pasageri, militari americani „în permisie”, ceea ce era oficial interzis prin acordul de la Dayton, risca să ia o întorsătură urâtă.

Cele două Land Cruiser se întorceau. Locotenentul Arrow coborî și se apropie de Malko.

— Noutăți, *sir*?

— Nu. Dacă nu apare nimic nou într-un sfert de oră, „demontăm”.

*

* *

Spasmele din abdomen îl împiedicau pe Sulejman Brancevo să aprecieze ușurarea de a nu mai fi legat. Prăbușit pe un scaun în spatele magazinului de la *Kod Vuka,* se întreba ce urma să i se mai facă. Călăii săi îi oferiseră chiar și o cafea fierbinte pe care nu o putuse bea din cauza buzelor zdrobite.

Îngrămădit pe scaunul din plastic, cu bărbia în piept, savura acest moment de calm relativ. Dragoljub Matić trase un scaun și se așeză în fața lui. Ochii lui mici luceau de răutate.

— Turcule, zise el – vizibil, avea repulsie să pronunțe un nume musulman –, o să-ți cerem un mic serviciu înainte de a te lăsa să pleci în țara ta de rahat, unde ne vom întoarce în curând.

Sulejman Brancevo nici nu răspunse. Nu *puteau* să îl lase să plece, fiindcă era capabil să-i identifice. Dar câteva minute de repaus erau bune.

— *Dobre**[16]**,* bâigui el, ce vreți?

Dragoljub luă un telefon vechi așezat pe masa din lemn a bucătăriei și îl apropie de bosniac, ale cărui picioare erau încă legate cu sârmă.

— O să-l suni pe amicul tău Munir, anunță el cu o voce blândă, ca

să-i spui că a avut loc o schimbare și că îți aștepți prietenii în fața mănăstirii. Vor fi bucuroși…

Bosniacul ar fi vrut să spună „nu” imediat, apoi își aminti că era vorba cu siguranță de o expediție aeropurtată, ca în trecut. Altfel, era imposibil să intri în Serbia cu un detașament armat al NATO. În acest caz, mai avea încă o șansă infimă să scape, căci sârbii riscau să fie surprinși de elicoptere. Bineînțeles, voiau să pună la cale o ambuscadă pentru soldații NATO. Aici, puteau face totul fără a fi pedepsiți, spre deosebire de Bosnia, fiindcă americanii intraseră ilegal în Serbia.

În fața tăcerii lui, Dragoljub Matić ridică pantalonul și smulse dintr-o teacă fixată de gleznă un cuțit enorm de vânătoare.

Ținând lama la orizontală, cu un gest sec și precis, înfipse vârful în pieptul lui Sulejman Brancevo, pătrunzând câțiva milimetri. Bosniacul tresări, scoase o exclamație de durere. Totuși, nu era nimic, față de cât suferise.

— *Dobre,* zise bosniaco-sârbul. Nu am timp să discut. O să-ți înfig asta până în inimă. După părerea mea, nu trebuie mai mult de 3–4 centimetri. Ajunge imediat acolo. Și nu vei mai putea să telefonezi decât diavolului.

Instinctiv, Sulejman Brancevo se trase înapoi, dar fu blocat repede de spătarul scaunului. Concentrat, călăul lui înfigea foarte lent lama, cu buzele strânse. S-ar fi auzit și musca zburând.

Sulejman Brancevo se chirci puțin, încercând să vizualizeze lama ascuțită cum se strecoară printre coaste. Știa că ar fi prea târziu când vârful ar atinge inima.

— *Da,* șopti, o să telefonez.

— *Dobre, dobre,* încuviință Dragoljub Matić, știi numărul pe rost sau vrei să ți-l dau? Cel care este în memoria telefonului mobil?

Inutil să se mai joace.

Cu pumnalul înfipt în continuare în piept, Sulejman Brancevo formă cu o mână nesigură numărul telefonului lui Munir Konjic.

Acesta răspunse instantaneu. Mai întâi, fără să zică nimic. Sulejman Brancevo înțelese că era intrigat că nu putea identifica numărul apelant.

— Eu sunt, Sulejman, șopti el. Aici, telefoanele mobile nu merg. Nu am putut veni, nu eram singur. Vă aștept în fața intrării în mănăstire. Este ușor de găsit.

— Totul merge bine? întrebă Munir Konjic, vizibil neliniștit și mirat.

— Da, da! îl asigură Sulejman Brancevo.

Nu avu timp să mai spună ceva… Dragoljub întrerupsese legătura. Zâmbi satisfăcut.

— *Dobre,* repetă el. Sper că nu îi vom aștepta prea mult timp pe amicii tăi.

Privirea îi lucea de răutate rece. Lui Sulejman Brancevo îi era rușine și suferea. Își pusese speranța în elicoptere. Acești nemernici nu ar rezista prea mult în fața unui Apache sau Blackhawk al NATO. Fusese deja o înfruntare la Pale între „Tehekniks” și SFOR, care se terminase cu destrămarea gărzii de corp a lui Radovan Karadžić.

Doar această idee îi dădea curaj să reziste. Simți că i se punea în mână un pahar.

— Ține, făcu Dragoljub cumsecade, o să îți facă bine.

După miros, bosniacul recunoscu șlibovița, alcool din prune. În ciuda buzelor zdrobite, se forță să bea o gură. Trebuia să mai reziste puțin. Închise ochii, imaginându-și elicopterele de luptă doborându-i pe călăii săi și făcându-i bucăți.

Brusc, simți o căldură în piept. Crezu la început că era efectul alcoolului, înainte ca un spasm să îi zguduie tot corpul. Într-o clipă, realiză că vârful pumnalului tocmai îi atinsese inima și se înfigea în ea încet.

*

* *

Telefonul „Blackberry” al lui Malko sună când erau deja la 10 kilometri de Valjevo, pe drumul de întoarcere.

— Legătură restabilită! anunță colonelul Carter pe un ton foarte milităros. Munir tocmai m-a sunat: tipul lui a avut o problemă, dar vă așteaptă în fața mănăstirii. M-am uitat pe hartă: vă trebuie cam 25 de minute ca să ajungeți din Valjevo.

— Am plecat spre vest, obiectă Malko. E nevoie cam de 40 de minute, în cel mai bun caz.

— OK, este 8:10, vă dau un sfert de oră ca să securizați perimetrul mănăstirii pentru a evita fuga lui „Teddy Bear”. Elicopterele Apache vor ajunge în zonă la 9:15. Oamenii mei au legătură directă cu ei. *Good luck.*

Malko încetinise. Se opri pe acostament, imitat imediat de cele două Land Cruiser. Deja, locotenentul Arrow alerga spre Cherokec.

— Cale întoarsă, ordonă Malko, mergem la obiectiv.

Îi explică schimbarea de program, iar ofițerul american întrebă imediat:

— Ne echipăm acum?

— Nu, în ultimul moment, avem de traversat Valjevo.

— OK, urc cu dumneavoastră, sugeră ofițerul. Am o legătură VHF cu oamenii mei, ar fi mai simplu.

Trei minte mai târziu, porniră din nou spre Valjevo, pe care îl traversară fără probleme. Un mic oraș provincial sârb, lipsit de interes. Apoi, aproape că se pierdură prin intersecții prost marcate, până să găsească drumul îngust de munte, cu două sensuri, care ducea la Ragacica, urcând și coborând fără încetare între doi versanți verzi.

Șoseaua șerpuia pe malul văii unui mic râu, Kolumbara, invizibil în spatele frunzișului.

Nu întâlniră decât două vehicule; cerul era de un albastru intens. Această mică șosea pustie și prost întreținută traversa masivul muntos pentru a ajunge după zeci de kilometri la frontiera bosniacă materializată de Drina, un râu adânc și tumultuos.

Virajele se succedau unele după altele. Locotenentul Arrow și Malko scrutau șoseaua pe partea dreaptă. Conform hărții, un drum secundar se desprindea la un moment dat din șoseaua principală, ducând la mănăstire. Brusc, Malko văzu o clădire roz, acolo unde șoseaua se scinda în două. Încetini și locotenentul Arrow exclamă:

— Este acolo, *sir*

Arătă un panou din lemn cu litere spălăcite care anunța: „*Priština*”, pe marginea unui drum în pantă care ducea spre fundul văii.

Malko încetini, examinând rapid împrejurimile. Terasa bistroului era pustie, un tractor era parcat în față și un bărbat tocmai cerceta motorul.

Nimeni altcineva.

Calm absolut, bucolic.

— Mergem! îi spuse el locotenentului Arrow. Anunțați-vă oamenii.

Încet, se angajă pe drumul înclinat. La aproximativ 300 de metri mai departe, distinse un spațiu deschis, prin pădurea foarte deasă. La stânga, o potecă cobora în pantă lină spre mănăstire.

Se opri lângă gardul viu și coborî, neîncrezător, cu Beretta 92 dat de colonelul Carter sub haină, la spate. Malko se uită la ceasul Breitling: 9:07. Erau ușor în avans. Elicopterele nu ajungeau acolo decât după încă 8 minute.

Unde era Sulejman Brancevo?

Liniștea era absolută, în afară de câteva cântece de păsărele. Malko îi zise locotenentului Arrow, care stătea în picioare lângă Cherokee.

— Spuneți-le oamenilor să se desfășoare!

Surprins că ofițerul nu răspunde, întoarse capul spre el. Locotenentul Arrow părea transformat în statuie de sare. Privea spre intrarea mănăstirii, o poartă mare din lemn, din două părți, având deasupra o cruce, protejată de o streașină din țigle roșii. Ceea ce semăna cu o sperietoare de păsări era țintuit pe poarta mare, chiar sub cruce.

— *My God!* zise locotenentul Arrow cu voce slabă.

Malko simți cum o picătură de sudoare rece îi curge pe spate.

Ceea ce era țintuit pe poarta mănăstirii *Priština* nu era o sperietoare, ci un bărbat.

Sulejman Brancevo era la întâlnire.

Înspăimântat, Malko coborî cărarea, oprindu-se în fața intrării în mănăstire. Cuie enorme de dulgherie fixau schingiuitul de lemnul

închis la culoare. Câte unul în fiecare palmă, cu brațele întinse ca un Christ pe cruce, câte unul în fiecare picior și un al cincilea ieșindu-i din piept, înfipt probabil în inimă.

Muștele se învârteau în jurul rănilor recente și mirosul fad de sânge proaspăt se amesteca cu cel al acelor de pin. Mortul avea ochii închiși, fața tumefiată, cu capul atârnându-i în piept.

Ca o cucuvea la intrarea într-un hambar.

Malko se scutură, reprimându-și o senzație de greață. Creierul începuse să-i funcționeze. Această punere în scenă macabră era un semn foarte rău.

O rafală de pușcă de asalt sparse liniștea și parbrizul primului Land Cruiser se sparse în bucăți. Locul unde se aflau trăgătorii ascunși în pădurea deasă din jurul mănăstirii era imposibil de distins. Malko realiză într-o străfulgerare că vesta antiglonț rămăsese în Cherokee.

CAPITOLUL V

În momentul în care urma să o ia la goană înspre cele trei vehicule, Malko își dădu seama că erau mai mult de 20 de metri de parcurs sub focul trăgătorilor invizibili. O altă rafală răsună și geamurile laterale din spate ale celuilalt Land Cruiser se făcură țăndări. Unul din americani care tocmai cobora se prăbuși cu un urlet, ținându-se de genunchi cu amândouă mâinile.

Malko se întoarse, strigând spre locotenentul Arrow:

— La mănăstire, repede!

Din două salturi, ajunse lângă zid. Acesta nu măsura mai mult de un metru cincizeci, cu un acoperiș din țiglă roșie.

Malko se cățără dintr-un salt și sări de cealaltă parte, în grădina mănăstirii, fiind imitat după câteva secunde de locotenentul Arrow.

Ghemuiți la adăpostul zidului, își scoaseră armele și priviră în jurul lor. În dreapta, o clădire albă cu etaj, separată printr-o peluză împodobită cu un pin magnific de un ansamblu de clădiri din piatră cu niște acoperișuri ciudate, conice și maro. Una din ele avea o cruce: cu siguranță era capela.

Niciun semn de viață.

Imposibil de știut dacă nu erau pândiți.

După câteva clipe de liniște, o rafală violentă izbucni de cealaltă parte a zidului. Malko identifică zgomotul clar al M 16. Oamenii locotenentului Arrow ripostau. Se auziră mai multe rafale lungi de Kalașnikov, urmate de un zgomot de geamuri sparte. Cei care întinseseră această ambuscadă erau cu siguranță ascunși pe panta împădurită, din fața intrării în mănăstire. Invizibili.

Locotenentul Arrow începu să vorbească în al său VHP și se întoarse spre Malko.

— Avem doi răniți, dintre care unul grav. Un glonț în piept. Oamenii mei sunt blocați la sol în spatele vehiculelor. Imposibil de localizat trăgătorii.

Liniștea se lăsase din nou. Era un calm ireal. Malko înțelese deodată de ce putuse să ajungă la zidul de împrejmuire fără să fie atins de tirul adversarilor lor. Sârbii nu voiseră să tragă înspre acest loc sfânt…

Tirul se reluă de cealaltă parte a zidului. Asurzit de împușcături, Malko nu auzi venind elicopterele. Brusc văzu silueta impunătoare a unui Apache oprit în zbor staționar deasupra mănăstirii. Un miros puternic de cauciuc ars veni adus de vânt.

Locotenentul Arrow urla în stația radio. Cele două elicoptere se legănau deasupra capului lor, într-un zgomot asurzitor. Malko văzu mitraliorii postați la deschiderile laterale, gata să ciuruiască pădurea.

Pe două cabluri lansate spre sol, oamenii locotenentului Arrow începură să coboare.

Șase soldați cu cagule intrară în cimitir, înarmați cu M 16 cu pat rabatabil.

Malko era lămurit: Radovan Karadžić plecase de mult timp.

— Scotocim totul, urlă locotenentul Arrow. Avem 15 minute.

O nacelă tocmai era coborâtă dintr-un elicopter, pentru a evacua răniții.

Malko, cu pistolul în mână, se alătură soldaților care tocmai forțau ușile clădirii albe. Vizita fu rapidă: toate încăperile erau goale. Camere și birouri. În timp ce comandoul mergea spre fundul grădinii, unde se zărea o clădire mai mică, Malko se îndreptă spre biserică, în centru, urmat de locotenentul Arrow.

În momentul în care se pregăteau să intre, o rafală lungă porni de la un Apache.

— Au cameră termică, strigă locotenentul Arrow, au reperat un „bandit”.

Elicopterul se balansa, în fața pantei împădurite aproape verticală. Mai lansă două rafale, pentru ca tirul inamic să înceteze. Efectul descurajator al elicopterelor Apache. În câteva minute, cei doi răniți fură urcați la bordul unuia dintre elicoptere care luă altitudine și dispăru cu un uruit de rotor.

Vântul trimise spre ei un nor gros de fum negru și miros puternic de benzină: cele două Land Cruiser și Cherokee ardeau ca niște torțe.

Ce eșec!

Încă o dată, sârbii bosniaci marcaseră un punct.

Elicopterul Apache care rămăsese pe loc se clătina în continuare deasupra lor, ca o insectă uriașă veninoasă.

Soldații se întorceau din spatele mănăstirii, plouați: găsiseră chiliile călugărilor deschise, dar goale. Deja, alergau spre cablul ultimului elicopter pentru a urca la bord.

— Să căutăm în biserică! zise Malko. Apoi, noi…

Locotenentul Arrow, cu stația radio, îi făcu semn să tacă, apoi zise:

— *Sir,* sprijinul aerian tocmai a primit ordin să se întoarcă imediat la bază. Colonelul Carter își asumă responsabilitatea. Se teme de o reacție sârbă…

— *Și noi?*

Ce aveau să facă, fără mașină, într-un univers ostil, poate și cu alți sârbi ascunși în pădurile învecinate?

— Au găsit un traseu de retragere pentru noi, explică ofițerul. O să coborâm de aici până în fundul văii, pentru a ajunge la un pârâu, Skrapez. Duce până la Drina, care este și frontieră între Bosnia și Serbia, în față, la Facovici, este un detașament german al UEFOR care va veni să ne recupereze de peste râu. Sunt cam 10 kilometri.

Malko înjură în sinea lui. Mereu același principiu: *cover your ass[17]!*

Al doilea Apache tocmai dispărea și el după ce își recuperase toți oamenii, și liniștea se lăsă din nou. Un câine lătră. Malko se gândi la agentul bosniac țintuit pe poartă ca o cucuvea. Era inuman să îl abandoneze astfel, dar nu el conducea operațiunea.

— Am un GPS, anunță locotenentul Arrow, ne vor urmări după coordonate. Avem slabe șanse să întâlnim elemente ostile.

Cei șase supraviețuitori tocmai li se alăturau și se repliau în grădină.

— OK, concluzionă Malko, furios, dar înainte de a pleca să mergem să verificăm în biserică și apoi, să-l așezăm pe bietul mort într-o poziție decentă.

Împinse ușa bisericii. Nimeri imediat peste o bătrână, cu capul acoperit într-un fular, fața încruntată, îmbrăcată într-o rochie neagră până la glezne. Bombăni câteva cuvinte neînțelese și îi arătă o masă de lângă intrare, plină cu lumânări și cărți poștale. Mirosea a tămâie și lumânări ardeau peste tot. Încremenit, locotenentul Arrow schimbă o privire cu Malko.

— Este surdă sau ce?

O a doua femeie apăru din spatele altarului dominat de o enormă cruce ortodoxă, încadrată de icoane și miniaturi.

— Unde pot găsi pe careva aici? întrebă Malko.

— Nu știu.

— Unde sunt călugării?

— Nu știu. Vreți să cumpărați ceva?

Nu avea cum să nu fi auzit împușcăturile și elicopterele. Fie nu o interesa, fie nu îl băga în seamă.

Malko inspectă rapid biserica și ieșiră. Aceeași liniște ireală.

Ocoliră capela, descoperind în fundul grădinii o clădire veche cu un singur etaj, lipită de un coteț de găini și o grădină de zarzavaturi. Mai multe uși erau deschise și niște lenjerie era la uscat afară. Malko băgă capul pe una din uși, văzu o cameră mobilată doar cu un pat, cârlige pe un perete și un crucifix mare. Niște haine erau îngrămădite într-un colț; una din chiliile călugărilor.

Locotenentul Arrow inspectă celelalte chilii.

— Nu e nimeni, anunță el. Trebuie să mergem.

Frustrat, Malko ordonă:

— Vreau să văd clădirea vizitată de comando înainte de a pleca.

Era ușor: toate ușile fuseseră sparte de soldații americani. Acolo, era mult mai luxos și era chiar și un telefon la intrare. Malko trecu prin trei camere curate și goale. În ultima, văzu o carte căzută pe jos și o ridică. Era scrisă în chirilică și Malko descifră ușor titlul: *Ima Coda? Nema Coda[18]!*

Numele autorului îi sări în ochi: Radovan Karadžić. O răsfoi: mai multe pagini fuseseră adnotate, cu un scris mărunt. Aparent de către autor… Puse cartea în buzunar.

Deci Radovan Karadžić stătuse în această mănăstire.

Locotenentul Arrow începea să devină nervos.

— *Sir,* zise el, Tuzla îmi semnalează un șir de conversații radio ale sârbilor, trebuie să plecăm… Oamenii mei s-au ocupat de mort. Vreți să vedeți?

— Da, zise Malko.

Corpul lui Sulejman Brancevo era întins în fața porții, acoperit cu o pătură. Imposibil să îl ia cu ei.

— Am găsit un traseu de retragere, anunță locotenentul Arrow. Urmați-mă!

Se întoarseră în mănăstire, o traversară, ajungând la o barieră din lemn care dădea spre o cărare ce se pierdea în pădure.

Trecură bariera pe rând și urmară o potecă îngustă care cobora spre fundul văii. Niciun zgomot. Locotenentul Arrow, frustrat și cu inima plină de ură față de cei care îl chinuiseră pe Sulejman Brancevo, mergea în frunte, urmat de Malko. Căzuseră în cursă.

Brusc, acest traseu de retragere i se păru prea ușor, prea evident. Se apropie de ofițerul american pentru a-l pune în gardă. Atunci observă, în mijlocul cărării, o tufă de vegetație plasată ciudat. Într-o clipă, își aminti de un incident, în urmă cu 3 ani, la Belgrad…

Cu o lovitură de umăr, îl dezechilibră pe locotenentul Arrow care era gata să calce peste, aruncându-l pe pantă la vale. Cu un gest, îi opri pe ceilalți din urmă. Aplecat, examină tufa de iarbă. Locotenentul se ridicase, amețit. Malko arătă spre sol.

— Priviți, este probabil o mină!

Ofițerul se aplecă și el și înjură.

— *Jesus Christ!* Cred că aveți dreptate. O să verificăm.

Ordonă oamenilor săi să se adăpostească și li se alăturară și ei. Când toți erau poziționați, unul din americani trase o rafală scurtă de M 16. Chiar și știind, tresăriră la detunătura care aruncă pământ în aer. O mină cu fragmentație. Dacă ofițerul ar fi călcat peste ea, el și Malko ar fi fost sfârtecați…

Se ridicară, șocați.

— OK, concluzionă locotenentul Arrow, uitați-vă bine pe unde puneți picioarele, de acum înainte.

*

* *

Era mai multă lume ca de obicei la terasa de la *Kod Vuka.* O duzină de țărani din împrejurimi și doi călugări, cu sutana strânsă cu o centură lată din piele.

Explozia surdă venind dinspre râpă îi făcu să tresară, apoi se auziră

strigăte de bucurie.

— Un turc mai puțin! urlă unul din călugări, cu barba în evantai.

Vesna Dušković apăru imediat din bistrou cu o sticlă plină cu lichid incolor, șliboviță distilată într-una din fermele învecinate. Un produs natural. Umplu paharele mici și toți ținură un toast. Unul din popi se ridică, cu trei degete ridicate în semn de raliere, și zise:

— Dumnezeu să ne ajute în continuare să îl apărăm pe fratele Radovan!

Imediat, toți cei prezenți răspunseră în cor, inclusiv Vesna:

— Să ne ajute Dumnezeu!

Apoi al doilea popă se ridică și el și zise cu o voce de stentor, imediat acompaniat de toți ceilalți:

— Atât timp cât pământul se va învârti în jurul soarelui, Karadžić nu va fi arestat!

— Radovan, bucuria noastră! completară vecinii săi.

Terminară sticla de șliboviță apoi călugării evocară pentru țărani amintirea lui Draža Mihailović, un șef *cetnik* care se ascunsese mai mult de un an în zonă, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, înainte de a fi trădat de șeful gărzii sale, care îl dăduse pe mâna titoiștilor.

Nu mai era nimic de băut. Țăranii se întoarseră la fermele lor și, în scurt timp, nu mai rămăseseră pe terasă decât cei doi popi. Încă discutau, când o mașină de poliție albă se opri în față la *Kod Vuka.* Un polițist coborî, celălalt rămânând la volan. Se apropie de preoți, se înclină pentru a-i săruta mâna, se închină și întrebă umil:

— Ni s-au semnalat niște împușcături, ați auzit ceva?

— Nimic! făcură cei doi popi în cor.

— Miroase a ars, pe aici, remarcă polițistul.

— Așa este, sunt mașini care ard acolo, lângă sfânta mănăstire, recunoscu unul dintre popi, dar nu este nimeni înăuntru. Puteți merge să vedeți.

Făcu semnul crucii înspre polițist.

— Frate, rugați-vă pentru noi! Dumnezeu ne privește!

Polițistul îi sărută mâna din nou și se întoarse la mașină.

— Acești preoți nu au văzut nimic, îi zise el colegului… Dar sunt mașini care ard, acolo.

— Să mergem să vedem.

Coborâră drumul în pantă, până la epavele celor două Land Cruiser și al Cherokee-ului care se terminau de ars. Mirosul de cauciuc ars era încă pestilențial. Examinând locurile, descoperiră cadavrul schingiuitului.

— Cheamă Valjevo și cere ordine, ordonă șeful.

Se închinară în fața mortului. În Serbia, religia încă făcea parte din viața cotidiană. Și nu se intra într-o mănăstire fără un motiv

imperativ, în afară de rugăciuni. Cel mai tânăr propuse:

— Mă duc să aprind o lumânare pentru bietul mort. Dumnezeu să-i ierte păcatele.

*

* *

Malko mergea ca un automat, cu transpirația șiroind pe spate. Cărarea pe care mergeau de aproape 3 ore părea că nu se mai termină. Uneori erau obligați să meargă prin frunziș, cu apa până la genunchi, dar nu mai găsiseră mine.

În fine, printr-o gaură din desiș, Malko văzu Drina! Un râu de un verde închis cu ape repezi, care materializa frontiera bosniacă. Ajunseră pe o șosea ce urma cursul apei, în apropierea unui restaurant cu o terasă mare și pustie. Se instalară acolo, după ce ascunseseră armamentul în gențile sport. Locotenentul Arrow era deja la telefon.

— Un vas vine după noi peste un sfert de oră, anunță el. Malul din față este accesibil.

Malko se simțea golit.

Detesta eșecurile. Mai ales când mureau și oameni. Deși nu-l cunoștea, regreta moartea acestui bosniac, care își dăduse viața pentru a-l găsi pe Radovan Karadžić, criminalul de război. În mod clar, nu avea decât ghinioane: toate tentativele se soldaseră mereu cu eșecuri.

După 20 de minute, nimeni nu venise să ia comanda…

— Iată-i! anunță locotenentul Arrow.

O vedetă mare urca pe cursul râului Drina, arborând drapelul german. Se grăbiră să ajungă la râu și săriră în ambarcațiune, întâmpinați de colonelul Carter în persoană, dar în civil.

Ofițerul strânse îndelung mâna lui Malko.

— Cei doi oameni ai mei au fost operați, sunt în afara pericolului, anunță el.

— Cu atât mai bine, zise Malko, dar rezultatul expediției noastre este un eșec răsunător. Ne așteptau, iar Karadžić plecase de mult timp…

— Știu, recunoscu ofițerul cu tristețe. Ar fi putut fi și mai rău…

Nu mai discutară nimic până la tabăra germană. Un Ford negru cu șofer îl aștepta pe colonelul Carter. Acesta îl anunță pe Malko:

— Faceți un duș și odihniți-vă un timp. Apoi, vă duc la Sarajevo.

— La Sarajevo? Nu la Tuzla?

— Da. Munir Konjic vrea să discute cu dumneavoastră pentru a încerca să înțeleagă ce s-a întâmplat.

— Nicio reacție sârbă? întrebă Malko.

— Ba da, au reperat elicopterele Apache la întoarcere, din fericire foarte aproape de frontieră, iar NATO a pretins că s-au rătăcit.

— Și mașinile?

— Cum v-am spus, nu vor duce nicăieri. Sârbii vor ști că am

desfășurat o operațiune clandestină, dar nu vor putea dovedi nimic.

— Bine, concluzionă Malko, să mergem la Sarajevo.

*

* *

Regăsind *Holiday Inn*, cel mai mare hotel din Sarajevo, Malko simți cum amintirile îi revin în memorie. Era în 1992, în timpul asediului orașului Sarajevo de către sârbii bosniaci, iar *Holiday Inn* se afla pe linia frontului, la 300 de metri de liniile sârbe, de-a lungul faimoasei „Alei a Lunetiștilor” pe care trebuia să o parcurgă cu mașina blindată…

Astăzi, tramvaie pașnice, toate elegante, oferite de Austria, circulau de-a lungul străzii, iar ultimele etaje de la *Holiday Inn,* distruse de obuzele sârbești, fuseseră reconstruite. La fel se întâmplase și cu cele două turnuri de birouri de alături, care nu mai erau decât niște carcase înnegrite. În ciuda acestor îmbunătățiri, orașul părea adormit: redevenise un orășel provincial din Balcani, scos de trei ori din anonimat în cursul secolului precedent. Mai întâi, de atentatul împotriva împăratului Franz Joseph al Austriei care declanșase Primul Război Mondial. Apoi, de Jocurile Olimpice din 1976 și, în fine, de asediul de 42 de luni, în timpul căruia armata bosniaco-sârbă aruncase asupra orașului mii de obuze în fiecare zi.

Astăzi, era capitala unei Bosnia-Herțegovina compozită, în care croații, musulmanii și sârbii se urau cordial, își pierduse două treimi din populației, și vegeta.

Colonelul Carter sări din mașină și intră în holul întunecat și pustiu. Doi angajați căscau la recepție, iar hotelul părea abandonat, mort, cu atriumul uriaș și barul pustiu adăpostite de un cort metalic ce atârna de tavan.

Te cutremurai de tristețe!

Cei doi bărbați traversară holul, apoi interminabile culoare pentru a ieși spre fațada de vest, unde se afla *breakfast room,* prelungită de o terasă. Aceasta era pustie, cu excepția unui bărbat aflat cu spatele la ei și cu fața la grădina publică. Pe vremuri aceasta trebuia traversată în viteză când ieșeai din garajul subteran, pentru a nu fi doborât ca un iepure de către *snipers[19]* sârbi ascunși în față…

Bărbatul se întoarse, când ei ajunseră lângă el. Era cel cu care Malko călătorise în avionul Citation al CIA.

Malko fu frapat de tristețea care i se impregna pe fața ridată. Bosniacul îi strânse îndelung mâna.

— Mulțumesc pentru riscurile pe care vi le-ați asumat.

— Este meseria mea, răspunse Malko.

— Știu că nu ați putut să-l luați și pe Sulejman, continuă Munir Konjic. Voi face imposibilul pentru a-i recupera cadavrul și a-i oferi un mormânt decent. Îl chinuiseră mult?

— Da, zise Malko.

Munir Konjic nu insistă. Malko nu avea chef să dea detalii și nici bosniacul să ceară… Colonelul Carter rupse tăcerea.

— Sunt obligat să vă las singuri. Munir vă va aduce la Tuzla, iar de acolo vă preiau eu.

— Cafea? întrebă Munir Konjic, când colonelul se îndepărtă.

O ospătăriță în colanți plasă aduse o cafea turcească cu un cub de rahat și un ceai pentru bosniac.

— Știți cum l-au demascat? întrebă Malko.

— Nu, recunoscu Munir Konjic. Sulejman era prudent, era un bun profesionist, dar avea un motiv personal în acest caz: masacrarea familiei sale la Srebrenica de către forțele speciale bosniaco-sârbe și supraviețuirea lui miraculoasă. Poate că aceasta l-a făcut să comită imprudențe. Nu se gândea decât la aceasta. Era chiar singur, căci am impresia că americanii nu au încercat niciodată cu adevărat să-l captureze pe Karadžić… Chiar cu această ultimă ocazie, nu au făcut decât să furnizeze bani și logistică.

Liniștea se lăsă din nou apoi bosniacul continuă, ca pentru el:

— Nu îl puteam împiedica pe Sulejman să meargă înainte, dar, în fond, nu am crezut niciodată că ar reuși să infiltreze sistemul Karadžić. Experiența a dovedit că acesta dispune de mai multe cercuri concentrice de protecție, extrem de eficiente. Imediat ce se deplasează, o protecție locală se pune în mișcare și *mereu* este vorba de zone unde este adulat, unde fiecare locuitor este gata să-l apere.

— Poate că nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat, remarcă Malko.

— Poate, recunoscu bosniacul.

— O să vă continuați căutările?

Munir Konjic făcu un gest dezamăgit.

— Da, bineînțeles, dar tocmai am fost trecut pe tușă. Se consideră că mă ocup prea mult de Karadžić și de criminalii de război. Nu mai am nici măcar buget pentru anchete!

— Dar, la Tuzla, colonelul Carter mi-a zis că aveau mulți bani.

— Bineînțeles, dar nu îi dau decât organizației, nu unui individ… Este regretabil.

Malko simți că acesta ascundea ceva. Munir Konjic nu voise să îl vadă doar pentru a discuta.

— Aveți o altă pistă decât cea cercetată de Sulejman Brancevo?

— Da, mărturisi șeful Serviciilor bosniace. În timp ce Sulejman continua operațiunea, lucram și eu cercetând anturajul lui Radovan Karadžić. Și am găsit ceva folositor.

— Ce?

Munir Konjic nu avu timp să răspundă. Telefonul Blackberry al lui Malko sună. Era colonelul Carter, plin de respect.

— *Sir,* zise el, tocmai am primit un mesaj pentru dumneavoastră de

la Casa Albă. Ar trebui să sunați o anumită persoană de urgență, imediat ce vă întoarceți la Tuzla.

— Mulțumesc, zise Malko.

Apoi se întoarse spre bosniac și îl întrebă:

— Deci, care este ideea dumneavoastră?

Bosniacul zise în șoaptă:

— Singura modalitate de a-l captura pe Radovan Karadžić este să fie trădat de unul dintre ai săi. Ca toți fugarii, ultimul fiind Abou Moussa Al-Zarkaoui… Ori, cred că am reperat pe cineva din anturajul său foarte apropiat, cineva care știe *mereu* unde se află, căci face parte din „primul cerc”. Un fost membru al batalionului antisabotaj. Are nevoie de bani. De mulți bani pe care îi datorează unor oameni *foarte* periculoși. Sunt sigur că am putea ajunge la o înțelegere… Dar aceasta se întâmplă la Belgrad unde cu nu pot merge și ar trebui o sumă importantă. *Forget it!*

— Spuneți-mi mai multe, făcu Malko.

Bosniacul scutură din cap.

— La ce folos, nu sunt un visător. Fără bani, nu am nicio șansă de reușită. Oamenii care îl protejează pe Karadžić sunt toți niște fanatici… brute insensibile. Nu vor acționa decât pentru a-și salva pielea *lor*.

— Dați-mi numărul dumneavoastră de mobil, insistă Malko.

O mică idee îi încolțise în minte. Capturarea lui Radovan Karadžić era o chestiune de *morală.* Pedepsirea justă a unui genocid. Se simțea „chemat”, după această tragică incursiune în Serbia. Anumite misiuni erau mai onorabile decât altele.

În timp ce Munir Konjic îi nota numărul său de telefon mobil, își zise că apelul de la Frank Capistrano poate avea să reactiveze urmărirea lui Radovan Karadžić.

CAPITOLUL VI

Vocea caldă și gravă a lui Frank Capistrano contrasta cu răceala biroului de la Task Force Eagle instalat într-una din clădirile bazei NATO de la Tuzla.

— Vedeți că nu v-am deranjat degeaba! îi spuse lui Malko, *Special Advisor for Security* de la Casa Albă. Acest nemernic de Karadžić era acolo!

Ar fi vrut să aibă ceva umor, dar Malko reacționă imediat:

— Când am ajuns noi, plecase de mult timp, iar agentul bosniac trimis la întâlnire a plătit cu viața. Fiecare tentativă de capturare a lui Karadžić s-a soldat cu un eșec. Știți ce mi-a spus cel care l-a trimis pe Sulejman Brancevo la masacru, chiar în această dimineață?

— Nu…

— Că americanii nu au vrut *niciodată* cu adevărat să-l prindă pe Radovan Karadžić. Că toate operațiunile spectaculoase derulate de SFOR sau NATO erau doar intoxicări. Ca și ocuparea uzinelor Famos, la Pale, în aprilie 1998, cu patru sute de oameni, blindate și elicoptere. Chiar și copiii din sat știau că Radovan Karadžić plecase de acolo cu 6 luni în urmă… Nici eu nu sunt departe de a împărtăși această opinie.

Tăcerea se prelungi atât de mult încât Malko se întrebă dacă legătura „protejată” nu se întrerupsese, dar vocea cavernoasă a lui Frank Capistrano îl liniști. Acesta părea plictisit și dezamăgit.

— Malko, zise el, o să vă dezvălui un secret de stat, care explică totul. Este adevărat: în 1996, exact pe 19 iulie, la Dayton, s-a încheiat un acord secret între Radovan Karadžić și trimisul Casei Albe, Richard Holbrooke. Termenii erau simpli: Radovan Karadžić se retrăgea din viața politică în schimbul renunțării la urmărirea lui…

— Este monstruos! zise Malko. Karadžić a declanșat această epurare etnică în Bosnia și masacrele care au urmat.

Frank Capistrano oftă ca un elefant rănit.

— În 1996, zise el, Slobodan Milošević era încă la conducerea a ceea ce mai rămânea din Iugoslavia, forțele ONU erau în plin dezastru. Războiul trebuia oprit și noi nu ne aflam încă pe o poziție de forță. La acea vreme, nu se punea problema ca Serbia să fie bombardată. Influența lui Radovan Karadžić era încă la apogeu. Se ținea tare. Obținerea retragerii sale din politică a fost o victorie pentru noi. Trebuia să se facă pace cu orice preț. Și nu uitați: nimeni nu vorbea încă de masacrul de la Srebrenica…

— Lucrurile au evoluat de atunci, remarcă Malko. Suntem în 2006…

— Exact! recunoscu Frank Capistrano. Dar vă reamintesc un fapt

evident. Este adevărat: până la începutul lui 1998, nu am încercat să îl arestăm pe Karadžić. Forțele Națiunilor Unite nici atât. Totuși, el nu se ascundea deloc, trăia la Pale, în casa familială, și se plimba într-un Mercedes blindat, înconjurat de gărzi de corp.

— Când a dispărut? întrebă Malko.

— În ianuarie 1998, în timpul Crăciunului ortodox. A părăsit Pale și, de atunci, nimeni nu l-a mai revăzut și nici măcar nu i-a mai auzit vocea.

— Va muri de bătrânețe și va avea o înmormântare la fel de triumfală ca aceea a lui Milošević, conchise Malko. Mai bine aș fi rămas la Liezen. Și eu aș fi putut primi un glonț în cap.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi consilierul Casei Albe zise în șoaptă, reținut și tranșant:

— Nu va muri de bătrânețe, *for God's Sake*! Fiindcă dumneavoastră o să îl prindeți.

Malko aproape că izbucni.

— Ceea ce s-a întâmplat astăzi nu vă este suficient?

Din nou, Frank Capistrano oftă ca un pahiderm rănit.

— *Look,* făcu el, această expediție nu a fost organizată de noi. Bineînțeles, eram la curent, prin Tuzla, dar nu ne-am implicat decât la final, pentru susținere logistică; și asta ne-a costat de altfel doi răniți. Acum, situația este diferită.

— Cu ce? se miră Malko. Karadžić s-a întors într una din numeroasele ascunzători, iar bosniaco-sârbii îl venerează mai mult ca niciodată! Munir Konjic, singurul care îl urmărea cu adevărat, tocmai a fost îndepărtat din funcție.

Tăcu. Un sergent tocmai intra în birou cu un pahar de cafea. Erau într-o bază militară… Cum ieși, Malko auzi vocea lui Frank Capistrano. Gravă și hotărâtă.

— *My friend, o* să vă spun cum s-a schimbat situația. Mai întâi, președintele George W. Bush nu se mai simte legat prin acordul încheiat de Richard Holbrooke. De atunci, s-a descoperit amploarea rolului nefast al lui Radovan Karadžić și s-a creat Tribunalul de la Haga.

— Nu a închis decât câțiva oameni neimportanți, remarcă Malko. Nici pe Mladić, nici pe Karadžić.

— Este adevărat, trebui să recunoască americanul. Totuși, din 1999, îl căutăm *cu adevărat.* Dar au avut timp să se organizeze și Mladić este în continuare protejat de elemente din Serviciile de informații militare sârbe care terorizează clasa politică de la Belgrad. Prim-ministrul Dindić a fost asasinat acum 3 ani pentru că îl trimisese pe Milošević la Haga și voia să facă la fel și cu Mladić. Îi vom înfometa pe sârbi dacă trebuie, dar îl vor preda pe Ratko Mladić.

Frumoasă compoziție lirică. Malko începea să obosească.

— Frank, zise el, am avut o zi *foarte* lungă. Sunt obosit. Ce vreți să îmi spuneți, *exact*?

Îl simți pe Frank Capistrano brusc eliberat.

— Asta, zise *Special Advisor.* În noiembrie următor, este aniversarea acordurilor de la Dayton care au pus capăt războiului din Bosnia-Herțegovina.

— Toată lumea l-a uitat, remarcă amar Malko.

— În noiembrie, continuă Frank Capistrano, sunt *și* alegerile „mit-term", foarte importante pentru președintele George W. Bush. Reînnoirea întregului Congres și a unei treimi din Senat. Ori, popularitatea sa este la cel mai scăzut nivel și nu are prea multe vești bune de anunțat poporului american… Este jale în Irak și Afghanistan, în timp ce Iranul și Coreea de Nord ne sfidează fățiș. Fără să mai vorbim de Liban… Atunci, dacă ar putea să anunțe capturarea lui Radovan Karadžić de către o echipă americană, aceasta ar avea un efect bun! Arătând lumii că europenii sunt incapabili să-și facă treaba.

Un înger trecu, roșind de rușine față de această constatare cinică. În mod clar, politicienii nu s-ar schimba niciodată.

În fața tăcerii lui Malko, americanul insistă:

— Cunoașteți *foarte* bine această zonă, vorbiți rusa și am încredere în dumneavoastră. Dacă cineva îl poate captura pe Radovan Karadžić, acela sunteți dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Malko, care nu se încredea niciodată în lingușitori, dar de unde să încep? Task Force Eagle nu pare foarte motivată…

— Uitați Task Force Eagle, zise *Special Advisor,* și nu vă bazați decât pe dumneavoastră. Există un ordin al Președintelui pentru acest caz, aveți mână liberă și, nu uitați, o primă de cinci milioane de dolari pentru cel care îl va aduce pe Karadžić la Haga. Îl vrem *viu,* nu în mai multe bucăți. În plus, veți avea recunoștința eternă a Carlei Del Ponte, care face un caz personal din asta… Dumneavoastră care vă plac femeile drăguțe…

— Nu vorbiți aiurea! oftă Malko, nu ați văzut niciodată fotografia ei în ziare?

— OK, OK, făcu Frank Capistrano, conciliant. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Malko tocmai se gândea la ceea ce îi spusese Munir Konjic.

— Vreau să încerc, zise el, nu pentru a-l salva pe George W. Bush, ci pentru că eu cred că lumea ar fi mai bună fără Karadžić. Dar aș avea nevoie de mulți bani.

— Tuzla are tot ce trebuie, îl asigură imediat Frank Capistrano, chiar dacă nu se folosesc de ei. Voi da ordine ca să vă fie înmânate sumele de care veți avea nevoie fără nicio întrebare. Nu dați socoteală decât mie. Îi anunț eu.

Colonelul Carter băgă capul pe ușă și se scuză: conversația dura de ceva timp. Iar lui Malko i se făcuse foame.

— De acord! zise el, dar nu voi raporta nimănui în afară de dumneavoastră. Pentru moment nu am nevoie de nimic, dar totul se poate schimba. Poate am o idee.

După ce închise, se întoarse în biroul colonelului Carter care părea îngrijorat.

— Vă rezervasem o cursă pentru Viena. Dar este prea târziu, anunță el. Veți fi obligat să dormiți aici.

— Nu mai plec la Viena, zise Malko. Aș vrea o mașină să mă ducă la Sarajevo, la hotel *Holiday Inn.* Iar mâine, am nevoie de o sută de mii de dolari în hârtii de o sută, pe care să mi-i trimiteți la hotel. Este un ordin al Casei Albe. Apoi, nu vă voi mai cere nimic pentru moment.

*

* *

Strada Mehmeda Spahe era o străduță mărginită de imobile din epoca comunistă, încă ciuruite de schije, chiar în spatele bulevardului Marsala Tita, în plin centrul Sarajevo-ului. Malko mersese până acolo pe jos, de la *Holiday Inn.* O singură noapte aici îl deprimase. Totul era murdar, abandonat, pustiu, vitrinele goale și prăfuite. Mai rău ca pe timp de război.

Sună la interfonul nr. 7. Cu o oră înainte, îl sunase pe fostul șef al Serviciilor bosniace, anunțându-și vizita. Munir Konjic îi deschise. Era în cămașă, nebărbierit, dar primitor și, mai ales, intrigat. După ce îi servi lui Malko eterna cafea turcească, luară loc pe o mică canapea, iar Malko intră direct în subiect.

— Ieri, mi-ați spus că e posibil să aveți o pistă pentru a „revitaliza” o urmă a lui Karadžić, zise el. Așa este?

Munir Konjic îl privi surprins.

— Este exact, bineînțeles, dar este o operațiune extrem de dificilă, pentru care e nevoie de mulți bani, răbdare și discreție absolută. (Zâmbi cu oarecare tristețe.) Fără a mai vorbi de o doză bună de abnegație, căci avem de-a face cu oameni care nu se dau înapoi de la nimic. Eu, de acum, sunt singur și nu am decât pensia care îmi va ajunge doar pentru a supraviețui.

Malko îi zâmbi.

— Cred că am ceea ce vă lipsește. De ieri seară, sunt însărcinat de guvernul american, în cel mai mare secret, să pun mâna pe Radovan Karadžić. Cu puteri și fonduri nelimitate.

Munir Konjic nu sări din fotoliul său strigând de bucurie, ci îi adresă lui Malko o privire neîncrezătoare.

— Sunteți sigur că prietenii dumneavoastră nu vă „amăgesc”? Sunt ani de zile de când Task Force Eagle se agită. Ei pretind că, pentru

sănătatea morală a Balcanilor, este important ca țările interesate să se ocupe *personal* de căutarea lui.

— Cred că de data asta, este ceva serios, explică Malko. Fiindcă cineva are un motiv foarte bun să vrea ca Radovan Karadžić să ajungă la Haga.

Îi relată discuția lui cu Frank Capistrano și bosniacul se destinse.

— Dacă președintele Statelor Unite are nevoie de asta pentru alegerile lui, atunci lucrurile stau altfel, recunoscu el. Dar cine vă va ajuta în această anchetă? Cele trei servicii de informații în cauză, sârbe, bosniace și muntenegrene, nu sunt sigure și, încă, sunt o litotă… Când nu îl informează direct pe Karadžić.

— Nu intenționez să mă sprijin pe ele, preciză Malko. Dacă reușesc să îl localizez, știu că voi avea toate mijloacele materiale necesare, dar, pentru anchetă, este suficient să am o pistă. Mi se pare că dumneavoastră aveți acest fir.

Munir Konjic rămase mult timp tăcut, ca și cum era în dubiu. Apoi zise:

— Este adevărat, poate că am o pistă. Dar am fost decepționați de atâtea ori, încât nu îndrăznesc să mai cred! Sunteți precum Messia: aș fi dat orice pentru reușita capturării lui Karadžić, când eram în serviciu. Dacă aș putea să reușesc acum, ar fi minunat.

— Care este pista dumneavoastră?

— De mult timp, m-am preocupat de „Preventiva”, oamenii însărcinați cu protecția lui Karadžić. Erau vreo sută la început, iar acum au rămas vreo douăzeci; din motive financiare, dar și pentru faptul că nu mai are nevoie de protecție. *Toți* sunt originari din Pale sau din împrejurimi, au luptat în forțele speciale bosniaco-sârbe și supraviețuiesc grație diferitelor activități ilegale. Sunt gărzi de corp clasice, dar fac și muncă de informații. Bineînțeles, se cunosc cu toții și este imposibil să te infiltrezi.

— Care este ideea dumneavoastră, în acest caz? întrebă Malko.

— M-am interesat de un anume Borislav Lukić. Unul din cei mai vechi membri din „Preventiva”. După acțiuni cu trafic de droguri în Bosnia, a fost obligat să fugă la Belgrad, unde se află acum.

— Nu mai lucrează pentru Karadžić?

— Ocazional, dar poate afla în orice moment unde se află și mai este utilizat punctual drept curier. Radovan Karadžić are deplină încredere în el. Este un fidel.

— Atunci, unde este punctul slab?

— Este un jucător. Cum nu are mereu de lucru, petrece mult timp la cazinoul hotelului *Serbia,* la Belgrad. Joacă enorm de mult la mașini cu fise și face partide de poker cu netrebnicii pe care îi întâlnește acolo. Puțin câte puțin, a acumulat multe datorii.

— Cât?

— Cinci sute de mii de dinari[20].

— Nu este colosal, remarcă Malko.

— Nu, așa este, recunoscu bosniacul, dar, pentru Borislav Lukić, este o sumă enormă pe care nu o poate obține. Iar cei cărora le este dator sunt niște țigani care locuiesc pe malul râului Sava. Oameni periculoși, legați de clanul Zemun. Au devenit foarte insistenți în ultimul timp și eu am aflat.

— Cum?

Munir Konjic zâmbi:

— L-au dus pe unul din șlepurile lor și i-au tăiat cu foarfecele degetul mic de la mâna stângă… Și au promis că, dacă nu își primesc banii, îi taie câte un deget la fiecare 2 săptămâni.

Evident, era motivant.

— Nu a cerut ajutorul foștilor camarazi?

Bosniacul încuviință:

— Ba da, bineînțeles, dar aceștia au refuzat să-l ajute. Afacerile nu merg foarte bine.

Malko îl privi pe Munir Konjic.

— Credeți că îl putem cumpăra? Va spune el unde se află Karadžić?

Bosniacul făcu un gest evaziv.

— Este o șansă. Îi este *foarte, foarte* frică. Acești țigani sunt feroci și nu îi interesează că este un erou al epurării etnice. Ei vor banii lor, iar el vrea să rămână cu degetele…

Era normal.

— Apropo, întrebă Malko, după părerea dumneavoastră, unde s-ar putea afla Radovan Karadžić, *acum*? Chiar a fost în mănăstirea aceea, am găsit acolo o carte de-a lui, adnotată.

— Asta nu mă miră, confirmă bosniacul. Are un sistem foarte sofisticat de protecție, căci se bazează alternativ pe foștii săi oameni din Republica Srpska, infractori care îl înconjurau. Mai este și Biserica ortodoxă. Nu trebuie uitat că aceasta a fost mereu de partea sârbilor, și asta nu doar din ultimii anii.

— Chiar din timpul comuniștilor? se miră Malko.

Munir Konjic oftă, cu un zâmbet amar.

— Da! Milošević era foarte viclean. Pe 28 iunie 1989, a autorizat o adunare religioasă, la Kosovo Polie, în Kosovo, unde, pentru prima dată în 50 de ani, o liturghie oficială și publică a fost autorizată pentru clerul ortodox. Din acea zi, Biserica ortodoxă a susținut mereu expansionismul sârb, în numele revanșei față de ocupația turcă.

Ori, în ochii lor, Radovan Karadžić personalizează acest „baraj” antimusulman. În timpul războiului civil din Bosnia, *igumanii* din toate comunitățile religioase se rugau în fiecare zi pentru ca sârbii să-i alunge pe musulmani din țară. Niciodată nu s-au manifestat contra masacrelor din timpul epurării etnice. Pentru ei, aceasta era

justificată… De altfel, de la începutul fugii lui Karadžić, acesta a efectuat numeroase sejururi în diferite mănăstiri, printre care cea din Ostrog, Muntenegru, vizitată totuși zilnic de sute de turiști. De obicei, se duce în trei sau patru locuri sigure. Când simte apropiindu-se pericolul, fuge să se refugieze într-o mănăstire pentru câteva săptămâni sau luni. Și este foarte abil.

— În mai 2001, a scris o scrisoare, făcută publică, patriarhului Pavle, șeful bisericii ortodoxe sârbe, omul care îi asigura protecția. Scrisoarea a fost dusă de un mesager rămas anonim. Iată, am tradus-o.

Îi întinse documentul lui Malko, care citi:

„Deși nu au fost masacre cauzate de politica noastră și având binecuvântarea bisericii noastre, trebuie să vă explic că am tăcut timp de 6 ani pentru a nu servi drept scuză erorilor noii politici în regiune, și nu pentru că nu am nimic de zis…”

Munir Konjic arătă cu degetul pe hârtie.

— La acea vreme se începea să se vorbească mult de Srebrenica…

Radovan Karadžić continua astfel misiva sa:

„Când adevărul va fi cunoscut, partea sârbă nu se va rușina. Din contră! Rolul comunității internaționale în evenimentele de la Srebrenica va ieși la iveală!”

Scrisoarea se termina cu formule de deferență extremă. Malko o înapoie bosniacului, remarcând:

— Aparent, patriarhul l-a crezut…

— A *vrut* să-l creadă, sublinie Munir Konjic. Biserica ortodoxă sârbă este în fruntea luptei împotriva islamului. Nu au renunțat niciodată să uite de ocupația turcă în Balcani. Visează cam ca sioniștii, care continuă să reclame „Eretz Israel”, Marele Israel, de la Mediterana la Irak… Iată de ce „fratele” Radovan este atât de bine primit în mănăstiri…

— Apropo, continuă Malko, am constatat chiar eu, frontiera bosniacă nu se află decât la câțiva kilometri de mănăstirea *Priština* și are nenumărate posibilități de trecere. Trebuie să se fi întors în Bosnia.

— Nu, nu cred, răspunse Munir Konjic. Ne-a crezut mai șmecheri decât suntem și s-a gândit că îi vom întinde o cursă de-a lungul cursului Drinei pentru a-l prinde la înghesuială, când ar trece în Bosnia. Nu, cred că a rămas în Serbia, poate la o altă mănăstire pe lângă Sombor, în nord, unde a mai fost. Dar cred că este mai degrabă la Belgrad.

— La Belgrad? se miră Malko.

— Are mai multe ascunzători, confirmă bosniacul, și a stat acolo mult timp în 2003. Din nefericire, nu am reușit să aflu niciodată unde. Era acolo când s-a născut una din nepoatele lui. Cineva l-a întâlnit pe stradă! Știu și că a circulat adesea îmbrăcat în popă, ceea ce, în

Serbia, este cea mai bună deghizare posibilă. Niciun polițist nu va îndrăzni să îi ceară actele unui popă. Într-un mare oraș unde ai prieteni, este ușor să te ascunzi.

— Are mulți prieteni în Belgrad?

— Zeci, începând cu fratele său Luka, intelectuali, ca Dušan Jovanović, animatorul Comitetului pentru solidaritate națională, comitetul său de susținere. Și alții, mai puțin recomandabili, foști membri SDB, reconvertiți la diverse afaceri.

— Deci, concluzionă Malko, credeți că trebuie să încep cu Belgrad.

Munir Konjic zâmbi.

— La Belgrad este și Borislav Lukić, fostul membru al „Preventiva”. Am o idee pentru a încerca să vă apropiați de el fără prea mari riscuri. Un amic sigur care vă va ajuta.

CAPITOLUL VII

Borislav Lukić a fost trezit de o durere la mâna stângă. Un fel de arsură internă cu pulsații scurte, înțepături, care îi dădeau senzația furioasă de a se scărpina. Se întoarse pe burtă, întinse brațul și, involuntar, lovi peretele cu mâna stângă. Scoase imediat un urlet sălbatic!

Tocmai se lovise la ciotul degetului abia tăiat! Cu respirația blocată, sughiță, cu ochii plini de lacrimi, ținându-și mâna stângă cu cea dreaptă, privind la pansamentul pătat de sânge pe care Zoran țiganul i-l aplicase la mâna stângă, după ce îi tăiase degetul mic cu un foarfece. O amputare rituală, într-un fel. Trecuse o săptămână deja, dar durerea se estompa cu greu. Se ridică în fund, luă sticla de șliboviță pusă la piciorul patului și bău o înghițitură zdravănă. Era modalitatea lui de a se spăla pe dinți. Din lipsă de bani, trebuise să renunțe la Defender „Succes”, mult mai scump fiindcă era importat.

Alcoolul de prună îl încălzi, iritându-i gâtul, făcându-l să uite un timp de durere și de ură. Era o căldură infernală în micul studio pentru care nu plătise chiria de patru luni. Stătea la etajul al patrulea de pe strada Ohridska, într-un imobil negricios, niciodată renovat, cu un confort improbabil, ale cărui părți comune erau în ruină, din lipsa întreținerii. Ceea ce era oricum mai bine decât să doarmă sub un pod de pe Sava.

Puțin câte puțin, durerea de la mână se estompă. Știa că putea trăi fără degetul mic de la mâna stângă, dar umilința acestei amputări îl rodea ca un cancer… Aruncă o privire la pistolul-mitralieră Skorpio așezat pe carpeta uzată, lângă pat, la îndemână. În fiecare seară, își reprima dorința furioasă de a efectua o descindere pe șlepul lui Zoran și a-i extermina, pe el și toată familia… Doar că era un vis: la Belgrad, nu se atingea nimeni de țigani. Erau cu miile și dacă te legai de unul, erai mort. L-ar fi urmărit prin toată ex-Iugoslavia și l-ar fi dezmembrat de viu.

Pedeapsa celor care se atingeau de clan.

Lui Borislav Lukić îi era foame: vechiul lui ceas arăta ora 3:00, ceea ce trebuia să fie aproape exact. Se sculă din cearșafurile cenușii de murdărie și se târî până la minuscula bucătărie. Scotocind în frigider, găsi o bucată de brânză și o roșie.

Cu o bucată de pâine și o bere, era o masă aproape convenabilă… Se așeză la masă, cu bustul gol, îmbrăcat doar în chiloții vechi, și începu să mestece, privind mașinal la televizorul alb-negru. Aici, totul data de pe vremea comunismului, chiar și tapetul și instalațiile sanitare care picurau în permanență.

După ce luă masa, bosniacul începu să răsfoiască un carnețel de

adrese. Căuta pe cineva care l-ar putea ajuta. La Belgrad, nu cunoștea prea multă lume, în afară de Liliana Dimitrievic, prietena lui, cântăreață de turbo-folk, fascinată de cariera lui de epurator etnic și de mădularul lui gros și tare, potrivit cu imaginea lui. Prietenii lui, răspândiți prin Bosnia, nu erau mai înstăriți decât el. Mai rămânea mama lui, care îl implora, de fiecare dată când o suna, să vină să se refugieze în satul său Pedravno, unde ar fi fost în siguranță. Orice ar fi făcut…

Doar că, în calitate de gardă de corp a lui Radovan Karadžić nu dorea să se îngroape acolo pentru a trăi din banii bătrânei lui mame.

Încerca să găsească de lucru, așteptând mai multe răspunsuri.

Degeaba, mereu era ceva care nu mergea. Unul din prietenii lui, activ în protecția idolului lor, îi dădea din când în când câteva mii de dinari ca să nu moară de foame… Puse restul de brânză în frigider, sărută ritual icoana Sfântul Sava agățată pe peretele jegos și se pregăti să se îmbrace. Din cauza mâinii rănite, nu mai putea să facă duș, ceea ce îi dădea un pretext excelent să se spele doar sumar.

Se stropi cu niște colonie ieftină și voia să se radă când un zumzăit imperceptibil îl făcu să tresară; era interfonul, care mergea doar cu intermitențe. Pulsul i se acceleră brusc. Nu-i plăceau vizitele neașteptate. Neîncrezător răspunse și zise:

— *Molim?*

— Eu sunt, anunță vocea vioaie a Lilianei Dimitrevic.

O surpriză plăcută. Nu îndrăznea să o mai sune pe cântăreața de turbo-folk, dacă nu putea să o invite nici la masă. În mare grabă, se stropi încă o dată cu apă de colonie și se privi în oglindă, de asemenea cenușie. La 50 de ani, cu figura lui pătrățoasă, trăsături regulate și alură de tăietor de lemne, plăcea femeilor. Fără grăsime, mulți mușchi și o ferocitate naturală care le înnebunea…

Deschise la primul sunet al soneriei, după ce îmbrăcase un maiou de un alb îndoielnic, tot în picioarele goale, și pulsul i se intensifică vertiginos.

Liliana Dimitrievic stătea în deschizătura ușii, îmbrăcată complet în negru, inclusiv ochelarii cu lentile mari. Părul ei lung îi cădea în valuri pe spate, iar gura de un roșu strălucitor îi punea în valoare nasul acvilin. Taiorul negru acoperea o cămașă de aceeași culoare, întinsă peste bustul mărit. Când trecu prin fața lui, Borislav văzu că fusta neagră era crăpată atât de mult încât îi lăsa să se vadă banda de deasupra ciorapilor negri. Un val brusc de adrenalină îi făcu sângele să i se urce în obraji. Liliana era mereu sexy, dar de obicei se îmbrăca discret, în pantaloni și haine vaporoase. Această apariție porno-șic îl lăsa fără replică.

— De ce te-ai îmbrăcat așa? întrebă el.

— Tocmai am fost la o ședință foto pentru *Kurir*, zise ea. Voiau

ceva sexy. Uite, ți-am adus antibiotice.

Scoase o cutie din geantă și o aruncă pe pat. Imediat, bosniacul văzu bancnotele legate cu un elastic de cutie. Primul său reflex a fost să-i desfacă și să-i dea înapoi. Liliana înțelese și îi zâmbi tandru.

— Trebuie să mergi să te vadă un medic, ca să te vindeci repede. Am vorbit cu unul din prietenii mei: caută un bodyguard la *Sanjak Club*. Doar că trebuie să aibă *două* mâini bune. Nu mai ai vești de la nemernicii aceia?

— Nu.

Scutură din părul ei lung blond.

— Chiar și polițiștilor le este frică. Au înlocuit banda lui Zemun.

Borislav făcu un gest voit optimist.

— Nu-ți face griji, m-au luat o dată prin surprindere. Acum, sunt atent. Iar când voi avea o slujbă, le voi înapoia banii nenorociți.

Tăcură, față în față. Brusc, bosniacul simți cum sexul i se întărește în chiloți. Privirea lui o întâlni pe cea a tinerei cântărețe și înțelese adevăratul motiv pentru care îl vizita. Venise să se culce cu el.

Instinctiv, se apropie de ea. Când îi puse mâna pe abdomen, Liliana făcu un fel de grimasă și fața ei se transformă într-o mască sexuală. La rândul ei, întinse mâna, apucându-i sexul prin chiloți. Ideea acestui mascul dotat o excita. Să se îmbrace în star porno-șic o excitase și mai mult. Pentru câteva secunde, se mângâiară unul pe celălalt și nu se auziră decât respirațiile lor gâfâite, apoi Borislav zise cu o voce aspră:

— Vino.

O luă de mână, trăgând-o spre bucătărie și o rezemă de masa cea mică. Cum ea voia să își scoată ochelarii, el o opri.

— Nu, rămâi așa.

Venele parcă îi ardeau. Avea impresia că îmbrățișează o fantasmă, o creatură din altă lume. Cu un gest rapid, își scoase afară sexul gros, masându-l ușor, cu ochii la ochelarii negri. Vedea bustul Lilianei cum se mișcă rapid și avu impresia că buzele i se îngroșaseră.

Întinse mâna și desfăcu nasturii cămășii, descoperind un sutien negru care nu îi acoperea sânii decât foarte puțin. Vederea sfârcurilor negre, mari, întărite, care păreau că îl privesc, îi spori excitarea. Docilă, Liliana aștepta, cu mâinile pe marginea mesei. În spatele ochelarilor negri, nu scăpa din ochi sexul gros întărit, imaginându-și deja cum acesta își face loc în pântecele ei.

Borislav începu să-și frece lent mădularul masiv de țesătura neagră a fustei. Cu amândouă mâinile, prinse sfârcurile sânilor Lilianei și începu să îi strângă încet, frecându-și în același timp sexul de pântecele tinerei. O simți fremătând, la fiecare atingere. Uită de durerea de la mână.

— Fă sex cu mine, ceru Liliana cu o voce înăbușită.

Bosniacul puse mâna pe tivul fustei, apoi o ridică, trăgând-o, până

ce ajunse la chilot. Cu o mișcare ușoară din șolduri, Liliana îl ajută să-i dea jos.

Până la glezne.

Încet, Borislav îi ridică fusta din nou până ce descoperi triunghiul blond, apoi se apropie și mai mult, fixându-și sexul între coapsele tinerei. Glandul atingea deschizătura sexului ei. Își oferi o mică plăcere, întrebând cu o voce dură:

— Vrei să ți-o pun?

— *Da! Da!* îl imploră Liliana cu voce sfârșită.

Cu o mișcare lungă, Borislav pătrunse în cele din urmă în pântecele ei. Era atât de excitată încât o penetră complet fără să își dea seama. Cu picioarele depărtate, mâinile agățate de marginea mesei, Liliana tremura din tot corpul. Sexul ăsta gros o înnebunea.

Borislav începu să se miște lent în ea, privindu-și fața reflectată în ochelarii negri.

Cu amândouă mâinile – deși rana îl deranja – pe șoldurile Lilianei, acceleră mișcările, aproape ridicând-o pe tânără de jos la fiecare mișcare. Liliana gemea, cu capul lăsat pe spate. Să fie penetrată astfel, în această ținută, în picioare, într-o bucătărie, o excita din cale-afară. Când simți sperma amantului ei inundând-o, orgasmul i se declanșă, de neoprit, și țipă cu toată forța vocii ei de cântăreață, țintuită de acest membru puternic care se înfigea adânc în ea.

Borislav avea impresia că este înfipt în pământ. În cele din urmă, se retrase din ea și se dădu înapoi, cu respirația întretăiată. În această secundă, nu mai avea nicio grijă…

Liliana se aplecă și cuprinse cu gura sexul care ieșise din al ei, pentru a extrage ultimele picături de plăcere. Borislav aproape că țipă, atât de puternică și plină de vis era senzația: această creatură sculpturală cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri, care tocmai își înfunda în gura ei mare și roșie un sex umezit de propriile ei secreții.

Dar nu dură mult.

Liliana se ridică, se uită la ceas și șopti:

— Trebuie să plec!

Doar cât să-și ridice chiloții și era deja afară. Înainte de a pleca, își sărută amantul.

— Vii să mă vezi la *Pirana,* diseară?

În fiecare seară cânta într-un restaurant, instalat pe un șlep ancorat pe Sava, cele mai bune succese ale ei de turbo-folk, specialitate sârbească ce reunea muzica folclorică, rap-ul și rock-ul.

— Da, promise Borislav.

Odată ce ușa se închise, se lăsă pe pat. Încă visător. Mașinal, își mângâia sexul revenit la o talie modestă, rememorând momentele fulgurante pe care tocmai le trăise.

Ce târfă uluitoare, această Liliana! Se îndoia, desigur, că era singurul care profita de sexul ei, dar cel puțin, în ceea ce îl privea, ea era sinceră. Era vocea ovarelor, fără niciun calcul.

Fără măcar să își dea seama, ațipi.

*

* *

Malko ajunsese de un sfert de oră la *Club des Écrivains,* la capătul străzii Kneza Mihaila, marea cale pietonală din centrul Belgradului, când văzu apărând un bărbat înalt, cu ochelari pătrați și un aer energic. Se îndreptă imediat spre Malko și întrebă în engleză:

— Sunteți prietenul lui Munir?

— Da.

— Vladimir Djorgevic, zise el așezându-se în fața lui. Îmi pare bine să vă cunosc. Munir m-a anunțat.

Club nu mai primea multă lume, în afară de câțiva intelectuali și ziariști aflați în trecere. De la sfârșitul epocii Milošević, nu se întâmpla mare lucru la Belgrad, parcă încremenit între două epoci, paralizat de o clasă politică indecisă și temătoare.

Malko își examină interlocutorul care tocmai comandase un Defender cu multă gheață. Munir Konjic îi jurase că putea avea toată încrederea în el. Mâna dreaptă a fostului ministru de interne Mihailovic, care superviza BIA[21], fusese dat la o parte datorită opiniilor sale prea puțin „sârbe”. Și anume pentru că pleda pentru capturarea lui Mladić.

— Munir v-a explicat motivul prezenței mele aici? întrebă Malko.

— Da. Comunicăm prin intermediul cabinelor telefonice publice, trebuie să fim prudenți. Dindić a murit pentru că nu a fost destul de prudent… Știu că dumneavoastră încercați să îl capturați pe Radovan Karadžić și vă susțin. Trebuie ca Serbia să treacă peste trecutul ei. Altfel vom ajunge Coreea de Nord a Europei…

— Credeți că poate fi la Belgrad?

— A fost deja.

— Unde?

— Nu am reușit niciodată să aflăm, chiar și supraveghindu-l pe fratele său Luka. Când eram în BIA, aveam mai mulți tipi aleși pe sprânceană care îi căutau rețeaua de sprijin. Vă voi da dosarul, poate mai sunt încă lucruri utile de exploatat.

— Mulțumesc. Pentru moment, am o grijă imediată: să intru în contact cu una din gărzile lui Karadžić, Borislav Lukić, care se află la Belgrad. După Munir, ar putea ști unde se află Karadžić, căci lucrează încă pentru el.

— Da, mi-a vorbit despre asta. Este posibil, căci am verificat. Borislav Lukić chiar face parte din primul cerc al „Preventiva”. Dar nu uitați, să te apropii de acești oameni când nu ești de partea lor, este ca

și cum te-ai arunca în lavă topită…

— Știu, recunoscu Malko, dar trebuie să încerc.

— *Dobre,* concluzionă sârbul. De când m-a sunat Munir, m-am gândit la o posibilă modalitate de apropiere. Norocul face că s-ar putea să am un mijloc prin care să-l „tamponați” pe Borislav Lukić. O să vă explic.

Adăugă cu un zâmbet:

— Dar dacă veți primi un glonț în cap, nu va trebui să vă supărați pe mine.

CAPITOLUL VIII

Când Borislav Lukić se trezi, era aproape noapte. Avea gura cleioasă, mâna îl durea și era cu moralul la pământ în ciuda uimitoarei recreații sexuale. Mașinal, luă sticla de șliboviță pusă lângă pat și trase o înghițitură sănătoasă, apoi se ridică.

Întâlnirea lui cu Liliana îl calmase sexual, dar nu rezolva problemele materiale. Luă telefonul mobil și îl sună pe vechiul lui prieten Momčilo Bokan, zis „Luna”, unul din lucrătorii „Preventivei”. El era cel care angaja oameni siguri pentru sarcini punctuale: să ducă un mesaj, să supravegheze o livrare de droguri, să urmărească un punct de interes, să elimine sau să terorizeze un adversar.

Borislav Lukić trebuia, cu orice preț, să găsească bani, altfel țiganii erau capabili să-i amputeze toate degetele… Nu știau decât un lucru: ferocitatea.

Iar „Luna” administra o parte din fondurile „Preventiva”, deci, dacă voia, îi putea rezolva problema.

— *Da?*

„Luna”, nu spunea niciodată, *„molim”* și aștepta mereu ca interlocutorul să se identifice.

— Eu sunt, Pedravno, anunță Borislav Lukić.

În cazul în care erau ascultați, se identificau cu numele satului lor.

— *Dobre,* ce e?

— Nu ai nimic pentru mine?

Nu voia să își manifeste cererea prin telefon.

O scurtă ezitare, apoi „Luna” zise cu o voce lentă:

— Poate, în câteva zile. Te sun eu.

Cu el, discuțiile nu erau niciodată lungi. Borislav înghiți o altă gură de alcool de prună. Dacă Momčilo Bokan accepta să îi împrumute bani, se va retrage la mama lui în Pedravno pentru câteva luni, timp în care să i se cicatrizeze degetul.

Privirea îi căzu pe medicamentul adus de Liliana Dimitrievic. Înghiți două comprimate și luă banii legați de cutie. Nu era o sumă considerabilă: 50 000 de dinari[22]. Cu ce să reziste o lună. Îi puse în buzunar și își zise că va merge în curând să o vadă pe Liliana la *Pirana.* Doar că era cam prea devreme.

Insidios, tentația începu să-l roadă. De la „pedeapsă”, se jurase că nu mai joacă, nici la cazino și nici la poker. De altfel, pentru poker, nu avea destui bani… Dar mai rămânea cazinoul de la Slavija, chiar mai jos de strada Sava, la doi pași de el.

Trei minute mai târziu, cobora pe scările cu pereți murdari și verzui. De mult timp, ascensorul nu mai funcționa. Strada Sava cobora în pantă lină până la *Slavija,* un hotel vechi de pe vremea

vechiului regim, care domina piața cu același nume. Mergând, Borislav Lukić se jura că nu va juca, că se va mulțumi să asculte clinchetul mașinilor cu fise care îi lipsea atât de mult. Mai multe Lada 1500 gri ale *Milicija* erau parcate în fața hotelului *Slavija.* Era un comisariat ceva mai departe. Borislav Lukić se simți literalmente aspirat și urcă scările care duceau în holul hotelului.

Ambianța era mereu la fel de sinistră, cu vechile fotolii roșii, mocheta uzată până la sfoară, turiști amărâți și un vag miros de varză. Doar turiștii cu puțini bani veneau încă la *Slavija,* fără climatizare; dinozaur al epocii Tito. Neoanele roșii care încadrau scările ce duceau la cazinoul de la primul etaj păreau pentru Borislav intrarea în paradis. Nu putu rezista și se trezi câteva clipe mai târziu în singura sală a cazinoului. Un cuvânt mare pentru acest modest stabiliment. În fund, un bar unde stăteau câțiva bețivi, în stânga, o masă de ruletă, unde două crupiere cu zâmbetul și bustul ofilite așteptau clientul, jucându-se mașinal cu teancurile de jetoane.

De-a lungul pereților, zeci de mașini cu fise, lucind de neoane. Clinchetul celei mai apropiate a fost suficient să-i accelereze pulsul lui Borislav Lukić.

Strângând banii în fundul buzunarului, se duse la casa de lângă bar și schimbă mărunțiș. Apoi, se duse la mașina care îi aducea noroc, în mijlocul rândului din stânga, și începu să joace. Clinchetul rulourilor avu un efect de Prozac.

Amețit de zgomotul repetitiv, uită de lumea exterioară. Când cele trei rulouri se opreau în formația bună, zgomotul metalic al monezilor care cădeau în tăvița metalică echivala cu o injecție cu cocaină…

Intenționat, lăsă monezile să se adune, măsurând din priviri modesta lui comoară.

Tresări când o voce bonomă îl întrebă din spate:

— Deci, Borislav, norocul este de partea ta?

Se întoarse și avu impresia că o mână uriașă îl ridică de pe taburet. Doi dintre verii lui Zoran țiganul îl priveau cu un zâmbet răutăcios, cu mâinile în buzunare…

*

* *

Malko trebui să se aplece în față pentru a auzi ceea ce îi spunea Vladimir Djorgevic, atât de încet vorbea sârbul. Erau totuși aproape singurii clienți de la *Club des Écrivains,* foarte departe de bar, și nimeni nu le putea surprinde conversația.

— Când eram în BIA, am făcut dosare tuturor bosniacilor „sensibili” care stăteau la Belgrad, explică înaltul funcționar. Borislav Lukić făcea și el parte dintre ei. Bineînțeles, aveam interdicție să-i deranjez. Ca toți „naționaliștii”, era protejat de autorități.

— Și acum?

— Bineînțeles. Lukić trăiește din mici servicii și afaceri ilegale minore, lucrând puțin și cu banda lui Zemun. Are o amantă, o fată foarte frumoasă, cântăreață de turbo-folk, o Ceca[23] mai săracă, care cântă mereu într-un mic restaurant frecventat de nostalgicii Marii Serbii, *Pirana.* Se numește Liliana Dimitrievic. Nu este angajată politic, dar este fascinată de toți acești milițieni care au combătut pentru Marea Serbie. Vreți să ajungeți prin ea la Lukić?

Malko încuviință.

— OK, continuă sârbul, dar trebuie acționat cu mare prudență. Această fată nu îl are doar pe Borislav Lukić ca amant. Este și amanta unui comerciant de arme de 82 de ani care nu are cum să-i facă mare lucru, dar, mai ales, are ca amant ocazional și pe un tip care face parte de mult timp din rețeaua mea, Jovan Orić.

— În ce calitate? întrebă Malko.

Vladimir Djorgevic făcu un gest evaziv și zâmbi cu înțeles.

— Este un bun informator, cunoaște multă lume, inspiră încredere. Cam playboy, puțin afacerist, șmecher, bun vorbitor.

— Este sigur?

— Cu mine, da. Nu își poate permite să mă trădeze. Are *și* el nevoie de protecție politică.

— *Dobre,* concluzionă Malko. Care este ideea dumneavoastră?

— Dumneavoastră vorbiți rusa, nu-i așa?

— Da.

— Vă voi prezenta lui Jovan drept un ziarist de la *Izvestia* din Moscova, venit să facă un reportaj despre turbo-folk, specialitatea sârbă. Îi voi spune lui Jovan că are o bună ocazie să îi facă publicitate prietenei sale Liliana Dimitrievic.

— N-o să creadă nicio secundă, dacă este șmecher.

Vladimir Djorgevic zâmbi larg.

— Bineînțeles că nu, dar nu va pune nicio întrebare. Nu vrea să se afle.

— Cum dau de el?

— Îl aștept.

— Acest Jovan nu are un profil sigur, remarcă Malko.

Sârbul zâmbi cu subînțeles.

— Jovan Orić nu „derapează” decât atunci când se simte departe de pericol. *Pe mine,* nu mă va trăda, fiindcă, dacă fac cunoscute anumite lucruri anumitor persoane, ar ajunge în Dunăre, cu o sârmă legată de gât… Deci, este sigur…

— Și apoi?

— Este rândul dumneavoastră, zâmbi Vladimir Djorgevic. Nu știu dacă va merge, dar este singura modalitate de a intra în contact cu Borislav Lukić. Aveți *doar o* carte de jucat: datoria lui față de Zoran țiganul. Acesta locuiește pe un șlep amărât ancorat pe Sava, dar poate

face rost de un milion de dolari cash în 5 minute. Chiar și lui Borislav Lukić îi este frică de el. Ori, el nu-și poate rambursa datoria.

— Ar putea să-l trădeze pe Karadžić dacă l-am ajuta?

Sârbul făcu un gest fatalist.

— De când există lumea, există și trădători. Banii sunt un excelent motiv. Oricum, este singura metodă de a încerca să-l atrageți.

— Nu aveți vreo fotografie de-a lui?

— Ba da, făcu el zâmbind.

Malko examină clișeul: un bărbat cu trăsături aspre, bondoc, cu sprâncene groase, început de chelie, scund.

— Uite-l și pe Jovan! continuă Vladimir Djorgevic.

Un bărbat înalt, cu părul aproape portocaliu.

Tocmai intra. Cam încrezut, dar cu o privire vie sub părul incredibil. Strânse mâna celor doi, iar Vladimir Djorgevic întrebă ironic.

— Ce a pățit părul tău?

Jovan Orić oftă.

— Oh, am greșit vopseaua. O să treacă.

Se lansă într-o explicație lungă, amețitoare, studiindu-l atent pe Malko. Masiv, era mai degrabă simpatic, volubil, foarte mediteraneean. Vladimir Djorgevic începu imediat ce noul venit comandă un scotch Defender cu apă minerală.

— O mai vezi pe prietena ta Liliana?

— Oh, depinde, făcu Jovan Orić evaziv, am dus-o în Egipt o săptămână, a fost foarte mulțumită. Apoi, din când în când, îi ofer câte un fleac, o țoală. (Râse gros și complice.) Femeile, trebuie să le tratezi bine… Vor toate același lucru: țoale, un apartament în centru și să vadă lumea.

— Cântă tot la *Pirana*?

— Da. Din asta trăiește.

Jovan Orić nu întrebase încă nimic de Malko: se simțea că era rodat cu disciplina serviciilor. Nu întreabă niciodată primul.

— *Dobre,* reluă Vladimir Djorgevic. Îți prezint un bun prieten. Lucrează pentru *Izvestia,* cotidianul rus, și vrea să facă un reportaj despre turbo-folk. M-am gândit că prietena ta Liliana ar fi bucuroasă să se vorbească despre ea.

Fața lui Jovan Orić se lumină.

— Bineînțeles! O să i-o prezint. În seara asta, dacă este liber. O să luăm masa la *Pirana*… Vă invit eu. Care este numele dumneavoastră?

— Dimitri, făcu Malko. Dimitri Iakușin.

— Bine. Unde locuiți?

— La *Hyatt*, camera 714.

— O să vin să vă caut pe la ora 9:00; mai devreme, nu este nimeni acolo.

Se uită la ceas. Părea mereu în mișcare, nervozitatea lui naturală manifestându-se printr-un bâlbâit intermitent. Malko se simțea intrigat: nu credea nicio secundă povestea lui Vladimir Djorgevic, dar nu îndrăznea să întrebe. Înaltul funcționar sârb zise cu o voce relaxată:

— Spune-i prietenei tale că l-ai întâlnit pe Dimitri la Moscova. Mergi des acolo, nu!

Jovan Orić râse forțat.

— Așa este, da.

Era receptiv. Înainte de a pleca zise:

— O s-o vedeți, Liliana este super. Este frumoasă…

Se simțea că era mai degrabă altruist, ceea ce era marca unei firi bune. Când ieși, Malko remarcă:

— Nu i-ați zis de Borislav Lukić.

Sârbul zâmbi ironic.

— Ar fi luat-o la fugă… Îi place să facă servicii, dar nu este nebun. Oamenii din „Preventiva” sunt ucigași. Ar fi obligat să își schimbe numele și să se mute la capătul lumii. Iată numărul meu de telefon mobil. Dar *oficial,* nu aș putea face nimic. Prefer chiar să nu iau masa cu dumneavoastră, ca să nu vă compromit…

Clar, la Belgrad timpul se oprise.

*

* *

Cu cămașa lipită din cauza transpirației, Borislav Lukić privea fix la rolele mașinii cu fise care se învârteau. Se opriră într-o configurație bună și imediat o ploaie de monede căzu în sertar. Unul dintre țigani scoase o exclamație bucuroasă.

— Uite, ești bogat!

Se aplecă la urechea bosniacului și șopti:

— Asta îți va permite să îi înapoiezi banii lui Zoran.

Cu gâtul strâns, Borislav Lukić trebui să încerce de trei ori până să pronunțe un cuvânt.

— O să-i înapoiez curând, promise el. Mi-am găsit o slujbă…

— *Dobre, dobre,* aprobă tânărul țigan.

Mâna lui se puse pe umărul lui Borislav, părintește. La început cu lejeritate, apoi degetele i se înfipseră în umărul lui ca niște clești și reluă:

— Exact, Zoran vrea să te vadă. Mergeam la tine, când ne-am oprit aici. În cazul în care… Ia-ți monezile, nu trebuie să risipești banii.

Cei doi țigani slăbănogi semănau între ei. Bruneți, cu părul ondulat, în jeans și bascheți, cu o mustăcioară fină și ochi lucind de răutate. Cum Borislav nu se ridica de pe taburet, simți o înțepătură puternică în coaste și țipă.

Țiganul cu diamant în ureche se aplecă și zise cu o voce insistentă:

— Ți-am zis că Zoran vrea să te vadă.

Borislav Lukić privi în jurul lui și nu văzu decât câțiva jucători aplecați pe mașinile lor, barmanul și crupierele: nimeni care să-i sară în ajutor; apoi, la ce bun? Țiganii știau unde locuia și aveau destul timp. Se ridică, iar ei se depărtară puțin, în timp ce el se îndreptă spre scări. Îl urmară.

Traversând holul, Borislav Lukić își reprimă dorința de a alerga până la recepție pentru a cere ajutor. Dar țiganii ar dispărea și l-ar aștepta afară. În plus, nu aveau arme de foc asupra lor, ci doar cuțite. Umiditatea de afară îl lovi drept în față. Belgradul trăia sub furtunile care făceau atmosfera irespirabilă. Țiganii se îndreptară spre un BMW foarte vechi fără culoare și el se așeză în spate. După ce merseră pe Namanjina, coborâră de-a lungul Savei pentru a ajunge la insula Ciganlija, acoperită de pădure. De-a lungul malului de nord se aliniau șlepurile țiganilor.

Merseră pe unul din rarele drumuri asfaltate ale insulei și se opriră în fața pasarelei din lemn, aruncată peste apa împuțită a Savei, care lega șlepul de pământ. Borislav Lukić urcă, cu strângere de inimă, urmat de cei doi însoțitori. Cunoștea drumul și coborî singur scările din lemn care duceau la încăperea principală a șlepului, luminată prin mici hublouri la nivelul apei și, în fund, o estradă. Aici țiganii dădeau uneori spectacole pentru turiști.

Zoran, șeful clanului, era așezat pe una din bănci, cu părul lui lung dat pe spate, mustața stufoasă subliniindu-i buza superioară groasă. Zâmbi, descoperindu-și dinții stricați.

— Îmi făceam griji! zise el pe un ton prefăcut amical.

— De ce? se miră Borislav Lukić, așezându-se în fața lui.

Țiganul își accentuă zâmbetul. Chiar avea aerul unei hiene.

— Știi ce zi este?

— Da, joi.

— Nu mai ai decât 4 zile, altfel…

Deschise un sertar și scoase un foarfece enorm pe care îl puse pe masă. Cel pe care îl folosise să-i taie degetul mic al lui Borislav Lukić, în urmă cu 10 zile.

Acesta își înghiți cu greu saliva.

— Voi avea banii, promit pe capul mamei mele.

Zoran nu se despărți de zâmbetul lui ironic, dezvelindu-și dinții găuriți. Jurământul datornicului său nu părea să-l impresioneze.

— Vere, făcu el cu vocea lui tăioasă, voiam doar să îți spun că eu nu uit. Sunt mulțumit să poți să-mi dai banii. Așa vom rămâne prieteni buni…

Vorbind, se juca cu foarfecele, arborând zâmbetul lui murdar. Borislav Lukić reuși să își stăpânească vocea în timp ce se ridică.

— *Dobre.* Vin la tine peste 4 zile.

Se ridică fără ca Zoran să se clintească. Cei doi tineri țigani îl urmară și, în timp ce el urca pe pod, îl auzi pe Zoran zicând:

— Ne revedem peste 4 zile, vere!

Fără nicio vorbă, cei doi țigani îl aduseră înapoi la *Slavija,* plecând imediat.

Borislav Lukić nu mai avea chef să joace. Se duse pe jos acasă, cuprins de gânduri negre. Dacă ar fi avut încă cea mai mică iluzie asupra șanselor să nu își plătească datoria, ar fi fost terminat. Zoran era perfect capabil să îi taie al doilea deget, dacă nu îi plătea. Și mai rău…

Nu-l mai avea decât pe Momčilo Bokan care să-l poată ajuta să iasă de acolo.

*

* *

Odată intrat la *Pirana,* ajungeai în altă lume. Instalat pe un șlep ancorat în centrul Belgradului, restaurantul-bar de noapte devenise vedeta infractorilor naționaliști din Belgrad, care veneau acolo să se defuleze și să își etaleze succesele feminine.

La fiecare masă de lemn se lăfăia un playboy sub greutatea lanțurilor enorme din aur, înconjurat de o jumătate de duzină de fete îndrăgostite, îmbrăcate la limita decenței, când nu își arătau intenționat chiloții pentru a-și încinge partenerul…

Perfect kitsch, ca și decorul.

Aici, nu se servea șliboviță, păreai țărănoi, ci bere și mai ales whisky, infinit mai șic. Sticle de Defender, 5 ani vechime, tronau practic pe toate mesele, acolo unde, pe vremuri, clienții beau cu sticla Gorki Lis, un soi de Fernet-Branca.

În fundul sălii aglomerate, o orchestră de alămuri cânta de își spărgeau plămânii, acompaniind o cântăreață cu siguranță plătită pe decibeli… Jovan Orić, cu Malko pe urmele lui, își croi imperial drum printre mese. Aparent, cunoștea pe toată lumea. Se opri în fața unei blonde mulate într-un furou roșu, cu părul prins în coc, singură la masă.

Se ridică să îl sărute și el îi strigă la ureche:

— Liliana, ți-l prezint pe un amic ziarist rus care este interesat de turbo-folk… Dimitri.

Liliana Dimitrievic strânse mâna lui Malko cu un zâmbet mecanic și cei doi bărbați se așezară la masă. Ca un mare senior, Jovan Orić comandă imediat șampanie.

Trei minute mai târziu, ospătarul se fofilă printre mese cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, pe care Jovan o plăti pe loc cu un enorm teanc de dinari. Ciocniră și apoi conversația se reduse la minimum, din cauza zgomotului. Între clienți și orchestră, era apocalipsa. Curajos, Jovan Orić îi detalie fetei la ureche interesul pe

care prietenul său îl avea și, progresiv, trăsăturile încordate ale cântăreței se îndulciră considerabil. Îi adresă lui Malko o privire lungă care, conform codurilor în vigoare în lumea occidentală, era deja o felație.

— O să cânte! urlă Jovan Orić la urechea lui Malko.

Efectiv, după o pauză, Liliana Dimitrievic se duse pe scenă cu un mers senzual care dezlănțui spectatorii, luă microfonul ca pe un penis și începu să vocifereze cuvintele unui cântec turbo-folk…

Sala era în delir… Interpretă mai multe cântece, cu un ritm anume, cântând la fel de bine cu bazinul ca și cu gura. Se răsucea pentru ca spectatorii să îi poată admira fundul somptuos, accentuat de mătasea roșie a rochiei lungi.

După o pauză, reluă microfonul și cu o voce tremurată făcu un anunț, însoțit de țipete de bucurie. Malko sesiză numele de „Karadžić” și se aplecă spre Jovan Orić.

— Ce se întâmplă?

Sârbo-croata era totuși foarte diferită de rusă…

— Liliana va cânta unul din marile ei succese, *Nu ne trădați frații,* explică Jovan Orić.

Liliana începu, extatică. Statuia Libertății! Jovan îi traducea lui Malko pe parcurs.

„Ne oferă o avere pentru a te trăda/Distribuie manifeste cu fotografia ta/Nicio sumă de bani, niciodată/Nu ne va face să îl trădăm pe Radovan/Vei fi liber/Ei nu pot rămâne pe veci aici.”

Era un adevărat delir. Spectatorii urlau de bucurie. Jovan Orić se aplecă la urechea lui Malko.

— A vândut zeci de mii de discuri cu acest cântec, din 1998.

Un tip la 2,10 metri se ridică în mijlocul sălii, vizibil amețit, urcă pe o masă și urlă:

— Dacă ai nevoie de gărzi, Radovan, băieții din România te vor proteja!

Se clătină și se prăbuși în brațele amicilor săi, în aplauzele publicului… Liliana Dimitrievic se întoarse la masă, ovaționată, și se așeză lângă Malko, oferindu-i o vedere profundă a decolteului ei. Sânii îi erau mulați în mătasea roșie. Își zise că tânăra nu avea mare lucru pe dedesubt. Jovan Orić îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Să mergem să bem un pahar într-un loc mai liniștit, sugeră el. Ca să puteți discuta…

Imediat ce ajunseră afară, Liliana Dimitrievic îl luă familiar de braț pe Malko. Era obișnuită.

— Vă place ce cânt? întrebă ea într-o rusă proastă.

— Mult! afirmă Malko.

„Tamponarea” avea să fie delicată… Era în mijlocul unor nebuni furioși, dar prin ei putea ajunge la Radovan Karadžić.

Zece minute mai târziu, se opreau în fața unui restaurant-bar, *Que Pasa?,* aproape de Knez Mihailova. Sala era aproape goală, muzica „normală”. Se instalară toți trei într-un separeu, Malko comandă la rândul lui o sticlă de Taittinger și ciocniră pentru Serbia. Apoi Jovan, aproape fără să se bâlbâie, continuă explicațiile.

— Amicul meu Dimitri vrea să facă cunoscut turbo-folk-ul în Rusia, zise el. Dar nu prin intermediul Ceca, care are o reputație cam proastă. Atunci, m-am gândit la tine.

Evident, soțul artistei Ceca, mare vedetă a turbo-folk, era Arkan, un fost infractor care fusese lichidat în holul *Hotelului Intercontinental* de mai multe rafale de arme automate, în urmă cu 3 ani…

— *Dobre, dobre!* făcu cântăreața, cu privirea ei umedă în ochii lui Malko.

Misiunea lui începea *foarte* bine, dar risca să semene cu supliciul tragerii în țeapă. Dacă fanii Lilianei Dimitrievic ar fi știut cine era cu adevărat Malko, l-ar fi spintecat pe loc.

CAPITOLUL IX

Borislav Lukid, întins pe patul lui îngust, își rumega furia hrănită de șliboviță, imaginându-și o descindere pe șlepul lui Zoran, înarmat cu un lansator de flăcări plin. Ideea de a-i vedea pe acești nemernici de țigani arzând ca niște oi îi mai ridică moralul.

Totuși, un lucru era evident: țiganii nu vor renunța. Ori le înapoia banii, ori ajungea amputat pe viață.

Iar mașinile cu fise de la *Slavija* nu aveau să-i procure banii de care avea nevoie. Singura lui speranță rămânea Momčilo Bokan, vechiul lui prieten de la „Preventiva”. Dacă nu reușea să-l înduplece, era de rău.

*

* *

La *Que Pasa?* era aproape gol. Ca și a doua sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs comandată de Malko. Liliana și Jovan beau ca sparții, neavând des ocazia să se delecteze cu un produs de o asemenea calitate.

Liliana Dimitrievic, prin intermediul lui Jovan, își prezentase pe larg cariera ei tânără, apoi se lansase într-o discuție animată, dar în șoaptă, cu compatriotul ei care nu părea bucuros de apropourile ei. Vorbeau foarte repede, în sârbă, iar Malko nu putea înțelege decât câteva cuvinte. Înțelegea totuși că era vorba de bani. Apoi, tânăra se ridică și se duse la toaletă.

— Este vreo problemă? întrebă Malko.

Jovan Orić făcu un gest jenat și se bâlbâi încurcat.

— Oh, făcu el, vrea ceva bani dacă pozează. Aici revistele o plătesc. Dar o s-o conving, adăugă el, foarte sigur pe el.

— Totuși, un reportaj, este bun pentru ea, remarcă Malko.

Jovan Orić râse nechezat.

— Bineînțeles, dar banii sunt pentru peștele ei. Este încurcată cu un bosniac care nu are un sfanț. În plus, mai și joacă la cazinouri…

Liliana Dimitrievic reapăru ca un vârtej roșu.

— Nu este o problemă, îl asigură Malko, ziarul este bogat…

— *Dobre! Dobre!* O să-i spun. Apoi, trebuie să înțeleagă cât de important este pentru ea.

Imediat ce se așeză din nou la masă, sârbul începu o explicație amplă, iar Liliana se calmă imediat. Îi adresă lui Malko o privire plină de recunoștință, iar el se crezu obligat să precizeze:

— O mie de dolari i-ar conveni?

Liliana se topi de fericire auzind această propunere. Era ora 1:00 dimineața și ei erau ultimii clienți de la *Que Pasa?* Malko plăti o notă monstruoasă și, imediat afară, Jovan Orić propuse:

— Trebuie să ajung la niște prieteni nu departe de aici. Ați putea să o conduceți pe Liliana cu mașina mea? Voi trece să o recuperez mâine de la *Hyatt*.

Se putea spune că își dădea silința…

Malko se trezi la volanul unui Land Cruiser, cu Liliana alături.

Noaptea, Belgradul era pustiu. Cântăreața locuia în cartierul Karaburma, în est. Îl ghidă până la un imobil modern de patru etaje.

— Am niște poze foarte frumoase, zise ea, într-o rusă stricată. Vreți să vedeți?

Se dăduse deja jos din mașină. Malko o urmă. Urcară pe jos până la etajul al doilea. Nu era lift. Liliana locuia într-un mic studio dezordonat, cu lucruri agățate peste tot pe pereți. Domnea o căldură infernală: nu avea climatizare. Cântăreața îi arătă lui Malko o minicanapea verzuie și se duse într-o cămăruță, de unde se întoarse cu un teanc de fotografii.

Puse fotografiile pe masa joasă. Când le privea, Malko nu avea cum să scape mare lucru din anatomia ei.

Erau fotografii în lenjerie sau costume de baie, plus una în care Liliana era complet goală, din spate, cu o pălărie de fetru neagră. Și fotografii de scenă, în rochia lungă roșie pe care o purta sau în microjupă și cizme încrustate cu argint.

— Sunteți foarte frumoasă! comentă Malko. Merită o mie de dolari…

— *Spasiba! Spasiba!* zise duios Liliana Dimitrievic. Sunteți foarte bun, foarte mare ziarist.

În orice caz, acoperirea lui Malko se consolidase. Brusc, Liliana făcu o mutră de copil.

— Nu am de băut nimic, decât Coca-Cola!

— Nu face nimic, o asigură Malko.

Luă fotografia în care apărea cu pălăria neagră.

— Vă place?

— *Da.*

Cu un gest rapid și neașteptat, duse mâna la spate și coborî repede fermoarul rochiei, până la fund, apoi, cu o mișcare din șold, o dădu jos, apărând într-un string roșu asortat.

— Vedeți, zise ea, nu m-am schimbat…

Încet, se răsuci, șmecherește:

— Mă plăceți?

Jovan Orić o instruise bine. Cum Malko nu se mișca, ea se întoarse și își lipi corpul longilin de-al lui, ca o cataplasmă erotică. Cu fața ridicată spre el, șopti:

— *Spasiba. Spasiba bolșoi!*

Puțin jenat, Malko se dădu înapoi.

— Este târziu…

— *Ne!*

Liliana era deja aplecată în fața lui și se ocupa de pantalonul lui. Cu un gest perfect natural, scoase afară cea ce voia și începu o felație plăcută, neașteptată, dar eficace. Ar fi trebuit să fie un schimnic spre sfârșitul vieții pentru a rezista. Malko se lăsă în voia senzațiilor. În foarte puțin timp, Liliana își atinse scopul. În timp ce el gemea de plăcere, ea îl supse ca o femeie bine crescută apoi se ridică.

— Așa este mai puțin cald.

Malko văzu pe comodă o fotografie. Un bărbat cu trăsături dure. Urmărindu-i privirea, Liliana zise imediat.

— Este vărul din Bosnia, Borislav.

Era bărbatul din fotografia dată de Vladimir Djorgevic, Borislav Lukić. Malko progresase totuși. Era momentul să facă lucrurile să avanseze. Luă bancnotele din buzunar și numără zece de câte o sută de dolari.

— Pentru fotografii, zise el.

Liliana Dimitrievic protestă formal, dar primi banii. Scrise pe spatele unei mici fotografii cu ea un număr: 1161115387, și o întinse lui Malko.

— Vă sun mâine.

*

* *

Momčilo Bokan se trezi în zori și se duse să se întindă cu fața spre Dunăre. Acest mic apartament din cartierul Dorcol, în nordul Belgradului, era baza lui când se afla în capitala sârbă. Aparținând unui bosniac sârb exilat în Statele Unite care plătea cheltuielile, anonim într-un bloc de o sută cincizeci de apartamente, era perfect pentru un tip însărcinat cu securitatea lui Radovan Karadžić.

Fost membru al forțelor speciale din cadrul Diviziunii Drina, Momčilo Bokan nu ieșise niciodată în evidență, ci stătuse mereu în umbra fostului președinte al Republicii Srpska. Nu era interesat, rămânea sobru ca o cămilă și nu avea decât o motivație: Marea Serbie. Radovan Karadžić era dumnezeul lui. Fostul psihiatru își dăduse seama de această adulație și, pe parcursul anilor, ajunsese să se bazeze complet pe el pentru securitatea sa. Șeful oficiosului „Preventiva”, Momčilo Bokan, zis „Luna”, era singura persoană care știa *mereu* unde se află fugarul.

Conducea un grup de gărzi apropiate, care dispunea de o flotă de mașini, arme și bani, și se sprijinea pe o rețea complexă de susținere logistică: curieri, legături, ascunzători în Serbia, în Muntenegru sau Bosnia. Din motive de securitate, chiar și membrii familiei lui Radovan Karadžić nu îi știau numele, ținând legătura doar cu adjuncții lui. Când Luka, fratele lui Radovan, sau Liliana, soția lui, voiau să comunice, lăsau un mesaj codificat pe unul din cele douăzeci

de numere. Acest mesaj era transmis după ce Momčilo Bokan organiza recepționarea sau transmisia lui. În sens invers, când Radovan Karadžić dorea să ia legătura cu vreunul, îi dădea ordin lui Bokan, care se ocupa fără să îi dea detalii.

În plus, o secțiune a „Preventiva” asculta comunicațiile organismelor care îi doreau dispariția, citea ziarele și interoga periodic informatorii pro Karadžić care erau infiltrați în serviciile de securitate ale celor trei state.

În fine, Momčilo Bokan avea la dispoziție, cu un preaviz de câteva ore, o echipă de ucigași capabili să reacționeze la o amenințare punctuală.

Astfel, un pândar benevol semnalase prezența unui străin în apropiere de mănăstirea *Priština* unde Radovan Karadžić se ascundea periodic. Bărbatul întreținea o relație cu o fată din zonă. Fusese urmărit fără să-și dea seama și oamenii din „Preventiva” descoperiseră că nu era ceea ce pretindea. Așa, un membru al „Preventiva”, Dragoljub Matić, îl identificase categoric ca fiind un agent al serviciilor bosniaco-musulmane, când îl dusese pe Radovan Karadžić la mănăstire.

Totuși, Radovan Karadžić nu renunțase la șederea la *Priština.* Fostul președinte al Republicii Srpska nu se supunea mereu imperativelor de securitate ale deplasărilor sale. Îi plăcea să stea izolat pentru a citi, să reflecteze sau să discute cu membri ai clerului ortodox care îi împărtășeau ideile.

Ori să se închidă pentru a scrie într-un loc retras. Niciodată autoritățile sârbe sau muntenegrene nu intrau într-o mănăstire… Odată identificat agentul musulman, Momčilo Bokan îl anunțase pe Karadžić respectuos că trebuia să plece, fără să îi dea prea multe detalii. Radovan Karadžić ignora soarta rezervată celui care intenționase să îl aresteze.

În ajunul operațiunii de comando, pe la zece seara, un Audi A8 negru, blindat, venise să-l ia de la *Priština* pentru a-l duce la Belgrad. Din precauție, Radovan Karadžić se îmbrăcase cu o ținută neagră de călugăr, ceea ce îl ferea de verificări. Un al doilea Audi deschidea drumul, ținând legătura prin radio cu primul, pentru a dejuca orice eventuală capcană. La 11:30, fostul șef al Republicii Srpska ajunsese în apartamentul pus la dispoziția sa la Dorcol. Îi plăcea mult Belgradul, căci putea să se întâlnească cu anumiți membri ai familiei sale și era mai puțin periculos decât în Bosnia…

Momčilo Bokan pusese la punct imediat un sistem de protecție invizibil, compus din mai multe cercuri. Mai întâi, în apartamentul alăturat, patru oameni înarmați bine, care vegheau cu rândul. Un itinerar de retragere fusese reperat, ducând la un teren viran unde staționa o mașină anonimă.

Imobilul unde locuia Karadžić era înconjurat de oameni siguri care țineau legătura, pentru a anunța cel mai mic aspect anormal…

Și ei tot dintre fideli.

În fine, o echipă ascunsă în apartamentul lui Momčilo Bokan asculta comunicațiile BIA și ale poliției.

Pentru a evita indiscrețiile, doar o singură persoană avea acces fizic la Radovan Karadžić: Momčilo Bokan. În acest moment, Radovan Karadžić își lăsase să crească barba, dar uneori se mai rădea. Nu folosea *niciodată* un telefon, chiar și public. Toate comunicațiile se efectuau prin mesager.

După ce își făcuse toaleta, Momčilo Bokan luă o scrisoare dată de Karadžić și destinată soției lui la Pale. Va trebui să i-o trimită și apoi să aștepte răspunsul.

Era „treaba” de care îi spusese lui Borislav Lukić. Acesta din urmă, având un pașaport bosniac, părea cel mai potrivit. Momčilo Bokan ieși și se duse pe jos la cabinele telefonice publice, nu departe de complexul sportiv din Dorcol, o oroare comunistă prost întreținută, situată pe malul Dunării la câteva sute de metri. Trebui să încerce trei până să găsească una care să funcționeze pentru a-l suna pe Borislav Lukić.

Abia la a zece sonerie bosniacul răspunse, cu o voce greoaie.

— Ar trebui să bei mai puțină șliboviță, îl avertiză sever Bokan, nu este bună.

Nu putea avea încredere într-un bețiv.

Trezit, Borislav Lukić protestă indignat.

— Nu am băut! Ieri seară, mă durea mâna foarte tare și m-am îndopat cu medicamente… Acum, e bine.

— *Dobre!* zise Momčilo Bokan, liniștit. Așteaptă-mă la stația tramvaiului, chiar înainte de podul Stari Savski; ajung într-o oră.

— *Dobre,* confirmă bosniacul.

Când închise, se uită la pansamentul de la mână, ceea ce îi trezi ura față de Zoran țiganul. Numai să îl ajute Momčilo Bokan. Se îmbrăcă și tocmai voia să plece când zbârnâi soneria.

— Eu sunt. Anunță Liliana.

— La naiba, plec, mormăi bosniacul.

Nu putea rata întâlnirea cu Momčilo Bokan.

— Pentru un minut, este important, insistă cântăreața.

— Cobor.

Se găsiră în holul mizerabil.

— Ce voiai?

Liliana Dimitrievic băgă mâna în geantă și scoase un rulou de bancnote. Borislav recunoscu imediat hârtiile de o sută de dolari. Liliana i le întinse.

— Este o mie de dolari, făcu ea simplu. Ar trebui să te ajute.

— Unde i-ai găsit?

— Prietenul meu Jovan mi-a prezentat un ziarist rus care vrea să facă un reportaj despre mine. Mi-a cumpărat niște fotografii.

Borislav Lukić, fără iluzii, îi aruncă o privire ironică.

— Așa, a trebuit să prestezi pentru prețul acesta…

— Nu mi-a tras-o! protestă Liliana. Iar banii aș fi putut să-i păstrez.

— Este adevărat, recunoscu bosniacul, mângâindu-i fundul. Ești o fată bună și, în plus, ai un fund minunat…

O sărută și plecă alergând să prindă tramvaiul.

*

* *

Jovan Orić venise să își recupereze mașina de la *Hyatt* așa cum stabiliseră. Îl întrebă imediat pe Malko:

— A fost bine cu micuța?

— Foarte bine!

Sârbul îl privi pieziș. Vizibil, nu îl interesa adevăratul scop urmărit de Malko. Acesta întrebă:

— Știați că Liliana are un prieten bosniac?

Jovan Orić se strâmbă.

— Da, dar nu se arată împreună. Cred că este un tip periculos. Nu trebuie să vă legați de el.

— De ce periculos?

Jovan Orić făcu un gest evaziv.

— În Bosnia făcea parte din trupele speciale. Cred că a avut probleme acolo.

— Știți unde locuiește?

— Nu.

Malko nu insistă: era gata să treacă linia roșie. Era obligat să acționeze singur de acum. Ca și cum simțise pericolul, Jovan îl anunță:

— Dacă nu aveți nevoie de mine, mă duc astăzi la Niš.

— Nicio problemă, făcu Malko.

După ce Jovan Orić plecă, o sună pe Liliana Dimitrievic. După zgomot, își dădu seama că era pe stradă, când răspunse. Torcea deja ca o pisică.

— Pot să vă invit în seara aceasta la masă? propuse el.

— *Da.*

— *Dobre,* o să vin să vă iau.

Nu ținea să fie văzută cu el. Ea îi dădu adresa. La Belgrad, pereții aveau ochi… Nu avea să fie ușor de „tamponat” Borislav Lukić, chiar și cu ajutorul involuntar al cântăreței.

*

* *

Borislav Lukić aștepta la stația de tramvai situată la intrarea pe

podul Stari Savski, când un Jugo verde își făcu apariția și se opri în fața lui. Momčilo Bokan era la volan și se grăbi să coboare din mașină. Cei doi se pupară de trei ori, ca la sârbi, apoi Bokan demară imediat, de-a lungul Savei. Detesta locurile publice pentru întâlniri. Erau mereu spioni.

Făcu un ocol și se angajă pe pod, înspre Belgrad.

— Poți să fii la Pale mâine, pe la prânz? întrebă el.

— Da.

Momčilo Bokan scoase din buzunarul interior un plic care nu avea nimic scris pe el și i-l dădu.

— La Pale, te duci la barul *Carnivore* și lași plicul la barman, din partea lui Dragovic. Seara, te duci la Lukavica, la *Bar des Amis.* Vei întreba de Momčilo din partea lui Slobodan. Îți va da un alt plic pe care mi-l aduci. *Dobre?*

— *Dobre.*

Momčilo Bokan îi întinse un sul de dinari.

— Pentru cheltuieli și ceva și pentru tine. Știi că nu suntem bogați… Ce ai la mână?

Cum Borislav Lukić nu răspundea, insistă:

— Ai avut un accident?

— Nu, recunoscu bosniacul, lepădăturile de țigani de pe Sava, cărora le datorez bani. Mi-au tăiat degetul mic.

Se opriseră în fața autogării. Momčilo Bokan scutură din cap.

— Continui să joci… Mai poți să mergi acolo, cu mâna așa?

— Bineînțeles, jură bosniacul. Dar aș vrea să îți cer un serviciu.

— Spune.

— Am nevoie de bani pentru a plăti datoria tipilor. Altfel, or să mă masacreze. Poți să mă ajuți?

Momčilo Bokan dădu încet din cap și oftă.

— Știi bine că nu este posibil. Fiecare dinar este utilizat pentru protecția fratelui Radovan. Chiar și pentru propriul meu frate, nu i-aș putea folosi. Du-te să te refugiezi la Pedravno, nu vor veni să te caute acolo. Hai, drum bun.

Borislav Lukić ieși din mașină fără nicio vorbă. Ultima lui speranță tocmai dispăruse.

*

* *

Mașinile staționau într-o piață mică pe marginea Dunării, apoi oamenii continuau pe jos, de-a lungul unei poteci pe malul fluviului care deservea restaurantele plutitoare aliniate lângă mal.

Liliana Dimitrievic arbora o ținută aproape modestă, un taior negru, cămașă și ciorapi asortați, totuși sexy. Când trecură pe pasarela din lemn de deasupra apei murdare și clocite care lega *Stava Koliba* de mal, un ospătar le dădu imediat o masă cu vedere spre Dunăre. Parcă

ar fi fost un castel de munte din cauza lemnului omniprezent. O orchestră din cinci muzicieni – clarinet, acordeon, contrabas, vioară și chitară – se deplasa pe la mese. Era aglomerat.

După ce comandase un Defender, 5 ani vechime, pentru cântăreață și o Stolicnaia pentru el, apă minerală și o sticlă de vranac[24], Malko îi zâmbi Lilianei. Toată ziua, se gândise la un plan și își imaginase unul.

Un *long shot*, care depindea în acest stadiu de Liliana Dimitrievic, dar dacă mergea, Malko avea o șansă bună să ajungă până la Radovan Karadžić.

CAPITOLUL X

Radovan Karadžić, așezat la o masă cu vedere spre Dunăre, cu fereastra deschisă, corecta ciornele ultimei sale opere, un roman intitulat *Cronica nopții magice.* Trei editori sârbi se băteau să îl publice. De când era fugar, ex-președintele Republicii Srpska scrisese mult. Mai întâi, nenumăratele scrisori care îi permiteau menținerea legăturii cu oamenii săi. Niciun membru al familiei sale, cu excepția norii lui, nu îl văzuse fizic de ani de zile, dar știau mereu ce face.

Apoi, scrisese lungi memorii pentru eventuala lui apărare, piese de teatru și cărți.

Își termină lectura, își dădu jos ochelarii și contemplă apa calmă a Dunării care părea nemișcată. Un fluviu maiestuos și util. Radovan Karadžić privi un vapor mare care probabil urca spre Ungaria. Era trist, din cauza întreruperii nevoite a șederii sale la *Priština,* unde, în urmă cu un an, dorise să mediteze la moartea unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi, Nikola Starović, directorul spitalului din Foča, în Bosnia. Victima unei crize cardiace, în spital..

Nikola Starović era prietenul său de 40 de ani, începuseră să facă politică împreună. De la retragerea sa, el era cel care veghea asupra sănătății lui, deplasându-se discret acolo unde se afla Radovan Karadžić. Chiar îl și internase la Belgrad sub un nume fals la spitalul din Zernun, unde lucra fiica lui, pentru examinări. Foča fiind în Bosnia, în perimetrul UEFOR, Radovan Karadžić nu putuse să meargă la înmormântarea lui, așa cum o ratase și pe cea a mamei sale, moartă tot în urmă cu un an, la Nikšić, în Muntenegru. Era în joc securitatea lui: știa că toate Serviciile occientale îl așteptau la Nikšić în acea zi.

Singurele lui imprudențe le comisese pentru a-și vedea nepoții, la Belgrad. Dar era înainte de 2003. De atunci, epurarea serviciilor sârbe făcuse ca sejururile lui în capitală să fie și mai riscante și era obligat să se izoleze în acest mic apartament din cartierul Dorcol, aproape de Dunăre, la etajul al patrulea al unui imobil modern, care făcea parte din mai multe clădiri ridicate între o cale ferată și malul Dunării.

În timpul lungii evadări, își urmărea afacerile, sfătuindu-i pe asociații săi, comunicând cu comitetul lui de apărare. Una din întreprinderile sale, Komutko, distribuia benzină, cealaltă, Zradno, în asociere cu fratele său Luka, producea sucuri de fructe.

Puțin câte puțin, Radovan Karadžić se convinsese că de la început avusese dreptate. Când ajungea într-o mănăstire, iar starețul îi săruta mâna, așa cum se face unei înalte fețe bisericești, era foarte emoționat. Pentru el, lupta nu se terminase. UEFOR, care îi succedase SFOR-ului în decembrie 2004, nu va rămâne pe veci în Bosnia. Odată plecată, armele vor fi scoase la lumină și epurarea etnică va fi reluată.

Era indecent să mențină în inima Europei o comunitate musulmană activă. Prietenii lui îi raportaseră că de atunci, în Sarajevo, se întâlneau numeroase femei cu văl pe față. Era scârbit.

*

* *

Sticla de vranac, gros ca sângele, era goală și privirea Lilianei Dimitrievic ușor încețoșată. Cei cinci muzicieni de la *Stava Koliba*, grupați în jurul mesei, cântau melodii vechi din anii ’50. Atmosfera era retro, romantică, în acest restaurant plutitor care semăna cu o insulă dintr-un film de Emir Kusturica… Imediat ce muzicanții se îndepărtară, Malko începu:

— Jovan Orić mi-a spus că vărul dumneavoastră are probleme. Pentru el sunt cei o mie de dolari?

Liliana Dimitrievic coborî privirea și murmură:

— *Da.*

— Mi-am dat seama că nu erau pentru dumneavoastră, completă Malko. Cum se face de are atâtea probleme?

Figura tinerei se înăspri.

— Este un patriot! A luptat împotriva turcilor, iar acum nu mai are de lucru. În Bosnia, este sărăcie. A venit aici, dar nu este mult mai bine.

Malko o încurajă cu un zâmbet.

— Aș putea să fac *și* despre el un reportaj, să îi dau niște bani, sugeră el. Rușii au aprobat mereu lupta sârbilor…

Tânăra cântăreață cedă imediat și puse mâna peste a lui Malko.

— Știu! Rușii sunt oameni formidabili. Am fost învinși de americanii care vor să distrugă Europa. Din fericire ne mai rămâne încă onoarea. Nimeni nu îl va preda nici pe Ratko Mladić, nici pe Radovan Karadžić. Și-au sacrificat viața pentru Marea Serbie.

Cum ea vorbea rar, Malko reușea să înțeleagă aproape tot din ce spunea.

— Și dacă Europa vă refuză intrarea în Uniunea Europeană?

Liliana mătură Europa cu un gest definitiv.

— Ne vom descurca! Sârbii s-au descurcat mereu. Dumnezeu este cu noi.

Luă cruciulița ortodoxă agățată la gât și o sărută, zicându-i lui Malko:

— Ești ortodox, bineînțeles!

— Bineînțeles. Spune-mi. Care este adevărata problemă a vărului tău?

Liliana Dimitrievic se aplecă spre el.

— Borislav a pierdut mulți bani la jocuri, fiind dator la țigani. Tipi îngrozitori. Germanii, în timpul războiului, promiseseră să-i omoare pe toți. Nu și-au putut respecta cuvântul…

— De ce îi deteşti atât?

Liliana coborî vocea şi mai mult.

— Aceşti nemernici l-au amputat pe Borislav, i-au tăiat degetul mic de la mâna stângă şi vor continua dacă nu le plăteşte…

— De ce nu se duce la poliţie?

Cântăreaţa îşi strâmbă dezgustată gura frumoasă.

— *Milicija!* Este complet coruptă şi se teme de ţigani.

— Aş putea să-l întâlnesc pe prietenul tău?

— De ce?

— Aş putea să-l ajut. Ţi-am zis, ziarul are mulţi bani.

Liliana Dimitrievic se închise imperceptibil.

— Nu ştiu, o să-l întreb. Mergem?

Malko lăsă un teanc gros de dinari şi urcară pe pasarelă. Fundul Lilianei care se legăna în faţa lui nu îl împiedica să gândească. Tocmai îşi imaginase un subterfugiu pentru posibilitatea de a-l păcăli pe Borislav Lukić.

Liliana, ajunsă pe mal, se întoarse, îl aşteptă şi se lipi de el.

— Vreau să facem dragoste, şopti ea, dar la mine nu am aer condiţionat. Mă duci la *Hyatt*?

Dificil de refuzat, deşi era riscant să fie văzuţi împreună.

Cântăreaţa traversă *lobby* de la *Hyatt,* trecând prin faţa recepţiei cu capul ridicat, sigură pe sex-appeal-ul ei, cu gura enormă şi fundul capabil să satisfacă o duzină de tăietori de lemne…

De această dată, abia ajunşi în cameră, ea îl sărută pe Malko cu toată gura.

Malko se trezi în pat, pe spate, cu gura cântăreţei pe trupul lui. Apoi, chiar fără să se dezbrace, îl încălecă şi se lăsă să cadă peste el, înfigându-se complet. Apoi, începu să se mişte ca un călăreţ de rodeo încercând să rămână în şa, cu bustul drept, gura întredeschisă. Excitat de această cavalcadă sălbatică, Malko aproape că îi smulse nasturii cămăşii şi îi prinse sânii cu mâinile, maltratându-i violent.

Liliana guiţă de plăcere, mişcându-se delicios, până ce se prăbuşi peste Malko cu un geamăt răguşit, făcându-l să ejaculeze instantaneu.

Odată calmat libidoul, Malko reîncepu să gândească, rugându-se ca Liliana să îl convingă pe amantul ei Borislav Lukić să se întâlnească cu el. Primul pas nu garanta o victorie. Dar era un pas înainte spre Radovan Karadžić.

— Pot să dorm cu tine? întrebă Liliana. Aici, este răcoare.

Unde se va ascunde pasiunea…

*

* *

Borislav Lukić rămăsese la *Carnivore,* în Pale, până la închidere, înainte de a se întoarce în micul hotel, la două străzi mai încolo. Recuperase, aşa cum era prevăzut, scrisoarea de la Liliana Karadžić

destinată soțului ei, dar nu avea autobuz spre Sarajevo, apoi spre Belgrad, decât a doua zi dimineață.

Numeroasele beri îngurgitate cu foștii săi camarazi nu îi calmaseră neliniștea. Chiar ideea de a se întoarce la Belgrad îi dădea o senzație de rău. Belgradul era locul unde îl aștepta abominabilul Zoran.

Desigur, grație celor o mie de dolari dați de Liliana, poate ar putea negocia o amânare, să se salveze de la amputare încă o săptămână.

Dar, după aceea?

La Pale, grație amicilor săi, putea să își procure multe arme, dar singur era imposibil să extermine comunitatea de țigani din Belgrad.

În ceea ce îl privea pe Momčilo Bokan, era inutil să mai facă o nouă tentativă. Borislav Lukić știa că „Preventiva” se finanța dificil, utilizând orice combinație posibilă: de la trafic de cocaină, la „taxarea” mai mult sau mai puțin acceptată a simpatizanților. Discret, Republica Srpska ajuta și ea. Majorând considerabil bugetul „floral” pentru a produce ceva cash…

Cu amărăciune, Borislav încetă să mai gândească, adresă o rugăciune Sfântului Sava și încercă să adoarmă.

Doar Dumnezeu mai putea să îl ajute.

*

* *

— Cunoașteți un țigan pe nume Zoran? întrebă Malko.

Jovan Orić așteptă să înghită ardeiul cu ulei înainte de a răspunde. El îl adusese pe Malko la *Vuk,* restaurantul șic din plin centrul Belgradului, nu departe de Knez Mihailova, calea pietonală.

— Nu, de ce?

— Aș vrea să știu unde locuiește, ce face.

Sârbul se bâlbâi de bucurie:

— Afaceri ilicite, bineînțeles! O să mă interesez.

— Este urgent, insistă Malko, simțind că Jovan Orić era reticent.

Acesta din urmă afirmă imediat cu un zâmbet larg:

— *Gospodin* Dimitri, vă jur, până diseară am informația. Altceva?

— Da. Aș vrea să aflu unde locuiește prietenul Lilianei.

De data asta, fața lui Jovan Orić se posomorî și zâmbetul îi dispăru. Bâlbâindu-se ca și cum ar fi fost puternic emoționat, bâigui:

— Este mai dificil; dacă o întreb, o să se alarmeze. Acum că o cunoașteți, ar trebui să încercați să o întrebați chiar dumneavoastră.

Malko nu insistă, simțind că Jovan Orić atinsese limita de cooperare.

— Ne vedem în holul de la *Hyatt* la ora 18:00. Cu tot ce se poate afla despre acest Zoran.

— *Da!* promise Jovan Orić începând să mănânce din berbecul la grătar.

O căldură aprigă apăsa peste Belgrad și femeile erau aproape

dezbrăcate. Malko îi promisese Lilianei Dimitrievic să se vadă la *Pirana* pentru a asista la spectacol. De acum, Vladimir Djorgevic ar putea să îl ajute să afle adresa lui Borislav Lukić.

*

* *

Borislav Lukić avusese norocul să fie luat de un camion bosniac care livra lemn la Belgrad, ceea ce îi mai salva ceva bani și îi permisese să își cumpere o sticlă de Defender „Succes” la Pale, pe care să o schimbe cu șliboviță. La Belgrad, unde ajunse pe la ora 16:00, coborî la autogara, pe bulevardul Voivode Misica, și sări într-un tramvai care mergea spre orașul vechi. Mâna îl durea oribil și nu se putea abține să se gândească la orele care treceau, apropiindu-se de confruntarea cu dinții stricați ai lui Zoran. Evident, putea fugi în Serbia, dar era prea bătrân pentru a se exila și a nu avea bani.

Tramvaiul îl lăsă la capătul străzii Frankuska, nu departe de centrala electrică din Dorcol și continuă pe jos pe strada Dunavski, paralelă cu fluviul. Dorcol era un cartier singular, păienjeniș de terenuri virane, imobile vechi din era Tito și clădiri moderne cu o vedere magnifică spre Dunăre.

Mulți refugiați din Bosnia sau Kosovo se instalaseră acolo, iar Dorcol era considerat drept un cartier fierbinte. Poliția nu se aventura prea des în zonă.

Strada Dunavski se strecura printre un șir de imobile enorme și un teren viran ocupat de calea ferată. Borislav Lukić ajunse la colțul străzii Dubrovacka, apoi o luă la stânga, încetinind mersul. Acolo, imobilele erau jalnice, fațadele murdare acoperite cu grafitti, ușile rupte uneori.

Bosniacul încetini și mai mult, trecând prin fața numărului 26, un imobil rozaliu compus din două corpuri de clădire, separat de stradă de niște boscheți prăfuiți.

Așezat pe un zid la marginea trotuarului, un bărbat în vârstă părea că face plajă, îmbrăcat în jeans, un bluzon din denim peste un tricou reiat albastru cu alb, bascheți, față roșiatică sub părul de un alb ca de zăpadă. Alura unui pensionar. Un singur detaliu bizar, avea o microcască în urechea dreaptă legată la un Walkman agățat pe piept. Borislav Lukić trecu prin fața lui fără să-l privească.

Nu ajunsese la capătul străzii că telefonul sună.

— Întoarce-te, ordonă Momčilo Bokan, și ia-o la stânga. O să vezi o pasarelă albastră care trece peste calea ferată. Mergi pe ea.

Borislav Lukić se conformă docil și o luă pe pasarela metalică de peste mai multe linii de cale ferată pe care staționau câteva vagoane. Lega strada Dunavski de mai multe grupuri de imobile, unele albe, altele maro. Abia când coborî pe partea cealaltă, îl văzu pe Momčilo Bokan la parterul unui imobil de opt etaje, izolat de verdeață.

Fără un cuvânt, Borislav îi întinse prietenului său scrisoarea de la Liliana Karadžić recuperată de la Pale.

— *Dobre,* mulțumi Momčilo Bokan, impasibil. Nimic deosebit?

— *Ne.*

— Fratele Radovan este bine? îndrăzni să întrebe Borislav Lukić.

— E bine, răspunse Momčilo Bokan întinzându-i mâna. Voi încerca să îți găsesc cât mai repede ceva de făcut.

Borislav știa că din motive de securitate, „Preventiva” nu utiliza niciodată de două ori la rând același curier pe același traseu.

Se întoarse pe pasarelă, abătut totuși: Momčilo Bokan nici nu îi mai amintise de problemele sale…

Se întoarse și îl văzu pe conducătorul „Preventiva” intrând în imobilul maro. Își zise imediat că Radovan Karadžić trebuia să locuiască acolo. Momčilo Bokan nu îl scăpa niciodată din ochi.

*

* *

Jovan Orić se bâlbâia de mulțumire, instalat în salonul de ceai din holul de la *Hyatt* în timp ce îi anunța lui Malko:

— Zoran este unul din membrii importanți ai comunității țigănești din Belgrad. Locuiește pe un șlep cu familia sa, pe insula Ciganlija, în mijlocul Savei. Oficial organizează serate pentru turiști, dar banda lui este specializată în furtul de mașini în Italia și traficul de cerșetori. Sunt oameni foarte periculoși, se pare.

— Mulțumesc, zise Malko.

Pentru moment, nu putea utiliza direct aceste informații, dar îi puteau fi de folos. Toul depindea de cum va reacționa Borislav Lukić la propunerea lui. Cu condiția ca bosniacul să accepte să se întâlnească cu el. Va afla mai multe peste câteva ore, când se va întâlni cu Liliana Dimitrievic.

Era important ca acoperirea lui de ziarist la *Izvestia* să nu se deterioreze. În acest caz, era rău și nu mai avea nimic de făcut decât să părăsească Belgradul.

CAPITOLUL XI

Liliana Dimitrievic, întinsă pe patul ei, în slip și sutien din cauza căldurii sufocante, încerca să iasă din dilema care o rodea. Trebuia să îi transmită amantului ei propunerea ziaristului rus?

La prima vedere, părea extrem de seducător. Urma să încaseze mulți bani, doar pentru a-și povesti faptele de vitejie; era amețitor. În plus, Dimitri îi dovedise că avea cu ce să o plătească… Bineînțeles, în cazul ei, putea avea o idee ascunsă. Liliana era lucidă, bărbații îi dăduseră rareori bani fără o contrapartidă imediată. Chiar și bătrânul ei „amant” de 82 de ani se înverșuna să o pipăie când îi dădea o modestă sumă de bani.

Aceasta era viața.

Cazul lui Borislav Lukić era diferit: nu putea fi nimic sexual în propunerea ziaristului rus. În plus, acesta părea sincer îndrăgostit de Serbia, ceea ce nu era deloc de mirare, dat fiind punctele de vedere comune cu Rusia. Și totuși, Liliana simțea un fel de angoasă la ideea de a le face cunoștință celor doi bărbați.

Un fel de al șaselea simț, inexplicabil. Borislav îi repetase adesea că dușmanii Serbiei ar face orice pentru a-l duce pe Radovan Karadžić la Haga. Și că, precum diavolul, se puteau arăta în multiple forme. Desigur, Borislav Lukić era șmecher și prevenit, dar dacă ea îi prezenta un tip nesigur, risca să plătească scump. Nu era un tip tandru. Apoi, ea nu voia cu niciun preț să îl păcălească pe ex-președintele Republicii Srpska, un bărbat pe care îl respecta profund.

Pe de altă parte, dacă reușea să rezolve problema lui Borislav, el i-ar fi recunoscător.

Sfâșiată, căută în memoria telefonului numărul lui Jovan Orić și îl sună.

— Jovan, zise ea, te deranjez?

— Niciodată, o asigură sârbul, deja numai zahăr și miere. Chiar mă gândeam la tine.

— La ce?

Jovan Orić râse glumeț.

— La ce făceam în Egipt… Îți amintești, la Luxor. Niciodată nu m-am excitat atât de tare.

— *Dobre,* i-o tăie cântăreața, care adora sexul, dar detesta comentariile. Voiam să te întreb ceva. Îl cunoști de mult timp pe amicul tău Dimitri?

Simți surpriza lui Jovan din tăcerea care urmă, apoi playboy-ul reveni cu un râs zgomotos.

— Da, de ceva timp! Ești îndrăgostită?

— Nu, făcu sec Liliana. Vrea să îl cunoască pe prietenul meu, știi,

Borislav.

— Ah, da. De ce?

— Tocmai, că nu este clar, zice că îl poate face să câștige bani. Ca și pe mine… Este ciudat, nu?

De această dată, Jovan răspunse imediat, dar cu un bâlbâit accentuat. Ca și când mințea.

— Nu, o liniști el, are mulți bani și apoi cred că îi placi mult…

— *Dobre,* pe mine poate, dar nu este gay, nu?

Din nou un râs jenat și prea puternic.

— Nu, bineînțeles! o asigură Jovan. Eu nu știu ce are el în cap. Faci ce vrei…

— Borislav are nevoie de mulți bani, mărturisi ea. Dacă asta ar putea să-l ajute! Dar trebuie să-mi juri că acest tip este un prieten al Serbiei.

— Ascultă, făcu Jovan Orić, l-am cunoscut pe tip la Moscova. Acolo, nu am discutat niciodată politică, dar se interesează de Serbia, asta e sigur.

De această dată avea un accent de sinceritate incontestabilă și Liliana decise să se mulțumească.

— *Dobre,* concluzionă ea, îți mulțumesc.

*

* *

După ce închise, Jovan Orić simți o picătură de transpirație curgându-i pe spate de-a lungul coloanei vertebrale, și, totuși, apartamentul lui era climatizat… De ceea ce se temea nu scăpase: tocmai se băgase în treburi murdare. Pe de o parte, era imposibil să scape de Vladimir Djorgevic. Dar pe de altă parte, dacă prietenul lui, Dimitri, nu era ceea ce pretindea să fie, era în mare încurcătură. Fiindcă partizanii lui Radovan Karadžić nu aveau cum să-i invidieze în privința ferocității pe țigani…

Luă telefonul mobil, apoi se opri. Prea periculos să vorbească despre asta la telefon.

Trebuia să ajungă la *Hyatt* și să încerce să afle ceva mai multe. Ceea ce îl neliniștea, era să afle că acest așa-zis ziarist rus nu era cu siguranță ceea ce se pretindea.

Deci el, Jovan, era în pericol de moarte.

Dacă comitea o greșeală, aprodul se va numi Kalașnikov.

*

* *

Borislav Lukić, așezat pe pat, era muncit de gânduri sumbre. Nu se atinsese încă de mia de dolari dată de Liliana, dar, în fața nepăsării amicilor săi din „Preventiva”, tocmai hotărâse să încerce o negociere cu Zoran. Cel puțin ca să câștige timp. Tocmai se gândea la această variantă când telefonul mobil sună. Era Liliana.

— Pot să trec pe la tine? întrebă ea. Sunt aproape.

— Mă odihnesc, făcu bosniacul, cu libidoul în bernă.

— Ascultă, insistă ea. Este important. Pentru tine.

— *Dobre,* vino dacă vrei. Apropo, ești cu mașina?

Liliana conducea un antic Jugo roșu cumpărat de ocazie pe mai nimic și care rămânea periodic în pană imediat ce îi cereai să urce un deal.

— Da, zise Liliana. De ce?

— Voi avea nevoie de ea.

Cinci minute mai târziu, suna la ușă. În tricou gros și pantalon din pânză. Luă loc pe pat, lângă Borislav, și începu direct:

— L-am revăzut ieri pe Dimitri, ziaristul rus, cel care mi-a dat mia de dolari.

Borislav Lukić râse pe jumătate.

— Ți-a mai dat o mie de dolari?

— Nu, dar ar vrea să te întâlnească.

Bosniacul avu nevoie de câteva secunde să realizeze ce implica această propunere. Și reacționă, ca de obicei, ca o brută. Apucând-o pe Liliana de gât, îi strivi atât de tare carotidele încât fața fetei deveni ca varul.

— Târfă! bombăni el. Ce i-ai spus? Dacă ai turnat, îți rup toți dinții.

Din gura lui, nu era o amenințare în vânt.

Văzând că Liliana încerca să îi răspundă dar nu reușea, slăbi strânsoarea degetelor și, după ce își trase sufletul, ea îi zise într-o suflare:

— El mi-a spus de tine.

— Mă cunoaște?

— Nu, bineînțeles, dar m-a întrebat dacă am un prieten și am spus că da. Ieri seară, am băut mult și, cum mă tot întreba, i-am spus de problema ta cu datoria, i-am spus că…

— Proasto!

Borislav îi dăduse drumul. Cu toată forța o plesni, trimițând-o până în bucătărie. Când reveni la el, cu obrazul înroșit, ochii plini de lacrimi, Liliana protestă cu o voce rugătoare:

— Am făcut asta ca să te ajut. Acest tip are bani.

— De ce mi-ar da bani?

— Nu știu, mi-a spus că are o idee. Ar vrea să te vadă.

Încă o palmă. Borislav urlă:

— I-ai spus unde locuiesc?

— Nu, jur pe mama.

— Nu am nimic cu târfa de maică-ta! mormăi bosniacul. Vreau să aflu ce ascunde acest tip.

— Este simplu, încuviință Liliana. Vine în seara aceasta la *Pirana* să urmărească spectacolul, n-ai decât să vii și tu.

Mașinal, ea își freca obrazul dureros. Borislav Lukić nu mai știa ce să gândească. Liliana ținea la el și era o patrioată. Deci, cu siguranță, nu l-ar păcăli. Voia să reflecteze puțin înainte de a lua o decizie. Și, mai ales, să vadă dacă putea să-l înduplece pe Zoran.

— *Dobre,* făcu el. Poate voi trece pe la *Pirana.*

— Cum vrei, făcu ea. Eu ți-am spus tot ce știam.

— Îmi împrumuți mașina ta. Este jos?

— *Da.*

Docilă, îi întinse cheile și el rânji.

— Presupun că noul tău prieten are o mașină să te ducă la *Pirana*…

Liliana nici nu-i răspunse. Obrajii o ardeau, dar dacă Borislav i-ar fi smuls chiloții, ar fi cedat cu plăcere.

*

* *

Jovan Orić era alb ca varul și se bâlbâia ca mitraliera. După ce golise dintr-o înghițitură un Defender oferit de Malko, intră direct în subiect.

Salonul de ceai de la *Hyatt* era practic pustiu și puteau vorbi în liniște.

— Liliana m-a sunat, anunță sârbul, și m-a întrebat o mulțime de lucruri despre dumneavoastră.

Pulsul lui Malko se acceleră neplăcut.

— Ce întrebări?

— Unde ne-am cunoscut, dacă sunteți într-adevăr ziarist, de ce vreți să îi ajutați prietenul.

— Ce i-ați spus?

Jovan Orić își reluă figura lui șmecheră.

— Doar ce trebuia. Că ne-am întâlnit la Moscova, că sunteți interesat de Serbia.

— Așa este, confirmă Malko.

Jovan făcu semn ospătarului să îi aducă încă un scotch și întrebă în șoaptă:

— De ce încercați să îl întâlniți pe prietenul Lilianei?

Malko îi zâmbi, privindu-l drept în ochi.

— Este mai bine să nu știți încă. Dar nu riscați nimic.

Văzând expresia lui Jovan, înțelese că nu era de aceeași părere.

— Liliana este înconjurată de oameni foarte periculoși, zise el. Dacă va fi o problemă, va trebui ca *gospodin* Vladimir să îmi dea acte false și bani, ca să pot pleca la capătul lumii.

— Nu am ajuns acolo, afirmă Malko. *Dobre,* veniți și dumneavoastră la *Pirana*, în seara aceasta. Sunteți invitatul meu. Liliana poate că l-a convins pe prietenul ei Borislav să vină și el…

În mod vizibil, Jovan Orić ar fi preferat să se arunce în lavă topită, dar zise pe un ton nenorocit:

— Voi veni…

— Asta va liniști pe toată lumea, aprobă Malko.

Jovan Orić îl privi atent ca să vadă dacă nu cumva glumea și ridică paharul de Defender.

*

* *

Borislav Lukić formă numărul lui Zoran care răspunse imediat cu vocea lui lentă.

— Eu sunt, anunță bosniacul. Am găsit bani. O să vin să ți-i aduc.

După un moment de surpriză, țiganul izbucni într-un râs cu totul neplăcut și zise:

— *Dobre,* o să fim din nou prieteni! Știi, îmi placi mult, doar că afacerile sunt afaceri. Vrei să ne vedem la *Slavija*?

— Nu, am treabă prin zonă pe la tine. Voi fi acolo în 20 de minute.

Borislav Lukić opri vechiul Jugo al Lilianei într-o parcare improvizată, la 20 de metri de șlepul lui Zoran. Câteva lumini se vedeau prin hublourile de la suprafața apei. Strângând sulul de bani în buzunar, intră pe pasarelă, întâmpinat de cei doi veri ai lui Zoran, câinii de pază ai bandei.

— Vin la Zoran, anunță bosniacul.

— *Dobre,* te așteaptă, zise țiganul cu diamant în ureche.

Borislav Lukić coborî în urma lui scările, care dădeau în sala centrală a șlepului. Zoran era în locul lui obișnuit, în fața scărilor, arborând zâmbetul lui murdar ce îi dezvelea dinții stricați.

— Așază-te. Vrei o bere? propuse el amabil.

— Nu, mulțumesc.

— *Dobre.* Atunci, ai banii?

Borislav Lukić scoase sulul de bani dat de Liliana și îl aruncă pe masă. Țiganul îl înhăță imediat, desfăcu elasticul și începu să numere bancnotele, încadrat de cei doi veri ai săi, cu ochii lucind de nerăbdare.

Cu cele zece bancnote așezate pe masă, Zoran ridică ochii spre interlocutorul lui, cu o expresie aproape comică.

— Este tot?

Era momentul dificil.

Borislav Lukić își luă inima în dinți și zise cu o voce apăsată:

— Cum mi-ai zis la telefon, suntem prieteni. Atunci, am vrut să îți arăt că te respect. Am făcut un mare efort să fac rost de acești bani. Voi avea și restul, dar trebuie să-mi lași o lună…

Zoran izbucni imediat într-un râs zgomotos, cu buzele groase rânjite.

— Vere, făcu el, asta e afacere! Dacă încep să fac ceea ce îmi ceri, sunt ruinat, terminat, mâncat. Ți-am zis, mai ai 3 zile. Este destul pentru un om ca tine.

În fața urii care se degaja prin toți porii lui Borislav Lukić, el îi spuse câteva cuvinte rapide unuia din veri care dispăru imediat.

— Ești un tip bun, vere, o să îți fac totuși o favoare, continuă el.

— Ce favoare? sări bosniacul care regreta amarnic că venise.

Vărul reapăru și puse un obiect înfășurat în plastic pe masă. Zoran îl împinse spre Borislav Lukić.

— Uite, îți înapoiez garanția! zise el abținându-se să râdă. Vezi, ne putem înțelege.

Borislav Lukić privi la degetul *lui* pus pe masă, își reprimă o senzație puternică de vomă, apoi se ridică. Era livid, inima bătându-i cu 120 de pulsații.

Cu o voce albă, îi zise țiganului.

— O să-ți plătesc, nemernicule. Apoi, o să îți explodez gura, ție și tuturor celor de pe acest șlep. Sper că sunt și copii. O să le sparg dinții de lapte cu bâta și o să-i spintec apoi pe bastarzii tăi.

Terminându-și tirada, Borislav Lukić se ridică și urcă scările câte patru, lăsându-i pe cei trei țigani uimiți de această explozie de ură.

Își lăsă degetul lui mic conservat în frigiderul lui Zoran.

Încă tremura de furie când se urcă la volanul mașinii. Hurducăind pe drumul de pământ, își zise că destinul hotărâse pentru el.

Urma să-l întâlnească pe faimosul Dimitri care îi voia atât de mult binele. Era de acum singura lui șansă să scape de ferocitatea țiganilor. Și să își păstreze toate degetele.

Doar că, va exista neapărat o contrapartidă. Nu credea în miracole.

CAPITOLUL XII

De la plecarea de la *Hyatt,* Jovan Orić, de obicei atât de volubil, nu-și descleștase buzele. Părul aproape că își regăsise culoarea normală, dar paloarea feței sale spunea mult despre gândurile lui.

Mașina 4×4 tocmai ieșea de pe bulevardul Voivod Mišića pentru a intra pe o stradă de-a lungul Belgradski Sapans[25] care ajungea până la *Pirana,* ancorat pe malul Savei, în spatele parcului. Jovan Orić deschise în fine gura, când opri să parcheze.

— *Gospodin* Dimitri, trebuie să îmi spui pentru ce vreți să îl întâlniți pe acest Borislav. Nu sunt liniștit.

Malko înțelese că trebuia să facă ceva.

— Mai întâi, zise el, nu îi vreau răul. Din contră. Și apoi, nu cred că vine în seara aceasta.

— De ce vă interesați de el, *gospodin* Dimitri? Liliana mi-a spus mereu că este un tip amărât, un rătăcit.

— Este *și* un ucigaș, îl corectă Malko. Un fost membru al corpului de armată de la Drina. A fost amestecat în mai multe masacre în timpul epurării etnice a Bosniei.

— De aceea…

— Nu, îl asigură Malko, cred că este în posesia unei informații care mă interesează și sunt dispus să plătesc foarte scump.

— O informație! repetă visător Jovan Orić.

Avea pe buze numele lui Radovan Karadžić, dar nu îl pronunță. Tocmai înțelesese în ce capcană îl atrăsese „amicul” său Vladimir Djorgevic. Până acum, nu se amestecase în politică: era prea riscant. Și iată că se trezea în mijlocul unei încurcături mortale.

Era prea mult pentru el. Abia se opriseră în față la *Pirana* că zise:

— *Dobre*, mă sperie. Vă las să mergeți singur la *Pirana.*

Se aplecă, deschise torpedoul mașinii Land Cruiser și scoase un pistol automat mare nichelat. Un Zastava 9 mm, copie după Browning, fabricat pe vremuri în Serbia.

— Vi-l împrumut. Un amic care îmi datora bani mi l-a lăsat gaj. Eu nu vreau să mă amestec în așa ceva. Este prea periculos.

Malko luă pistolul. Inutil să insiste; în plus, nu mai avea nevoie pentru moment de Jovan Orić. Acesta adăugă imediat:

— Vă las mașina. Voi lua un taxi. Vă sun mâine la *Hyatt.*

Se îndepărta deja în noapte.

Malko, rămas singur, examină pistolul. Încărcătorul era plin și părea în stare de funcțiune. Totuși, introduse un glonț pe țeavă și băgă pistolul sub haină, la spate, unde nu se vedea.

Își făcu apoi drum prin mulțimea de la *Pirana* și o văzu pe Liliana Dimitrievic la masa ei obișnuită, cu un aer posomorât. Când îl văzu,

se ridică cu un zâmbet puțin cam forțat și îl sărută.

Purta o rochie ultrascurtă din piele albă, cu dantelă în locurile strategice și cizme argintii mulate, cu tocuri de 12 centimetri. Chiar înainte ca Malko să aibă timp să se așeze, strigă pentru a acoperi vacarmul orchestrei.

— Borislav mi-a zis că poate va trece.

Malko își zise că era timpul să destindă atmosfera și comandă ospătarului o sticlă de Taittinger. Cu siguranță era singurul client de la *Pirana* care își putea oferi acest lux care nu era la îndemâna majorității sârbilor.

Nici măcar șampania nu îi redă Lilianei zâmbetul, care nu înceta să privească spre ușă.

Patronul veni să îi ceară să cânte, dar ea refuză, pretextând că o doare gâtul.

Așa trecu o oră. Liliana golea mașinal paharul de Taittinger, fără să zică un cuvânt. În fine. Malko văzu cum privirea ei se luminează și strigă de peste masă:

— Iată-l pe Borislav.

Malko văzu un bărbat care tocmai se strecura printre mese. Cu capul chel, spătos, în jur de 50 de ani, trăsături de țăran, sprâncene groase și cu o geantă veche din piele agățată de umăr. Era chiar Borislav Lukić, membru al „Preventiva”, unul din cei care știau probabil unde se afla Radovan Karadžić.

Ajunse la masă și Liliana se ridică pentru a-l îmbrățișa pătimaș, prezentându-l apoi pe Malko. Gălăgia era atât de mare încât nu se auziră, mulțumindu-se cu o strângere de mână. Bosniacul îl examină pe Malko cu o privire ageră, aprecie sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs cu o urmă de dispreț perfect nejustificat și comandă ospătarului șliboviță.

Apoi, se aplecă la urechea Lilianei Dimitrievic și urlă:

— Dacă m-ai băgat în încurcătură, îți trag două gloanțe în burtă. Sau îți bag o grenadă între picioare, cum făceam turcoaicelor…

Moartă de frică, Liliana simți cum i se înmoaie picioarele. Geanta din piele a prietenului ei conținea cu siguranță o armă. La rândul ei, îi urlă în ureche:

— Îți jur, vrea doar să-ți vorbească.

— *Dobre*! Atunci, mergi să cânți și lasă-ne.

Liliana se ridică și se duse la patron care opri imediat orchestra. Se urcă pe podium, aclamată de fanii ei obișnuiți. Abia ajunse pe scenă că aplauzele se dublară. Mulată în rochia ei jumătate din piele, jumătate din dantelă, era foarte sexy. De unde era, Malko văzu fugitiv albul chilotului, atât de scurtă era rochia. Începu să cânte, cu o voce răgușită din cauza alcoolului.

Borislav Lukić se aplecă spre Malko, după ce golise paharul de

șliboviță dintr-o înghițitură, și zise:

— Vreți să îmi vorbiți?

— Da.

— De ce?

— Aș prefera să vă explic afară. Aici este prea mult zgomot.

— *Dobre. Davai.*

Se ridică, își luă geanta și se îndreptă spre ieșire, sub privirile deranjate ale clienților.

Liniștea de afară contrasta incredibil de mult cu tumultul asurzitor din restaurant. Borislav Lukić făcu câțiva pași și se opri pe malul Savei, pe o bancă ocupată de obicei de îndrăgostiți. Așteptă ca Malko să îl ajungă din urmă, deschise geanta și băgă mâna ostentativ în interior. Malko fu brusc mulțumit că avea la el pistolul Zastava împrumutat de la Jovan. „Fizic” simțea că Borislav Lukić era un ucigaș.

— Cine sunteți? întrebă bosniacul.

Vorbea foarte bine rusa și Malko îi răspunse în aceeași limbă.

— Lucrez pentru *Izvestia,* zise el, și mă numesc Dimitri Iakușin. Sunt în Serbia pentru a face un reportaj despre turbo-folk. De aceea am contactat-o pe prietena dumneavoastră, Liliana. Totodată, ziarul meu este interesat și de politică. În Rusia, urmărim îndeaproape ceea ce se petrece în regiune. Chiar eu am scris deja mai multe articole pe acest subiect.

— *Da?*

Era momentul să arunce zarurile.

— Liliana mi-a spus că ați combătut în Bosnia, de partea bună. Așa este?

— *Da.*

— Mi-am zis că poate v-ați păstrat legăturile cu camarazii dumneavoastră.

— Și?

— O să vă spun adevărul, concluzionă Malko. Ziarul meu ar fi dispus să plătească o avere pentru un interviu cu Radovan Karadžić, care este considerat ca un erou la noi, în Rusia.

Trăsăturile lui Borislav Lukić se destinseră imperceptibil. Cel puțin, avea o explicație plauzibilă pentru interesul pe care acest ziarist rus îl avea față de el. Imediat, creierul începu să îi calculeze la 100.000 de turații. Nu era prima dată când ziariștii ofereau o avere pentru un interviu cu fostul președinte al Republicii Srpska. Bineînțeles, Karadžić refuzase mereu și va refuza întotdeauna.

Dar anturajul lui reușise să extorcheze destui bani de la ziariștii creduli. Brutal, Borislav Lukić vedea o rezolvare pentru problema lui. Deodată, se îndulci.

— *Dobre, dobre,* înțeleg, aprobă el. Fratele Radovan este un erou

sârb. Dar de ce vă adresați mie?

Suspiciunea se menținea.

— Am câțiva prieteni la Belgrad, explică Malko zâmbind. Printre alții, un colonel FSB la post aici, pe care l-am cunoscut în Afghanistan. Și el urmărește de aproape situația politică. Când Liliana mi-a dat numele dumneavoastră, l-am întrebat pe el dacă vă cunoaște. A confirmat. Făceați parte din unitatea a X-a de sabotaj a corpului de armată din Drina, sub ordinele colonelului Ratko Plaskovic care a fost omorât între timp. FSB crede că sunteți încă foarte apropiat de cei care îl protejează pe Radovan Karadžić. Iată de ce am vrut să stăm de vorbă.

Borislav Lukić avu nevoie de câteva secunde să ingereze aceste informații. Toate reținerile lui căzuseră, nu se mai gândea decât la cum să-l extorcheze pe simpaticul ziarist rus de banii cu care să scape de Zoran țiganul. Dar mai întâi trebuia să liciteze.

— *Gospodin* Dimitri, zise el pe un ton aproape tânguit, *nimeni* nu știe unde se află fratele Radovan. În primul rând, se deplasează mult. Chiar și fratele său Luka, chiar și soția sa Liliana nu știu unde se află. Și nu a putut nici măcar veni la înmormântarea bietei sale mame, anul trecut la Nikšić.

Malko se aștepta la acest răspuns și nu se lăsă păcălit.

— *Gospodin* Borislav, răspunse el, poate că este imposibil, dar ziarul meu mi-a cerut să încerc. Vedeți dacă aveți vreo posibilitate, o să vă dau numărul de telefon, dacă nu, mă puteți contacta prin Liliana.

— Cât sunteți dispus să plătiți? nu se putu abține să întrebe Borislav Lukić.

Malko zâmbi.

— Mult, dacă pontul este bun. Nu sunt naiv. Știu că ziariștii americani au pierdut mulți bani lăsându-se păcăliți. Eu, vreau o legătură veritabilă și o întâlnire.

— Fratele Radovan nu este cu siguranță la Belgrad, obiectă Borislav Lukić.

— Amicul meu din FSB crede că se află aici, replică Malko. Rușii urmăresc situația foarte atent. Pot chiar să vă spun că un general GRU[26] a venit special la Belgrad, recent, să discute cu generalul Ratko Mladić, în perspectiva unei instalări în Rusia.

Borislav Lukić tresări în sinea lui. Această informație era exactă, auzise și el. Bărbatul din fața lui era serios și bine informat. Avea să se chinuiască pentru a-i lua banii fără să îi dea nimic în schimb… Se ridică de pe bancă.

— *Dobre.* O să văd. Vă voi anunța prin intermediul Lilianei.

Când se întoarseră la *Pirana,* Liliana Dimitrievic stătea pe scaunul ei ca un iepure speriat. O orchestră de jazz tocmai masacra *Blueberry*

Hill. Borislav Lukić nici nu se așeză și se mulțumi să îi strige câteva cuvinte la ureche, înainte de a-i întinde mâna lui Malko, cu un zâmbet larg.

— *Dobrevece, gospodin* Dimitri.

Cântăreața îl privi trecând prin mulțime spre ieșire, apoi se întoarse spre Malko.

— A fost bine?

— Foarte bine, afirmă Malko, cred că este foarte mulțumit. De altfel, trebuie să ne mai vedem. Vă va anunța.

Radioasă, Liliana sări în picioare și făcu un gest spre orchestră, zicându-i lui Malko:

— Mai cânt ceva și apoi mergem.

După ce luă microfonul, începu o melopee tristă, dar ritmată, reluată de spectatorii în delir. După un alt cântec, se întoarse la masă, în aplauze, iar Malko întrebă:

— Ce cântec este acesta?

— Un cântec în onoarea unei femei; ea vrea să se ofere unui erou sârb care l-a ucis pe vizirul turc. Un cântec foarte vechi, pe care l-am modernizat.

În mod clar, nu uitau deloc.

Trecură prin mulțime și Malko se urcă la volanul mașinii Land Cruiser. A doua zi, îl putea liniști pe Jovan Orić. Cu capul pe umărul lui, Liliana fredona.

— Sper că o să se aranjeze cu Borislav, făcu ea, este un băiat bun. Părea foarte mulțumit. Aș fi atât de bucuroasă…

Nu așteptă să intre în lift pentru a-l îmbrățișa pe Malko și, abia ajunși în cabină, îi băgă o limbă lungă în gură, ca și cum ar fi vrut să îi scoată amigdalele.

Când îi ridică rochia din piele, dădu peste o umiditate fierbinte. Liliana nu simula; sufletul ei naționalist curgea ca o fântână.

În cameră, își desfăcu cu un singur gest capsele rochiei, se lăsă în genunchi în fața lui Malko și începu să îi trezească sexul masându-l între sânii ei magnifici care nu cunoscuseră încă siliconul. Apoi, când îl consideră demn de dorința ei, se duse până la pat și îl obligă pe Malko să se întindă.

Îl încălecă și începu o cavalcadă demnă de un cazac, ca data precedentă. Fără măcar să își scoată frumoasa rochie din piele albă. În fine, se lăsă peste el cu o mișcare violentă, scoțând un urlet care venea din străfundul măruntaielor.

Era totuși o seară plăcută. În timp ce pulsul lui Malko își revenea la ritmul normal, își zise că rămăsese de făcut ce era mai greu. Chiar dacă Borislav Lukić l-ar duce la Radovan Karadžić, ar trebui apoi să-l scoată pe liderul bosniac din Belgrad. Iar în Serbia, nici vorbă să trimită elicopterele Apache.

CAPITOLUL XIII

După ce coborâse din tramvai la capătul străzii Frankuska, Borislav Lukić merse pe jos pe strada Dubrovacka. Încercase, în mai multe rânduri, să dea de Momčilo Bokan pe telefonul mobil, fără succes. Trebuia deci să folosească o metodă mai directă.

Bătrânul cu păr alb era, ca și ultima dată, așezat pe zidul de la marginea trotuarului în fața numărului 26, cu receptorul walkmanului în ureche. Borislav Lukić se apropie de el și zise în șoaptă:

— Spune-i lui „Luna” că Pedravno trebuie să îl vadă urgent. Să mă sune.

Se îndepărtă fără să mai aștepte răspunsul: bătrânul nu făcuse niciun gest, nu deschisese gura, ca și cum nu auzise nimic.

Totuși, Borislav Lukić abia avu timp să parcurgă 100 de metri că telefonul sună.

— În același loc ca ultima dată, făcu simplu Momčilo Bokan. Peste 10 minute.

Borislav Lukić urcă pasarela mare albastră fără să se grăbească și trecu peste calea ferată. O ramă de vagoane de marfă putrezea sub soarele arzător. Momčilo Bokan îl aștepta lângă imobilul maron.

— Ce se întâmplă? întrebă el, suspicios.

— Cred că avem o ocazie să câștigăm mulți bani, anunță Borislav, tu pentru protecția fratelui Radovan, eu ca să îmi rezolv problema. Și fără riscuri!

— Te ascult, făcu membrul „Preventiva”, neîncrezător.

Viața îl învățase că nu se câștigă *niciodată* bani ușor. Borislav Lukić reluă totul de la început, fără să uite niciun detaliu al întâlnirii sale cu ziaristul rus, și concluzionă:

— Eu am nevoie de 500 000 de dinari. O să îi cer un milion și îi împărțim.

Așteptă nervos răspunsul lui Momčilo Bokan. Acesta din urmă începu prin a pune problema clar.

— Știi bine că nu se pune problema ca fratele Radovan să se întâlnească cu un ziarist, chiar și dacă este bine dispus. Nici nu îi voi vorbi de asta.

— Bineînțeles! aprobă Borislav Lukić. Este vorba doar de a-l face să creadă că o să-l întâlnească și să aranjăm afacerea.

În mod vizibil, Momčilo Bokan nu era încântat.

— Vreau să împărțim banii, zise el, dar tu organizezi treaba. Mă miră că acest ziarist rus dă un milion de dinari fără nimic în schimb…

— O să-l păcălim! îl asigură Borislav Lukić. O să îl duc într-un apartament unde fratele Radovan ar trebui să vină pentru interviu… Acolo, îi voi lua banii pe care îi va avea cu siguranță asupra lui.

— Și dacă se apără?

— Am cu ce să-l calmez, zise Borislav. Mai am ceva material… Apoi, îți aduc partea, plătesc țiganii și fug la mama pentru o vreme…

Momčilo Bokan dădu din cap.

— Nu pronunți numele meu… Și nu spui *nimic* care să îl pună în pericol pe fratele Karadžić.

Borislav Lukić își făcu semnul crucii cu oroare.

— Nici să nu te gândești! Este doar o cale să câștigăm bani!

— Bine! se resemnă Momčilo Bokan. Ține-mă la curent. Apropo, ai numele tipului?

— Bineînțeles, Dimitri Iakușin, de la ziarul *Izvestia.* Este plin de bani. I-a dat deja o mie de dolari Lilianei doar pentru niște fotografii cu ea dezbrăcată, pe care le putea obține prin vorbe.

Momčilo Bokan termină să se scobească în dinți cu un băț de chibrit pe care îl aruncă pe jos.

— Trebuie să plec, zise el. Mă suni când treaba este aranjată.

Borislav Lukić urcă din nou pe pasarelă, cu inima plină de bucurie. De data asta, avea cu ce să scape de neliniște.

*

* *

Jovan Orić își reluase figura de bestie și părea la fel de exuberant ca de obicei. Îl întâlnise pe Malko la restaurantul *La Langouste,* lângă ambasada Austriei. Unul din locurile șic din Belgrad, dominând Sava, chiar în fața podului Brasko. Puseseră umbrele pe terasă și era chiar răcoare.

— Cum a fost? întrebă sârbul.

— Foarte bine, afirmă Malko. Cred că o să pot să vă înapoiez pistolul.

— Păstrați-l, păstrați-l! Eu nu știu să mă folosesc de el. Totul decurge cum doriți?

— Da.

— Nu mai aveți nevoie de mine…

— Pentru moment, nu, îl asigură Malko, vă înapoiez mașina, este în parcare.

— Păstrați-o cât veți sta în Belgrad! propuse Jovan Orić. Am alta, un Mercedes. Îmi face plăcere să fac un serviciu unui prieten prezentat de *gospodin* Vladimir.

Părea mai degrabă ușurat că scapă… Pentru moment, Malko nu mai avea decât un lucru de făcut: să aștepte răspunsul lui Borislav Lukić. Dacă acesta se prezenta bine, trebuia apoi să organizeze scoaterea lui Radovan Karadžić din Belgrad și din Serbia. Iar aceasta nu avea cum să fie o treabă ușoară. Cu cât se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât își zicea că ele se pot realiza. Borislav Lukić era motivat, iar Radovan Karadžić avea legături cu simpatizanții. Oricum,

nu avea nimic de pierdut.

Ceea ce trebuia, era să valorifice informația dată de bosniac. Ar avea foarte puțin timp pentru a acționa. Pierdut în gândurile lui, Malko tresări atunci când Jovan Orić se ridică și îi întinse mâna.

— Vă urez succes, *gospodin* Dimitri. Când nu mai aveți nevoie de mașină, mă sunați.

Nu plecase de 10 minute când telefonul lui Malko sună.

Era Liliana Dimitrievic, care torcea la telefon.

— Prietenul nostru va fi la terasa hotelului *Moskva* la ora 15:00, anunță ea.

— Mulțumesc, făcu Malko, bucuros. Ne vedem diseară?

— Nu. Trebuie să merg să cânt la Niš. Mă voi întoarce mâine.

Plecase de la *Hyatt* pe la ora 10:00 după porția de aer condiționat și sex, plus un *breakfast* sățios. Un animal sănătos și fără complexe. Malko se uită la ceasul Breitling. 13:10. Avea nevoie de 10 minute pentru a ajunge la *Moskva,* un vechi hotel pe Terazije, în plin centru, și nu îi era foame: prea multă tensiune.

Trecând peste un reflex de superstiție, îl sună pe Vladimir Djorgevic, propunându-i o întâlnire pe la sfârșitul zilei.

— Este o cafenea mare la intrarea pe Knez Mihailova, propuse sârbul. Ne putem vedea acolo pe la ora 17:00.

— Perfect, confirmă Malko.

Era la o aruncătură de băț de *Moskva.* Ar putea ajunge pe jos.

*

* *

Radovan Karadžić era cufundat în lectura ziarului *Nedlj Telegraf,* încercând să citească printre rânduri. Acest ziar era foarte apropiat de serviciile sârbe și în el se găseau frecvent informații interesante.

Înainte, devorase *Kurir,* mai popular, citind chiar și micile anunțuri. De-a lungul fugii sale continue, încerca să rămână în contact cu lumea exterioară, trimițând frecvent mesaje foștilor colaboratori, pentru a arăta că era la curent. Deși era demis de pe 28 iunie 1996, aproape cu 10 ani în urmă, conta încă pe numeroși fideli în sânul administrației bosniaco-sârbe.

Închise ziarul, fără să găsească nimic interesant, și se duse pe balcon. Vederea era superbă, până pe celălalt mal al Dunării. Privi câteva vapoare care treceau. Prin intermediari siguri, o anunțase pe Gordana Starović, fiica vechiului său amic Nikola Starović, chirurgul din Foča, în Bosnia, că se afla la Belgrad.

Era chiar comemorarea morții tatălui ei și era fericit să comunice cu această amintire comună. Încă un prieten apropiat pe care nu putuse să-l îngroape. Fidelul Momčilo Bokan îl va duce până la ea acasă. Chiar nici ea nu trebuia să îi știe adresa, până în momentul întâlnirii.

*
* *

Terasa de la *Moskva* era aproape pustie, așa că Malko nu avu nicio problemă să-l repereze pe Borislav Lukić așezat în fața unei cafele, sub cortul verde. Când ajunse lângă el, văzu geanta din piele pusă pe scaunul alăturat. Bosniacul era cu siguranță înarmat, deși, în Serbia, nu avea de ce să se teamă.

— *Dobre din*, zise el cu o voce cordială. Cafea?

— *Da.*

Așteptară ca ospătarul să se îndepărteze pentru a vorbi.

— Deci? întrebă Malko, v-ați gândit la oferta mea?

Borislav Lukić aprinse o țigară și suflă fumul cu un zâmbet cu subînțeles.

— Aveți noroc! zise el.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că fratele Radovan se află la Belgrad, ceea ce nu știam. Apoi, am găsit pe unul din prietenii mei foarte buni care face parte din cei care îi asigură securitatea și i-am vorbit de oferta dumneavoastră…

— Ce a zis?

— A găsit-o interesantă… Organizația lui are nevoie de bani, iar fratele Radovan va putea să explice față de poporul rus anumite aspecte ale politicii sale.

— A acceptat?

Acum, mirosea a escrocherie.

— Nu, se grăbi Borislav Lukić, dar prietenul meu are multă influență asupra lui. Trebuie să îl întrebe în seara aceasta sau mâine.

— Și dacă acceptă?

Bosniacul se întoarse spre el:

— Ar fi simplu. La o anumită oră, într-o anumită zi, voi veni să vă caut. Vom merge împreună într-un apartament sigur, unde fratele Radovan va veni cu gărzile de corp. Veți fi percheziționat, bineînțeles, nu veți putea face fotografii și veți avea doar o oră pentru a pune întrebări. Când se va termina, veți rămâne în apartament cu mine, atât timp cât vor spune. Și va trebui să jurați pe icoana Sfântului Sava că nu veți dezvălui niciodată unde l-ați întâlnit, nici în ce oraș. Sunteți de acord?

— Sunt de acord, aprobă Malko.

Până aici, totul ținea. Dar era totuși cam prea ușor…

— Știu că fratele lui, Luka, în mai multe reprize, i-a extorcat de bani pe ziariștii care nu l-au putut întâlni niciodată pe Radovan Karadžić, remarcă Malko. Nu ar trebui să fie cazul…

Borislav Lukić râse răutăcios.

— Luka este un bețiv, înghite douăzeci de beri pe zi și are nevoie

de bani. Nimeni nu are încredere în el. Prietenul meu veghează asupra lui Radovan de 8 ani. Nu este interesat material.

— Nu vrea bani?

— Ba da, pentru că protecția fratelui Radovan costă foarte scump.

Se ajungea la momentul adevărului.

— Cât vreți cu totul? întrebă Malko.

— Un milion de dinari[27]. 500.000 pentru mine și 500.000 pentru prietenii mei.

Nu era o sumă colosală, dar acești oameni nu aveau simțul banului. Trăiau cu foarte puține mijloace.

Malko își ascunse cu greu entuziasmul. Era prea frumos. Chiar dacă această întâlnire nu era decât începutul afacerii.

— Este scump! făcu el, totuși.

Borislav Lukić ridică din umeri.

— Vreți sau nu vreți. Nu discutăm.

— Atenție, avertiză Malko, nu voi da banii decât când voi fi în prezența lui Karadžić…

— Nicio problemă, afirmă bosniacul. Vom aștepta împreună în apartament și, când va sosi, îmi veți da banii.

— *Dobre,* concluzionă Malko. O să sun la ziar și vă dau răspunsul mâine dimineață.

— Vă sun pe la ora 11:00, promise Borislav Lukić.

Se ridică, luă geanta și se îndepărtă pe Terazije după ce îi strânse mâna lui Malko. Acesta îl privi cum dispare în mulțime. Era în același timp excitat la culme și neliniștit. Să îl localizeze pe Radovan Karadžić era deja un lucru pe care nimeni nu îl făcuse. Dar, apoi, rămânea ce era mai greu de făcut: să-l scoată din țară până la Haga.

Doar Vladimir Djorgevic îl putea ajuta. Inutil chiar să anunțe stația CIA de la Belgrad. Americanii nu ar avea cum să îl ajute. Deși erau în zonă, nu reușiseră nici măcar să convingă guvernul Kostunica să îl predea pe generalul Ratko Mladić.

*

* *

— Nu puteți conta pe nimeni, aici la Belgrad, îl anunță calm Vladimir Djorgevic. Nici pe BIA, nici pe poliție, și nici mai ales pe autoritățile politice, care sunt traumatizate de acest subiect. Va fi foarte dificil…

Terasa cafenelei unde se aflau era plină de lume. Belgradezii adorau să stea ore în șir în fața unui expresso, privind la femeile frumoase.

— Dacă reușesc să îl întâlnesc pe Radovan Karadžić, n-o să-l las totuși să plece fără să fac nimic…

Vladimir Djorgevic scutură din cap.

— Nu sunt sigur că îl veți întâlni. Acest Borislav Lukić va încerca să

vă păcălească. Nu este decât un simplu „soldat” al organizației. Nu are greutatea necesară pentru a aranja acest gen de întâlnire.

— OK, făcu Malko, dar sunt obligat să procedez ca și cum m-aș întâlni. Să prevăd ce aș putea face, după. Aveți o idee?

Vladimir Djorgevic își scoase ochelarii lui groși și îl privi pieziș.

— Da. Dacă dumneavoastră chiar îl localizați pe Radovan Karadžić, nu vă asumați riscuri. Aduceți oameni de la Tuzla și lichidați-l pe loc. Este cea mai bună variantă.

Îl sfătuia cu răceală să îl asasineze pe fostul lider al Republicii Srpska… Malko scutură din cap.

— Nu este *soluția* cerută de Casa Albă. Vor să îl vadă la Haga.

— Americanii visează! oftă sârbul. Oricum, va fi scandal. Nu este singur. Dar, admițând că îi neutralizați garda personală, peste opt oameni, va trebui să îl scoateți din Belgrad și, apoi, din țară. Evitând Muntenegru și Bosnia, unde ar putea avea loc reacții.

— Cu avionul, de aici?

Se gândea la modul prin care CIA scosese din România un terorist irakian, în urmă cu câteva luni. Cu un avion privat civil…

Din nou, Vladimir Djorgevic nu arătă un entuziasm debordant.

— Pentru a-l scote pe Radovan Karadžić din Serbia, făcu el, vă trebuie undă verde politică. Kostunica nu vă va da.

— Cum! se revoltă Malko. Dacă Carla Del Ponte îi va confirma că Radovan este localizat în Belgrad, va refuza să îl predea?

Sârbul zâmbi. Trist.

— Nu va refuza, bineînțeles. Este imposibil, ar strica relațiile Serbiei cu toate țările, dar va face ca operațiunea să eșueze. Sau ca Radovan Karadžić să fie omorât.

— Omorât?

— Da. Multă lume aici nu dorește ca el să vorbească de legăturile lui cu Serbia. Dacă este omorât în cursul extrădării, va fi bine pentru toți: el devine martir, se dovedește americanilor că este mort și toată lumea este liniștită, morții vorbind mai puțin, de la natură…

Ospătarul le aduse a doua cafea însoțită de tradiționala bucată de rahat, amintire a ocupației otomane.

Malko privi aleea pietonală, plină de lume, de femei sexy; acest oraș care părea normal, dar care nu era așa.

— Nu se pune problema să îl lichidăm pe Radovan Karadžić, concluzionă el. Dacă nu îl putem scoate *oficial,* am putea-o face clandestin. Nu se duce lipsă de șosele în Bosnia…

— În acest caz, avertiză Vladimir Djorgevic, va trebui să-i omorâți pe toți partizanii săi din Serbia, inclusiv pe fratele lui, Luka. Dacă îl arestați, vor asmuți întreaga opinie publică și traseul până la frontieră, dacă ajungeți, va fi un drum al crucii foarte periculos. Sunt capabili de orice. Radovan Karadžić este un idol, mai mult decât

Slobodan Milošević. Bardul întregii Serbii Mari, un intelectual. Vă va trebui un convoi blindat.

Liniștea se lăsă din nou, spartă de Malko. Lângă ei, trei fermecătoare fete ciripeau ca niște păsări.

— Ce mă sfătuiți, atunci?

Sârbul își puse la loc ochelarii.

— Mai întâi, să nu spuneți nimic nimănui *oficial.* Dacă reușiți să îl localizați pe Karadžić, cred că cel mai bine ar fi să își dea seama…

— Glumiți?

— Nu, afirmă sârbul. Dacă se simte reperat, o să vrea să schimbe ascunzătoarea; de la începutul fugii sale, „se învârte” între Serbia, Muntenegru și Bosnia. Aici, se simțea în siguranță. Primul lui reflex va fi să fugă. Foarte probabil, în Bosnia. Va fi rândul dumneavoastră să nu îl scăpați și să declanșați operațiunea acolo… Nu poate utiliza nici avionul și nici trenul, deci, va pleca pe șosea.

— Va fi dificil.

Vladimir Djorgevic făcu un gest fatalist.

— Este ceea ce americanii numesc *long shot.* Se fac 8 ani de când scapă oricărei urmăriri… Nu datorită norocului.

Observând descurajarea vizibilă a lui Malko, adăugă imediat:

— Am poate un plan B pentru dumneavoastră. Revăzând dosarul, am descoperit că Gordana, fiica celui mai bun prieten al lui Radovan Karadžić, doctorul Starović, locuiește la Belgrad. Este și ea medic, dermatolog, și lucrează la spitalul din Zemun. Mâine este comemorarea morții tatălui ei. M-ar mira, dacă știe că Radovan Karadžić se află la Belgrad, să nu îl viziteze sau să nu se întâlnească într-un fel sau altul.

— Știind aceasta, BIA nu va face nimic? întrebă Malko, sufocat.

— BIA nu vrea să îl prindă pe Radovan Karadžić, rosti calm sârbul.

Băgă mâna în buzunar și scoase un plic pe care îl dădu lui Malko.

— Înăuntru este o fotografie a ei și adresa, bulevardul Alexander nr. 199. Este o femeie frumoasă în jur la 35 de ani, foarte înaltă. Blondă. În rest, nu vă pot ajuta. Chiar și când șeful meu, Mihailović, era ministru de interne, nu ar fi putut nici el… Aveți telefonul meu, țineți-mă la curent, fără a da nume: aproape sunt sigur că sunt ascultat.

Malko plecă să recupereze Land Cruiser-ul din parcare și Vladimir Djorgevic se pierdu în mulțimea de pe Knez Mihailova.

*

* *

Borislav Lukić răspunse la telefon fără să vadă niciun număr. Imediat ce recunoscu vocea lui Momčilo Bokan, pulsul îi crescu vertiginos.

— Te aștept în același loc, la ora 18:00, zise pe un ton egal omul

din „Preventiva”. Sau mai devreme, dacă ești prin zonă.

— Pot să ajung acolo în 10 minute, afirmă imediat bosniacul.

Intră imediat pe Todeusa Kosuka, cu inima bătându-i tare. Acest apel îl neliniștea. *El* ar fi trebuit să îl sune pe Momčilo și nu invers… Era leoarcă de sudoare atunci când coborî ultimele trepte ale pasarelei albastre.

Nimeni.

Se opri lângă imobilul maron tot mai neliniștit. Neîndrăznind să îl sune pe prietenul lui. Acesta apăru dintr-un alt imobil, la 50 de metri mai departe, și merse pe niște cărări pentru a ajunge la el.

După figura lui încruntată, Borislav Lukić înțelese că ceva era în neregulă.

— Nu ai fost urmărit? întrebă imediat Momčilo Bokan.

— Urmărit? Nu, nu cred.

Nici nu se gândise o secundă la această eventualitate.

— Nici eu nu cred, confirmă Momčilo Bokan. Te observ de 10 minute. Dar, cu *amerikanski,* trebuie să fim atenți: sunt foarte tari în electronică.

— *Amerikanski*! Dar…

— Nu există niciun ziarist cu numele de Dimitri Iakușin la *Izvestia* și nu îi interesează turbo-folk. În plus, nu au niciun ban pentru reportaje în străinătate.

Borislav Lukić simți o mână de gheață care îi strângea inima. Pulsul îi crescu gata să-i spargă tâmplele.

— De unde știi? întrebă cu o voce nesigură.

— Avem prieteni la Moscova.

Borislav Lukić avu nevoie de câteva secunde să își regăsească cuvintele.

— *Dobre,* concluzionă el, ce facem cu nemernicul de spion?

— Ce ai convenit cu el?

Borislav Lukić îi explică. După ce îl ascultase, Momčilo concluzionă:

— Trebuie să nu bănuiască nimic… Și dacă se poate, să luăm banii de la *amerikanski.* Apoi…

Lăsă fraza în suspans, dar cei doi erau pe aceeași lungime de undă: acest inamic al Serbiei nu trebuia să rămână în viață.

În onoarea Serbiei Mari.

CAPITOLUL XIV

Malko rămăsese închis în camera lui de la *Hyatt* peste două ore, butonând la telefonul Blackberry criptat, pentru a găsi o soluție la a doua parte a operațiunii K. Nu voise să se ducă la ambasada americană, unde ar fi putut profita de un sistem de comunicații mai sofisticat, de teamă să nu fie urmărit.

În principal, vorbise cu colonelul Carter, șeful Task Force Eagle însărcinat îndeosebi cu reținerea lui Radovan Karadžić. Ofițerul american retransmisese apoi la Washington și la Haga.

Rezultatul nu era strălucitor. Bineînțeles, orice intervenție militară era exclusă, din motive evidente. În primă fază, convenise ca, odată Radovan Karadžić localizat și identificat pozitiv de către Malko, un mesaj urgent și oficial să fie trimis direct premierului Kostunica, cerând ca poliția sârbă să îl interpeleze pe criminalul de război.

Același mesaj ar fi transmis de Carla Del Ponte, însoțit de amenințările obișnuite cu măsuri de sancționare a Serbiei. Malko ar intra în contact, *via* ambasada americană de la Belgrad, cu ministrul de Interne în exercițiu, pentru a amplifica presiunea.

În același timp, Task Force Eagle ar desfășura în zona de frontieră a Bosniei cu Serbia și Muntenegru, mijloace electronice și umane care să împiedice o eventuală fugă a lui Radovan Karadžić în țara lui de origine.

Pe Malko îl dureau ochii de atâtea SMS-uri, scrise astfel încât să fie dificil de interceptat.

Nu mai avea decât să aștepte declanșarea primei părți a operațiunii. Și să exploateze informația dată de Vladimir Djorgevic referitoare la fiica doctorului Starović.

Îl sună pe Jovan Orić, care răspundea mereu la telefonul mobil.

— Vreți să luați masa cu mine în seara aceasta? îi propuse el sârbului. Doar de relaxare.

Jovan Orić nu ezită mult timp.

— Plănuisem ceva cu prietena mea, Dragana, și verișoara mea, Nataša. O să luăm masa împreună. Vin să vă iau de la *Hyatt.*

— Dar am Land Cruiser-ul dumneavoastră! protestă Malko.

— *Nema problem**[28]***. Vin cu Mercedes-ul. Ora 21:00. Vom merge să mâncăm miel fript.

— Veniți mai întâi să bem un pahar la *Hyatt,* propuse Malko.

— De acord.

Jovan Orić nu era niciodată supărat. Malko avea totuși ceva în minte dacă îl invitase. Pentru urmărirea Gordanei Starović, ar avea nevoie de ajutor.

Ori, trebuia urgent să supravegheze zona. Dacă Vladimir Djorgevic

spunea adevărul, ar putea verifica, prin eventualele deplasări ale tinerei, spusele lui Borislav Lukić.

*

* *

Radovan Karadžić contempla Dunărea, cu inima plină de tristețe: petrecuse după-amiaza redactând un poem în memoria prietenului său dispărut, doctorul Nikola Starović, pe care voia să îl ofere fiicei acestuia, Gordana, a doua zi.

Ori, Momčilo Bokan, responsabilul cu securitatea lui, îl avertizase că își asuma un mare risc prelungindu-și sejurul la Belgrad și că trebuia să plece cât mai repede posibil. Era a doua oară în câteva zile când evadarea lui, de obicei liniștită, era tulburată. Incidentul de la mănăstirea *Priština* fusese clarificat complet: extremistul de Munir Konjic condusese singur o anchetă, apelând la americani doar în final. Radovan Karadžić nu se temea de americani; prea greoi, prea lenți și mai ales foarte puțin hotărâți să îl prindă.

La Belgrad, se simțea în siguranță. Sârbii l-ar proteja discret, iar americanii nu puteau acționa deschis.

Privi soarele care apunea, luminând apele întunecate ale Dunării. Odată îndeplinită datoria față de prietenul său, ar pleca spre zona unde se ascundea de ani de zile.

*

* *

Jovan Orić, vizibil bine dispus, ridică paharul de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs și rosti cu o voce de stentor:

— *Na sdarovie**[29]**! gospodin* Dimitri!

Dragana Obrenović, blonda venită cu el, goli paharul dintr-o sorbitură, ca și cum era votcă. Prietena lui Jovan Orić respira sex prin toți porii pielii. O blondă cărnoasă, cu ochii de un albastru porțelan, într-o rochie cu flori care îi lăsa liberi o parte bună din sâni. O privire bovină cu sclipiri sexuale. Aveai impresia că, dacă o atingeai, se topea…

Barul de la *Hyatt, cu* lemnăria întunecată, evoca Anglia. Într-o clipă, sticla de Taittinger se goli.

Jovan Orić se ridică.

— Veniți, mergem să mâncăm miel fript la *Zlatar*.

Ajunseră într-un restaurant cu decor rustic, un fel de vilă țărănească, în cartierul pierdut Halapronsilan.

— Nataša, tu nu bei? întrebă sârbul după ce turnă șliboviță la toată lumea.

Nataša, verișoara, era pe atât de ștearsă pe cât era Dragana de sexy. O minioană brunetă, timidă, fără prea multe forme, dar cu figură armonioasă.

— Este prea tare, se strâmbă ea lăsând paharul plin.

Se aducea deja mielul fript, tăiat felii, marea specialitate sârbească, după salatele neinteresante. Din fericire, carnea era delicioasă.

Malko așteptă desertul – debordând de cremă – pentru a deschide problema. În engleză, pentru discreție. A doua zi, trebuia să îl sune pe Borislav Lukić pentru a-i confirma acordul ziarului său pentru milionul de dinari. Apoi, nu ar avea decât de așteptat problematica întâlnire cu criminalul de război fugar.

— Ați auzit de doctorul Nikola Starović? întrebă el. Un chirurg care locuia în Foča, Bosnia. A murit anul trecut.

Jovan Orić încruntă din sprâncene.

— Am cunoscut, acum câțiva ani, o Gordana Starović. Era studentă la medicină. Am ieșit un timp cu ea. Era o nebunie! adăugă el, cam înfumurată. Apoi, am pierdut-o din vedere. Lui Malko nu-i venea să creadă.

— O cunoașteți pe Gordana Starović…?

— Am cunoscut-o. Avea 20 de ani, acum trebuie să aibă 35. Nu știu ce a ajuns.

— Este dermatolog la spitalul din Zemun, zise Malko. Și este fiica celui mai bun prieten al lui Radovan Karadžić.

Era prima dată când pronunța numele ex-președintelui Republicii Srpska. Jovan Orić încremeni, dar nu făcu niciun comentariu. Malko decise să treacă la subiect. Evocând posibilitatea unei vizite a Gordanei Starović la Radovan Karadžić… Cele două femei devorau carnea de miel pălăvrăgind. Jovan Orić bău o gură de Vranac înainte de a lăsa să-i scape:

— Deci pentru asta sunteți la Belgrad…

— Da, zise simplu Malko. Aș vrea, de mâine dimineață foarte devreme, să supraveghez imobilul unde locuiește Gordana Starović, la nr. 199 de pe bulevardul Alexander. Este posibil?

— Este posibil, admise sârbul, dar este *foarte* periculos, dacă își dă seama. O s-o trimit pe verișoara mea, Nataša, are nevoie de bani. Îi puteți da o sută de dolari pe zi? Are o mașină Koral 55. Va trebui să îi plătiți și benzina.

— Evident, zise Malko. O să îi spuneți despre ce este vorba?

— Bineînțeles, nu este naționalistă, vrea doar să supraviețuiască. Nu o interesează politica.

Malko scoase din buzunar fotografia Gordanei Starović și o dădu sârbului.

— Faceți cum este mai bine.

*

* *

Era 10:55. Din superstiție, Malko hotărâse să nu se mai uite la ceasul Breitling. Borislav Lukić trebuia să sune la ora 11:00, ca el să-i comunice răspunsul ziarului. Malko se trezise la ora 8:00 și se dusese

în centru, mergând pe interminabilul bulevard Alexander, fostul bulevard al Revoluției, care tăia orașul în două începând din Terazije.

Imobilele triste ale epocii Tito, înnegrite de poluare, se aliniau cât vedeai cu ochii, deservite de tramvaie galbene, vechi, care își croiau drum cu claxoane ascuțite printre mașinile care le invadau șinele. Trecuse prin fața hotelului *Metropole,* pe vremuri floarea Belgradului comunist, astăzi redus la starea de epavă cenușie.

La fiecare 100 de metri, macaralele ridicau frenetic vehiculele staționate pe șinele de tramvai: unul din puținele servicii municipale care funcționa fără probleme.

Numărul 199 era pe dreapta, la colțul unei străzi unde se afla o stație de taxiuri. Trecând prin față, încetinise și o reperase, chiar în față, la o masă de pe terasa unei mici cafenele, pe Natașa, verișoara lui Jovan Orić.

Supraveghetoarea era la post.

Liniștit, se întorsese la *Hyatt,* încercând să se liniștească. Soneria telefonului Blackberry îi provocă un val de adrenalină în artere. Își impuse totuși să nu răspundă decât la a treia sonerie.

— *Gospodin* Dimitri?

— *Da.* Borislav?

Îi recunoscuse vocea.

— Care sunt veștile? întrebă sârbul pe un ton detașat.

— Bune, îl asigură Malko. Am undă verde.

— *Dobre. Dobre.* Vă mai sun eu.

Închisese deja. Relaxat, Malko coborî la biroul de schimb valutar al hotelului, în fața lifturilor și schimbă cincisprezece mii de dolari, obținând o enormă grămadă de dinari la schimb. Volumul unei cutii de pantofi.

Când să urce în cameră, se făcuse prânzul. Nu avea decât să aștepte după cheful lui Borislav Lukić. Avea nevoie de nervi tari. Pentru a avea ocupație, Malko verifică încă o dată pistolul Zastava. Hotărâse să îl ia cu el, chiar dacă îl lăsa în Land Cruiser.

*

* *

Radovan Karadžić închise mica valiză și, imediat, Momčilo Bokan i-o luă din mâini. Sejurul său la Belgrad se termina prematur. Alți doi membri ai „Preventiva” așteptau pe culoar, înarmați bine, ținând legătura prin radio cu restul echipei. Cei patru bărbați coborâră pe jos cele patru etaje. Nu aveau încredere în lifturi care puteau rămâne în pană. Radovan Karadžić, în civil, purta barbă și șapcă care îl făceau greu de recunoscut. Ieșiră într-o curte lângă Dunăre, care dădea într-o potecă ce ducea la un teren viran, de-a lungul centralei electrice din Dorcol și se termina pe malul fluviului. Alți doi oameni erau deja acolo, supraveghind malurile. Li se alăturară, pentru a ajunge pe un

ponton unde aștepta o mică barcă cu motor.

Momčilo Bokan îl ajută pe Radovan Karadžić să ia loc și mica ambarcațiune se desprinse imediat de ponton. Pe timp frumos, Dunărea era plină de ambarcațiuni de acest tip.

Aceasta începu să meargă de-a lungul malului nămolos, pe lângă Dorcol, trecând prin fața „Sportski Centar du 25 mai”, apoi viră la stânga pe Sava, de-a lungul Kalemegdan-ului, parcul mare din Belgrad.

Ajunseră până la debarcaderul situat chiar înainte de podul Bratsvo. Un vapor mare tocmai era în faza de îmbarcare: direcția Novi Sad, Vukovar și, mult mai departe, Budapesta. De la București până la capitala ungară era un trafic neîncetat.

Barca cu motor amară la chei și Radovan Karadžić se amestecă printre pasagerii care se îmbarcau, gărzile de corp rămânând la distanță, ca să nu atragă atenția. O altă mașină era pregătită pentru orice problemă, chiar în față. Blindată, cu trei oameni la bord. Îmbarcarea decurse fără probleme și Radovan Karadžić ajunse imediat în cabina care îi fusese rezervată.

Zece minute mai târziu, vaporul se desprindea de chei pentru a ajunge pe Dunăre.

*

* *

Era ora 15:00 când telefonul lui Malko sună. Borislav Lukić fu foarte scurt:

— Aveți ce trebuie?

— *Da.*

— *Dobre.* Luați mașina. Vă aștept în fața Teatrului Național. Plecați imediat.

Închisese deja. Teatrul Național era pe strada Vase Čarapića, chiar în fața pieței Republica. Malko ajunse acolo în exact 30 minute. Borislav Lukić îl aștepta în fața unei florării ambulante, pe marginea trotuarului, și urcă imediat în Land Cruiser. Din fericire, era imposibil de staționat acolo.

— Coborâți pe Frankuska, ordonă bosniacul.

Mult mai jos, înainte de a ajunge la Dorcol, arătă o stradă spre stânga:

— Urmați Dunavska până la capăt.

Cinci sute de metri mai departe, strada făcea la stânga, paralelă cu Dunărea. Imobile vechi se aliniau pe dreapta în timp ce în față, un gard de pădure o separa de un fel de garaj de triaj.

— Opriți-vă acolo, zise bosniacul, arătând o gaură mare în gard.

Malko se conformă. Borislav Lukić se întoarse spre el.

— Am ajuns. Aveți banii?

Malko îi arătă un plic enorm pus pe planșeul mașinii.

— Sunt acolo.

— Arătați.

Malko deschise plicul, arătând teancurile de bancnote de 1000 de dinari.

— *Dobre,* aprobă bosniacul, vizibil liniștit.

Ieși primul din Land Cruiser, urmat de Malko care i se alătură de cealaltă parte a gardului, chiar lângă o mare pasarelă metalică albastră ce trecea peste calea ferată, unde staționau câteva vagoane de marfă.

Borislav Lukić întinse brațul spre un imobil alb care făcea parte dintr-un bloc important, de cealaltă parte a căii ferate. La intrare era un bărbat care stătea nemișcat.

— Uite-l pe cel care vă va conduce la fratele Radovan, anunță el. Se numește „Luna”.

— Credeți că îl vom găsi într-un apartament? obiectă Malko.

— Este într-un apartament. „Luna” vă va duce acolo.

— Și dumneavoastră?

— Pentru mine, s-a terminat. Îmi dați banii și plec. Nu mai aveți nevoie de mine; ei vorbesc toți rusește. Malko nu se lăsă.

— Perfect, zise el. Așteptați-mă aici. Vă voi da banii când mă întorc. Într-o oră, cum am vorbit.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Borislav Lukić, se îndepărtă spre imobilul alb, traversând calea ferată cu plicul în mână. Borislav Lukić îl strigă, furios:

— Hei, întoarceți-vă!

Malko nu-și întoarse capul. Soarele ardea puternic în acest spațiu deschis și era deja transpirat. Era aproape la jumătatea drumului când, brusc, cel care trebuia să îl conducă la Radovan Karadžić dispăru!

Un val de adrenalină începu să îi fiarbă în artere. Era tot mai rău. Se întoarse: Borislav Lukić se afla în același loc și asta îi mai dădu o speranță. Privi spre imobilele spre care se îndrepta. Blocuri cochete cu antene de satelit la fiecare balcon. Văzu atunci o bătrână în negru care venea, traversând calea ferată ca și el, dar în sens invers.

Când ajunse în dreptul lui, îi zise:

— *Dobre din!*

— *Dobre din,* răspunse politicos Malko.

Distrat, își prinse piciorul într-o șină și se clătină.

În același moment, auzi un fel de șuierat și văzu cum bătrâna se prăbușește pe loc ca un morman de cârpe negre! Crezând că este un accident, se precipită să o ajute să se ridice.

Căzuse cu fața în jos și o apucă de umăr ca s-o întoarcă.

Pulsul îi crescu instantaneu la 200. Bătrâna avea deja ochii sticloși și o spumă rozalie îi ieșea din gură.

— *Gospodina!*

Nu îi răspunse, icni și încremeni definitiv. Moartă pe loc.

Malko se ridică, privind sutele de ferestre din fața lui, de cealaltă parte a șinelor. Cineva tocmai trăsese spre el, cu o carabină echipată cu amortizor, și, dacă nu s-ar fi împiedicat, el ar fi primit glonțul care tocmai o omorâse pe această nefericită bătrână. Privea în continuare clădirile când auzi un nou șuierat, apoi zgomotul sec al unui glonț ricoșând din vagonul apropiat.

Dintr-un salt, sări în vagon și se întinse pe podeaua din lemn acoperită de praf. De data asta era clar. Nu era doar o păcăleală: dacă i-ar fi dat banii lui Borislav Lukić, acesta ar fi fugit cu ei, în timp ce complicii săi l-ar fi doborât pe Malko.

Ridică capul și privi spre gard: bosniacul dispăruse.

Se auzi un șoc surd, chiar deasupra lui, și o gaură apăru în peretele din lemn vopsit. Continuau să tragă spre el. Grație amortizorului, nu atrăgeau atenția în cartier. Ori, pistolul Zastava de la Jovan Orić rămăsese în torpedoul de la Land Cruiser!

Rămase întins pe podeaua vagonului, într-o căldură sufocantă. Încă două lovituri surde și două găuri prin care intră soarele. Malko luă telefonul și îl sună pe Jovan Orić. În mijlocul acestei gări de triaj abandonate, nimeni nu i-ar veni în ajutor.

Minutele treceau interminabile.

Nu se mai trăgea, dar probabil că îl urmăreau. Brusc auzi voci, exclamații. Aruncă o privire și văzu lângă cadavrul bătrânei trei femei cu coșuri, care se întorceau aparent de la piață. Una din ele, cu telefonul la ureche, tocmai suna la poliție.

De această dată nu ezită. Coborî și, protejat de vagon, se îndepărtă înspre strada Dunavska. Cele trei femei nici nu-l văzură… Când se urcă la volanul mașinii Land Cruiser, cămașa îi era lipită de spate din cauza transpirației, iar pulsul atingea încă 150. Aruncă plicul cu milionul de dinari pe podea: nu îi mai erau de folos.

Dacă Radovan Karadžić fusese în zonă, acum desigur nu mai era…

Nu mai rămânea decât Gordana Starović ca să îl ducă la fostul președinte al Republicii Srpska. În momentul în care demara, telefonul sună: era Jovan Orić.

— M-ați sunat?

— Da. Verișoara dumneavoastră este tot acolo?

— Absolut. Tocmai m-a sunat: nimeni nu a ieșit de la nr. 199.

— Să nu plece, recomandă Malko. Vă voi explica de ce. Ne vedem la ora 18:00 la *Hyatt*?

*

* *

Borislav Lukić ajunse acasă ud leoarcă, cu creierul varză, cuprins de frustrare, furie și neliniște în același timp. De data asta, nu îl va

avea numai pe Zoran pe urmele sale, dar și pe falsul ziarist rus, care va încerca să-l găsească.

Nu mai avea decât o soluție: Pedravno, satul lui natal, unde nimeni nu ar veni să îl caute. Așezat pe pat, se apucă de terminat sticla de șliboviță, cuprins de gândurile cele mai negre; când nu mai rămăsese decât o picătură de alcool de prună în sticlă, decizia era luată. Se duse să își recupereze geanta sport în care era pistolul-mitralieră Skorpio, trei încărcătoare și un amortizor lung, amintire a epurării etnice din Bosnia.

Cinci minute mai târziu, conducea mașina Jugo a Lilianei Dimitrievic în direcția insulei Ciganlija. Înainte de a pleca din apartament, pusese tot ce avea într-o valiză mică. Puține șanse să mai pună piciorul în acest loc.

Se opri în mica parcare de lângă șlepul unde locuia Zoran și familia sa. Totul era perfect calm. Scoase Skorpio și înșurubă cu grijă amortizorul lung.

Ieși apoi din mașină, cu arma în mână. Și urcă pe pasarela șlepului, fără să se ascundă. Mâna stângă încă îl durea, dar nu avea nevoie de ea…

Un zgomot de conversații și țipete de copii se auzea de pe șlep. În momentul în care ajungea la capătul pasarelei, unul din verii lui Zoran apăru, mirat.

— Ce vrei? îi zise el.

— Zoran este acolo?

— Este ocupat. Nu te aștepta.

— Nu face nimic, făcu calm Borislav Lukić, înainte de a trage două gloanțe în abdomenul tânărului care se prăbuși pe punte.

În trecere, îi mai trase unul în cap, fără să se aplece. Se simțea bine. Grație amortizorului lung, se auzise doar *puf, puf, puf.* Nici măcar mierlele agățate pe bastingaj nu zburaseră.

Treptele care duceau la salonul mare scârțâiau. Doi bărbați se aflau jos; un bătrân cu spatele, și Zoran, jucând cărți. Borislav Lukić se opri în spatele bătrânului și îi trase în ceafă un singur glonț.

Zoran rămase încremenit câteva secunde, apoi se băgă sub masă, apucând o pușcă cu țeava scurtată.

Nu avu timp să o folosească: Borislav Lukić îi trase un glonț în inimă. Căzând pe spate, degetul țiganului apăsă pe trăgaci și declanșă bubuitura, glonțul îl lovi sub bărbie și îi smulse jumătate de cap.

Era sânge, resturi de creier și bucăți de os peste tot.

Brutal, o liniște adâncă se lăsă pe șlep. Borislav Lukić luă pușca de țeava încă fierbinte, cu mâna stângă, și coborî al doilea rând de scări. Doborî încă o siluetă care apăru din umbră.

Al doilea văr, cu un cuțit mare în mână…

Borislav Lukić sări peste cadavrul lui, ajungând în bucătăria

șlepului. O tânără, chiar frumoasă, îmbrăcată țigănește, cu părul strâns, îl privi cu ochii ei mari înspăimântați. Curăța linte, înconjurată de două fete și de un băiat la vreo 10 ani.

— Cine…

Bosniacul îndreptă Skorpio spre ea. Se auzi un clic sec: cartușul se înțepenise în manșonul extractor. Femeia urlă și vru să fugă spre spate, trăgând de mână pe una din fete.

Borislav Lukić o prinse și o lovi cu toată forța, cu crosa armei, în ceafă. Se prăbuși, iar el o mai lovi încă de câteva ori, sub privirile terorizate ale copiilor. Aceștia încercară să fugă. Bosniacul îl opri pe primul cu o lovitură de crosă în față, spărgându-i dinții. Continuă apoi, lovind ca un surd în ceilalți doi. Până ce nu mai erau decât corpuri inerte în jurul lui.

Aceasta îi amintea de vremurile epurării etnice din Bosnia. Se opri, privi în jurul lui; erau toți morți, peste tot era sânge, fragmente de oase, cranii sparte. Nu resimțea absolut *nimic*.

Doar satisfacția de a-și spune că își regăsise onoarea. Șterse atent crosa puștii și pe cea a pistolului Skorpio. Desfăcând un bidon de benzină, începu să ude cadavrele, apoi șlepul, până la pasarelă.

Odată ajuns pe uscat, aruncă un mănunchi de chibrituri aprinse pe lemnul îmbibat de benzină și o limbă de flăcări izbucni instantaneu, cuprinzând pe dată întregul șlep.

Se întoarse la Jugo și se îndreptă spre autogară. După ce parcă mica mașină, lăsă cheile în torpedou și o sună pe Liliana Dimitrievic. Într-o oră, avea autobuz spre Sarajevo.

*

* *

Jovan Orić ajunse la *Hyatt* cu eternul lui zâmbet optimist pe buze.

— Nu s-a mișcat încă! anunță el. Micuța este acolo.

— Foarte bine, zise Malko. Am ceva pentru dumneavoastră.

Împinse spre el plicul cu un milion de dinari, întredeschis. Jovan Orić văzu banii și tresări.

— Ce este?

— Un milion de dinari, zise Malko. Nu vă era destinat, dar sunt bucuros să vi-i dau.

Jovan Orić refuză cu o sinceritate abia prefăcută, dar sfârși prin a lua plicul, comandând imediat un Defender „5 ani vechime” pentru a sărbători acest fericit eveniment. Malko așteptă să bea pentru a-i explica;

— Radovan Karadžić a plecat. Au încercat să mă omoare: era o capcană. Deci este vital ca verișoara dumneavoastră să continue supravegherea. Căci Gordana Starović e singura care ne poate duce la el, eventual.

Amețit de dinari, Jovan Orić afirmă imediat:

— O să îi spun prietenei mele Dragana să o ajute și ea. Mă voi duce și eu.

În momentul în care se ridica, telefonul lui sună. Avu loc o conversație scurtă în sârbă, apoi anunță:

— Este Liliana. Dă un mare recital la *Pirana* în seara aceasta. Spune că va fi „magnific”…

— Ei bine, o să mergem amândoi, sugeră Malko.

Avea un cont mare de reglat cu Borislav Lukić.

Poate cântăreața îl putea ajuta să dea de el.

*

* *

Radovan Karadžić moțăia pe bancheta din spate a mașinii Audi A8. Noaptea se lăsase demult și nu era departe de destinația finală: Donja Pilica, un mic sat bosniac, unde nu avea decât prieteni. Vaporul îl lăsase la Novi Sad, unde îl aștepta mașina.

Își simțea oamenii nervoși. Fuseseră surprinși de incidentul de la Belgrad. Normal, criminalul de război ar fi trebuit să stea acolo una sau două luni, timp în care să își vadă nepoții, poate pe fratele său, și un grup de prieteni siguri. Nu înțelegea de ce urmărirea sa fusese reluată brusc, când îl asiguraseră că nu era niciun pericol imediat.

Cineva trădase, dar cine? Era prima dată de la începutul evadării sale… Telefonul șoferului sună: răspunse și se întoarse.

— Schimbăm traseul, sunt polițiști la 5 kilometri de aici.

De la Novi Sad, mergeau cu trei mașini. Una în față, cercetaș, pentru a semnala eventuale pericole, a lui, și una de ajutor. Cu totul, zece dintre cei mai buni oameni ai săi, care părăsiseră Pale și slujbele lor pentru a-i asigura deplasarea.

Audi abandonă șoseaua principală Novi Sad – Sabac pentru un traseu secundar cu mii de viraje. Mai aveau încă două ore bune de mers până la postul de frontieră de la Lozničko Polie, și nu puteau trece decât după ora 22:00, oră la care omul lor prelua conducerea postului până la ora 6:00 dimineața.

Grație acestui gen de precauții Radovan Karadžić scăpase mereu printre ochiurile plasei.

*

* *

Ca de fiecare dată, *Pirana* era plin. Jovan Orić și Malko se duseră la masa Lilianei. Cântăreața în ținută rock, era în compania a doi fani care păreau ieșiți direct din junglă.

— Prieteni! zise ea simplu.

Consumau deja șliboviță. Orchestra cânta o melodie din filmul *Pisica neagră, pisica albă.* Malko recunoscu aceleași fețe îmbibate ca de obicei. „Fanii” Serbiei Mari. Lilina se aplecă spre el și anunță:

— În seara aceasta, va fi ceva excepțional, magnific!

Este adevărat că era foarte atrăgătoare, cu cizmele ei, pantalonul din piele mulat, bustiera din dantelă neagră și machiajul strident. Deja sala o striga.

În fine, urcă pe podium, se înclină, luă microfonul și ceru liniște.

Apoi, cu o voce ciudat de gravă, pronunță o frază seacă. Liniștea din sală deveni și mai grea. Malko întoarse capul spre Jovan Orić și îl văzu că se făcuse palid; părea încovoiat pe scaunul lui.

— Ce a zis? întrebă el.

Sârbul uită de bâlbâială.

— „Ticălosul se află în sală.”

CAPITOLUL XV

Malko nu avu timp să se întrebe despre ce era vorba. Liliana Dimitrievic tocmai arăta cu microfonul în direcția lui, în mijlocul unui val de cuvinte din care se înțelegea numele Carla Del Ponte, Satanica.

Jovan Orić devenise alb ca varul. Pe scenă, Liliana continua să vocifereze blestemele ei. Un bărbat cu craniul ras, la 2,10 metri înălțime, se ridică în mijlocul sălii, ridicând o sticlă de Defender pe jumătate plină pe care o aruncă cu toată puterea spre Malko. Aceasta ricoșă din umărul lui Jovan Orić și se sparse de podium, udând cu scotch câțiva clienți. Acum fiecare striga mai tare. Malko și Jovan schimbară o privire.

— Or să ne omoare, făcu Jovan Orić cu o voce slabă. Este plin de militari bosniaci aici.

Deja, mai mulți clienți scoteau cuțitele sau armele improvizate. Un scaun zbură prin sală și, aterizând pe masa lor, mătură paharele și sticlele.

— Aveți pistolul? urlă Jovan.

— Nu, făcu Malko, din fericire.

Împotriva unei mulțimi dezlănțuite de o sută de persoane, o armă ușoară nu folosea decât să agite lucrurile mai tare. Borislav Lukić se răzbunase bine. O femeie, foarte aproape de ei, luă paharul de vin roșu și îl aruncă în capul lui Malko. În câteva minute atmosfera se încărcase cu o ură palpabilă. Malko privi în jurul lui. Dacă ar fi traversat sala, ar fi fost sfâșiați până să ajungă la ușă.

Un bărbos înalt cu burtă de băutor de bere urcă pe o masă și urlă.

— Zice că trebuie să ne sugrume și să ne arunce în Sava, traduse Jovan.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, orchestra începuse să cânte. Malko îl împinse pe vecinul său care încerca să îl sugrume. Alți doi clienți își croiau drum prin mulțime în direcția lor, cu lanțuri în mâini, hotărâți să îi masacreze.

Femeile, mai ales, erau cele mai dezlănțuite, începând cu Liliana Dimitrievic care ținea să uite de recreația sexuală cu Malko. Acesta se întoarse spre Jovan.

— Puteți suna la poliție?

— Nu vor veni.

Proiectilele începeau să zboare din toate direcțiile, în timp ce Liliana continua să vocifereze pe podium, acompaniată de orchestră, ilar. Între bere și șliboviță, declanșaseră un linșaj…

Malko simți că înnebunește când îl văzu pe Jovan aplecându-se ca și cum s-ar ascunde sub masă. Sârbul se deplasă apoi mai într-o parte, în direcția mesei vecine, înainte de a reveni la locul său.

— Ce este…? începu Malko.

Se opri: un miros puternic de ars îi inundă nările. Aproape imediat, fața lor de masă se aprinse, apoi cea de la masa vecină.

În câteva clipe, incendiul se propagă din masă în masă, degajând un fum gros. Uitând de furia lor, clienții se ridicară precipitați, încercând să ajungă la ieșire, iar orchestra se opri din cântat. Patronul apăru pe scenă, urlând la oameni să evacueze sala. Și în câteva minute, linșajul programat se transformă în panică oarbă.

Focul se întindea cu o rapiditate stupefiantă. Jovan Orić îi strigă lui Malko:

— Veniți, putem ieși prin spate.

În momentul în care ocoleau scena, luminile se stinseră. Busculada era la apogeu. Dar Jovan Orić își croi drum prin culise, apoi traversară o bucătărie minusculă plină de albanezi, ieșind într-o curte, apoi pe o străduță întunecată.

— Bravo! făcu Malko. Fără ideea dumneavoastră, nu știu cum am fi scăpat.

Se întoarse: *Pirana* ardea ca o torță.

În timp ce urcau în Land Cruiser, Jovan Orić zise cu un râs nervos:

— Nebunii ăia erau în stare să ne linșeze!

Malko își zise că erau slabe șanse să îl găsească pe Borislav Lukić. Acesta probabil că fugise în Bosnia. De acum, nu îi mai rămânea decât o pistă fragilă: Gordana Starović.

— Jovan, zise el, ați putea să încercați să aflați mai multe despre Gordana Starović? Supravegherea de pe bulevardul Alexander este bună, dar nu suficientă. Cunoașteți pe cineva la spitalul din Zemun?

— Am una sau două prietene acolo, făcu sârbul. Mâine dimineață voi încerca să mă interesez.

Când ajunse în camera lui, la *Hyatt,* Malko mai simțea încă fumul… În seara aceasta, Jovan Orić își meritase din plin milionul de dinari.

*

* *

Momčilo Bokan tocmai împărțea un mic dejun copios, cu brânză, salam și pâine de țară, cu oamenii săi, într-o mică cafenea din Čelebići, în fundul Bosniei.

Radovan Karadžić fiind „securizat” după o călătorie obositoare, șeful „Preventiva” revedea în minte evenimentele de la Belgrad. Că nu putuse pune mâna pe cei 500 000 de dinari nu avea importanță. Că ucigașul pe care îl lăsase în urma lui pentru a-l lichida pe falsul ziarist rus eșuase, era la fel de deranjant, dar nu catastrofal.

Din contră, personalitatea acestui om îl intriga și îl neliniștea. De unde putuse afla atât de multe despre Borislav Lukić? Chiar dacă Liliana Dimitrievic, cântăreața, fusese imprudentă! În mod clar, când o „tamponase”, cunoștea legăturile ei cu Borislav Lukić și locul

acestuia din urmă în cadrul „Preventiva”. Ceea ce presupunea un acces excelent la informație.

Aparent, Borislav Lukić nu trădase, chiar dacă fusese imprudent. Trădarea venea din altă parte. Momčilo Bokan se întoarse spre Dragoljub Matić, care tocmai începea a treia bere din ziua aceea.

— Ar trebui să te întorci la Belgrad, zise el. Să încerci să afli mai multe despre acest Dimitri Iakușin. Interogheaz-o pe cântăreață, pe Liliana. Și găsește-l pe prietenul ei, Jovan Orić. Pe el trebuie să îl scuturăm, fiindcă știe cu siguranță multe.

— Nicio problemă! promise Dragoljub Matić. Îl voi scutura așa de tare încât nu va mai avea oase…

*

* *

Vladimir Djorgevic, instalat în fața lui Malko la *Club des Écrivains* de pe strada Frankuska, unul din restaurantele cele mai plăcute din Belgrad, într-o grădină, semăna cu o pasăre tristă, în ciuda sticlei de Taittinger pe care aproape o golise.

— Ceea ce s-a întâmplat, nu mă miră, concluzionă el trist. Oamenii din „Preventiva” sunt foarte puternici.

Malko îl sunase de dimineață, pentru a discuta cu el. Nataša și Dragana continuau supravegherea pe bulevardul Alexander, în fața domiciliului Gordanei Starović. *Kurir* ținea prima pagină cu „masacrul de pe Sava”, ilustrat cu o duzină de fotografii. Se vorbea de o reglare de conturi între bandele de țigani.

Jovan Orić trebuia să sosească și el la restaurant, după ce verifica legăturile sale cu spitalul din Zemun.

Când *„gospodin* Babou”, bătrânul patron de la *Club des Écrivains* se îndepărtase, Vladimir Djorgevic îi zise lui Malko:

— L-ați ratat pe Karadžić la mustață.

— De unde știți?

— Fratele lui, Luka, a fost imprudent: BIA a interceptat o comunicare telefonică între el și unul din prietenii săi, în care se plângea că nu și-a văzut fratele, când se afla atât de aproape de el. Din fericire, mai am câțiva prieteni în serviciu…

— Credeți că era la Dorcol, acolo unde m-a atras în capcană?

— Este posibil. Fratele lui locuiește foarte aproape. Dar ar fi putut să stea și în altă parte, iar locul a fost ales poate doar pentru aspectul lui practic, pentru o ambuscadă. Venea periodic acolo până acum 3 ani. Acum, nu știu…

— În orice caz, vă mulțumesc pentru Jovan Orić. S-a arătat foarte eficient.

Vladimir Djorgevic zâmbi.

— Cu atât mai bine. Acționează la fel cum vorbește. Când articulează foarte bine, când se bâlbâie ca un nebun… Nici el nu știe

de ce…

Erau pe sfârșite când Jovan Orić apăru, bâlbâindu-se de excitare.

— Am fost la spitalul din Zemun, anunță el după ce îl salutase pe Babou.

— Ați văzut-o pe Gordana Starović?

— Nu. A cerut un concediu 3 zile pentru o problemă de familie, începând de azi.

Pulsul lui Malko făcu un salt până la cer. Informația lui Vladimir Djorgevic se confirma. Dacă nu putuse să-l întâlnească pe Radovan Karadžić din cauza plecării lui precipitate, poate că urma să se ducă ea la el.

Vladimir Djorgevic avertiză:

— Atenție! Trebuie să fie foarte neîncrezătoare, ca toți apropiații lui Karadžić.

— Nu mai trebuie scăpată din ochi, concluzionă Malko.

— Nataša se află în fața clădirii, confirmă Jovan Orić. Ce face dacă pleacă din Belgrad?

— O urmărește.

Se întrebă dacă Radovan Karadžić aflase de noul pericol, dacă oamenii lui îl țineau la curent. Grădina se umplu de un Belgrad elegant, dar grație meselor așezate departe una de cealaltă, se putea vorbi normal. Telefonul lui Jovan Orić sună și sârbul anunță imediat:

— Gordana Starović tocmai a ieșit din casă și ia un taxi. Micuța o urmărește.

— Să nu o scape! imploră Malko.

Se aduse eternul miel fript, dar nu îi mai era foame. Se forță să guste puțin până la următorul apel.

— Nataša o urmărit-o, anunță Jovan Orić. Taxiul a oprit la o benzinărie Jugopetrol, pe *autoput**[30]***. Belgrad-Zagreb. Mașina a plecat înapoi, iar Gordana tocmai servește o cafea. Are o valiză mică…

Malko lăsă furculița.

— Mergem.

*

* *

Enorma semiremorcă verde intră în benzinăria Jugopetrol, trecând prin fața micului Koral 55 rozaliu al Natașei, parcat la intrarea în stație, cu capota ridicată, ca și cum era în pană.

Fără să se oprească la pompe, camionul verde opri ceva mai departe pe breteaua de ieșire. Nimeni nu coborî.

La întâmplare, Nataša reținu numărul – 357 J 128, număr de înmatriculare bosniac – și îl notă. Tocmai ieșea din mica mașină când portiera din dreapta camionului verde se deschise. Un bărbat sări jos. Tipul macho sârb. Enorm, mustăcios, cu alură de mecanic, îmbrăcat

cu o salopetă albastră direct pe piele. Traversă prin benzinărie și se apropie de Nataša, zâmbind.

— *Ima problem**[31]**?*

Ea îi ajungea până la umăr. La rândul ei, zâmbi și pretinse:

— Nu știu, a dat rateuri pe autostradă, iar acum nu reușesc să o pornesc. Totuși, are benzină.

Camionagiul se aplecă spre motorul bătrânului Koral, mișcă pompa de benzină și îi zise Natașei:

— Încercați să porniți acum.

Nataša se urcă la volan și acționă demarorul. Evident, motorul demară imediat.

— Vedeți! făcu camionagiul, era pompa…

O învălui pe Nataša într-o privire plină de interes, cu ochii strălucind de dorință.

— Mergeți departe cu mașinuța dumneavoastră?

— Oh, nu!

— Cât să bem o bere?

Tocmai voia să răspundă, când un zgomot de sirenă se auzi dinspre camionul verde. Bărbatul se întoarse. Gordana Starović tocmai ieșea din cafenea și se îndrepta spre camion, cu valiza în mână. Deschise portiera și se cățără în cabină.

— Bun, făcu camionagiul, trebuie să plec. Eu mă numesc Radomir. Cum vă cheamă?

— Nataša, șopti ea, brusc prost dispusă.

— *Dobre,* pe altă dată.

Îl privi pe Radomir îndepărtându-se și urcând în camionul al cărui motor mormăi imediat.

Se urcă și ea în mașina Koral și demară. Când trecu prin fața semiremorcii verzi, încă oprită, fu salutată cu un claxon. Imediat ce se îndepărtă, luă telefonul mobil și îl sună pe Jovan.

*

* *

— Gordana Starović a urcat într-un camion bosniac, anunță Jovan Orić. Merg spre vest.

— Unde este Nataša?

— Pe autostrada de Zagreb. Camionul este în urma ei, dar o să-l lase s-o depășească.

Malko ceruse nota de plată. Aveau nevoie de mai mult de o jumătate de oră pentru a ajunge pe autostradă. Era agitat. Acest camion poate că o duce direct la o nouă ascunzătoare a lui Karadžić. Doctorița nu ar fi folosit acest mijloc de transport neconfortabil pentru o călătorie normală. Jovan se întoarse spre el.

— Ce facem?

— Mergem și noi. Dar mai la distanță.

— Nu trecem să mai luăm niște lucruri?

— Nu, zise Malko, nu o putem lăsa pe Nataşa singură.

În timp ce rulau spre autostrada de Zagreb, pe care intrau la Novi-Beograd, deschise torpedoul: pistolul Zastava 9 mm era tot acolo. Ceea ce nu era rău. Zece minute mai târziu erau pe autostradă. Un nou mesaj de la Nataşa: camionul o depăşise şi mergea spre Bosnia: era la distanţă în urma lui.

Malko simţi cum pulsul i se ambalează. În Bosnia ar avea la dispoziţie forţa de lovire a Task Force Eagle. Radovan Karadžić era poate pe cale să-i întindă o cursă.

CAPITOLUL XVI

Camionul semiremorcă mare, verde, părăsise autostrada E 70 la Stremska Mitrovica pentru a coborî spre sud. Mergea destul de repede și Natașa, cu micul ei Koral 55, reușea cu greu să îl urmărească. În plus, era panicată, deși ținea constant legătura cu Jovan Orić. Nu prevăzuse deloc că se va lansa într-o asemenea aventură când acceptase această supraveghere.

Jovan Orić era la vreo 20 de kilometri în urmă, apelând-o la fiecare sfert de oră.

— Mergem către Bosnia, confirmă ea când se apropie de Loznica.

O regiune sălbatică, accidentată, populată de tăietori de lemne. Unul din fiefurile lui Karadžić. La volan, Natașa se concentra la condus. Se panică brusc și frână. În fața ei, camionul verde tocmai semnaliza și trăgea pe dreapta, chiar la intrarea într-un sătuc. Nu avu ce face decât să îl depășească, rugându-se ca bărbatul care vorbise cu ea la benzinăria Jugopetrol să nu îi recunoască mașina. Din fericire, erau mii de mașini Koral 55 în țară, și aproape toate roșii!

Neștiind ce să facă, continuă drumul cu viteză redusă, ajungând curând la Banja Koviljača, postul de frontieră cu Bosnia. O duzină de camioane așteptau, verificate meticulos de vameșii avizi, care căutau cartușe de țigări.

Natașa se destinse, rugându-se în secret ca cei din camionul verde să o ia pe alt drum…

Îl sună pe Jovan Orić, explicându-i situația.

— Noi încetinim, anunță sârbul, tu continuă, treci de frontieră și oprește-te apoi la o benzinărie ca și cum ai pune benzină. Suntem în urma ta.

*

* *

Radomir, pasagerul din camion, se holba la picioarele lungi ale Gordanei, descoperite de rochia scurtă cu flori, țărănească. Doctorița avea un fizic tipic sârbesc: foarte înaltă, umeri largi, sâni mari, fund bombat. O femeie apetisantă. Ea surprinsese, în mai multe rânduri, privirea vecinului ei, iar șoferul, Milorad, îi arunca și el priviri cu coada ochiului. Această atmosferă încărcată de sex începea să îi dea furnicături în bazin. Trecuseră mai multe săptămâni de când nu făcuse dragoste. Își zise, puțin rușinată, că, la fizicul lor, cei doi camionagii trebuiau să fie dotați ca niște armăsari.

Milorad pusese o casetă cu cântece sârbești și fredona. În spatele lor, atârnată de plafon, se balansa o mică icoană cu Radovan Karadžić. Cei doi bărbați erau dintre adepți, oameni simpli care îi urau pe musulmani. Radovan Karadžić era un dumnezeu pentru ei.

Radomir rupse tăcerea.

— Suntem mândri să transportăm pe cineva ca tine, făcu el. Ești o patrioată. Mergi să îl vezi pe fratele Radovan?

— Sper, făcu ea. Era cel mai bun prieten al tatălui meu.

— Să îi săruți mâna din partea noastră, adăugă Milorad. Este un sfânt care încearcă să ne scape de turci.

Tocmai porneau din nou după ce livraseră câteva lăzi de bere la un bistrou. Frontiera se apropia. Milorad înjură văzând coada de camioane de la vamă. Brusc, încruntă din sprâncene văzând micul Koral 55 roșiatic oprit la coadă.

— Uite, parcă este micuța de la benzinărie! remarcă el. Nu zicea oare că nu merge departe?

Radomir rânji.

— Se temea să nu o agăț.

Gordana Starović privea cu atenție mașina Koral 55 roșiatic.

— Ciudat, remarcă ea, am impresia că am văzut mașina asta aproape de casa mea, dimineață.

Milorad zâmbi.

— Koral sunt o mulțime.

— Nu cu un autocolant Babar pe luneta din spate, răspunse Gordana.

Cei doi bărbați se priviră. Nu erau la curent cu ce se întâmplase la Belgrad, dar erau atenți la orice. Radomir se dezmetici.

— Este o coincidență! Uite, dacă vrei, mergem să bem ceva împreună cu ea…

Gordana se încordă, deodată.

— Fratele Radovan a fost obligat să părăsească Belgradul în grabă, zise ea, cu o mină sobră, mă întreb dacă această fată nu mă urmărește. În acest caz…

Se priviră toți trei. Imposibil să se întoarcă, erau așteptați. Nu puteau nici să riște. Radomir remarcă:

— Adevărat, ciudat. La benzinărie, ar fi putut cere un mecanic.

— Sunt sigură că mașina asta era în fața casei mele, insistă Gordana.

Radomir se uită la rochia ei întinsă de sânii grei și o găsi pe pasagera lor mai atractivă ca niciodată. Dorea foarte mult să o creadă.

— Dacă ești sigură, concluzionă el, trebuie să facem ceva.

Șirul de camioane avansa foarte încet, iar mașina Koral aproape ajunsese la postul de frontieră… Se prezentară imediat după ea, iar Milorad zise vameșului:

— Grăbește-te! O urmărim pe micuța cu Koral roz.

— Ah, da, este mignonă! făcu vameșul sârb. Dar nu aveți șanse: vorbea la telefon cu un tip! îi spunea chiar unde se află.

— Haide, salut! zise Radomir cu o voce gâtuită.

Intrară în Bosnia. Koralul 55 mergea în fața lor, nu foarte repede. Zece kilometri mai departe coti pe o șosea perpendiculară, iar Radomir izbucni în râs, profitând pentru a pune mâna pe piciorul Gordanei.

— Te-ai înșelat… Haide, încă 2 ore și ajungem la Čelebići.

Acolo unde Gordana avea întâlnire cu cel mai bun prieten al tatălui ei. Un sat pierdut în Bosnia, aproape de frontieră, după Foča, care nu avea decât un singur drum de acces.

Gordana Starović se destinse un pic și îi aruncă o privire provocatoare lui Radomir care îi mângâie piciorul.

*

* *

Tocmai trecuseră frontiera și intraseră în Bosnia. Malko se săturase de atâtea viraje care se succedau. Amețise. Dar, în Bosnia, putea apela la Task Force Eagle.

Pentru siguranță, Jovan Orić lăsa telefonul mobil deschis în permanență, cu difuzorul conectat.

— Sunt din nou în urma lor, anunță Nataša. Am lăsat să se înțeleagă că o iau în altă direcție și i-am prins din urmă. Tocmai traversăm Foča. Voi?

— Am trecut de Vitkovici, suntem la vreo 30 de kilometri în urmă.

După o pauză, Nataša anunță:

— Am ieșit din Foča și am luat-o pe șoseaua nr. 8. Acum tocmai au virat la dreapta pe o șosea îngustă care duce la Dragočevo.

Malko se uită pe hartă, reperând imediat această șosea care se termina într-o fundătură în zona de frontieră. Erau nerăbdători.

— Dacă se opresc, renunță, ordonă Jovan Orić. Nu risca.

*

* *

— *Kurvila**[32]*** a venit în urma noastră, explodă Milorad.

Tocmai reperase Koralul 55 în retrovizoare. Radomir aruncă un val de înjurături, dar Gordana Starović rezumă situația pe un ton glacial.

— Nu o putem lăsa pe urmele noastre…

— *Dobre!* încuviință Milorad.

Noaptea se lăsase și farurile luminau cei doi pereți negri care încadrau șoseaua. Semnaliză și încetini, așteptând ca șoseaua să se lărgească pentru a putea opri pe margine. Koralul 55 trecu pe lângă ei și porniră imediat în urma ei. Șoseaua urca înspre pasul Bahie, în zonă împădurită. Milorad porni turbina și marele Volvo aproape că făcu un salt înainte, în ciuda pantei. Fără încărcătură prea mare, era extrem de manevrabil…

La fiecare viraj, câștiga câțiva metri și stopurile Koralului 55 se apropiau. Se întoarse spre Gordana cu un zâmbet răutăcios.

— La această oră, nu riscăm să întâlnim prea multă lume pe aici…

*

* *

Natașa tremura din toate încheieturile. Fusese surprinsă de oprirea bruscă a camionului semiremorcă înainte de a mai putea întoarce pe această șosea îngustă și sinuoasă. Farurile camionului luminau acum luneta din spate și simțea prezența camionului în urma ei, ca un animal mare fioros.

Scoase o exclamație de ciudă: telefonul mobil tocmai îi căzuse pe jos! Imposibil să îl recupereze fără să se oprească. Ori, la fiecare 10 metri, era câte un viraj strâns. Inima îi bătea repede: farurile camionului se apropiau, iar uruitul puternic al motorului o asurzea, atât era de aproape.

Era înspăimântată. Cu cât se apropia de pasul Bakić, cu atât virajele erau mai strânse, în ac de păr, cu o șosea desfundată și râpe de 50 de metri de fiecare parte… Uneori farurile ei luminau o cruce pe marginea șoselei, semnalând locul unde o mașină căzuse în râpă. Un huruit de motor o făcu să tresară: camionul Volvo verde se apropiase și mai mult. Era în urma ei la câțiva metri, ca într-o urmărire. Prezența mastodontului atât de aproape de fragilul Koral 55 o panica.

Ar fi vrut să de depărteze, dar micul motor nu reușea să furnizeze prea mult demaraj din cauza pantei.

Avea impresia că este într-o altă lume, în această pădure întunecată, neagră ca smoala. Una din zonele cele mai sălbatice din Bosnia…

Valuri de ceață apărură, deși erau în iunie. Pasul, de 1261 de metri, se apropia. Îl trecu cu ușurare, zicându-și că va putea în cele din urmă să se distanțeze de Volvo. Grija ei, acum, nu mai era să îl urmărească, ci să scape.

Imediat după pas, era o coborâre scurtă, care se termina într-un viraj în ac de păr aproape închis, semnalat cu benzi galbene și negre.

Surprinsă, Natașa apăsă frâna, oprindu-se aproape și derapând puțin.

Pentru câteva fracțiuni de secundă, văzu farurile camionului apropiindu-se, apoi un șoc teribil în spate zgudui micul Koral 55. Natașa urlă de frică: neputincioasă, blocată la volan, simți cum mașina se mișcă în față, direct spre râpă. Disperată, apăsă frâna, ca și cum ar fi ajutat-o la ceva, dar roțile din față erau deja în gol. Văzu cerul, apoi mașina căzu în gol. Natașa, agățată de volan, urlă continuu, până ce partea din față a mașinii Koral 55 lovi o stâncă. Cu cutia toracică zdrobită de motorul proiectat în habitaclu, simți o durere violentă și își pierdu cunoștința.

*

* *

— *Stretan put[33]!* murmură Gordana Starović care fusese aruncată în parbrizul camionului Volvo, când Milorad frânase cu toată puterea pentru a împiedica camionul greu să cadă la rândul lui în râpă.

— *Stami[34],* zise Radomir colegului său. Mă duc să văd.

Camionul se opri, iar el sări jos și alergă până la marginea râpei, acolo unde Koralul 55 dispăruse. Se aplecă în gol. Nimic. Nicio lumină, niciun zgomot. Deodată, apăru o flacără galbenă, apoi roșie, care începu să crească: mașina ardea, datorită benzinei din rezervor. Erau peste 30 de metri până jos. La lumina flăcărilor, putu să constate că nimeni nu ieșea din mașină și, liniștit, se întoarse la Volvo.

— Putem merge! anunță el.

Trebuia să fie o urmă imperceptibilă pe bara de protecție a camionului Volvo, care va dispărea repede. Oricum, accidentele erau frecvente pe această șosea, iar poliția bosniacă nu s-ar complica pentru o mașină venită din Serbia. Continuară coborârea pasului și, câțiva kilometri mai departe, farurile luminară numele satului: Zavait.

— Trebuie să livrez bere aici, mâine dimineață, zise Milorad. O să ne oprim. Știu un refugiu unde vom sta liniștiți.

Era un sat mic. Viră pe un drum de pământ care se termina cu ruinele unei ferme incendiate și opri camionul.

— Aici locuiau turci, anunță el. I-au ars la un loc cu animalele lor.

Era pe vremurile bune.

Odată oprit motorul, o liniște ireală se lăsă în cabina ai cărei ocupanți erau puțin buimaci. Milorad se întoarse spre Gordana:

— O să ne odihnim puțin. Vrei să folosești cușeta din spate?

— Nu, e bine, făcu femeia. Rămân aici. Amândoi ați fost formidabili.

— *Hvala[35]!* făcu Milorad.

Noaptea era senină și se conturau formele lucrurilor. Între cei doi bărbați, Gordana avea fantasme care i se amestecau în cap. Tot mai precis. Brusc, își zise că trebuia să îi recompenseze pe cei doi bărbați care tocmai comiseseră o crimă, la cererea ei.

Milorad, șoferul, părea că doarme, cu capul lăsat pe spate. Ca dedublată, Gordana se întoarse spre el și își băgă o mână în deschizătura salopetei. Aproape fără să pipăie, apucă cu unghiile mamelonul sânului drept. Milorad avu senzația că este electrocutat, începu să respire tot mai repede în timp ce doctorița se distra când cu un sân, când cu altul. Apoi, fără niciun cuvânt, îi dădu jos breteaua din pânză albastră. Milorad făcu la fel cu cea stângă și trase de salopetă, dezvelindu-și bustul.

Nu se putu împiedica să nu mormăie fericit când simți pe mamelon o gură caldă, urmată de o limbă agilă.

Cu un gest hotărât, Gordana puse mâna pe membrul întărit de sub haine. Imediat, Milorad își desfăcu febril fermoarul, eliberând sexul

excitat la maximum. Când Gordana zări în întuneric acest mădular care ajungea până la buric, simți cum abdomenul i se încinge.

— Ești bine dotat, șopti ea.

Întinse mâna și strânse degetele în jurul membrului tare, masturbându-l lent. Milorad profită și băgă o mână brutală între coapsele tinerei, atingând chiloții. Ea se întoarse pe o parte pentru a-i facilita treaba. Prodigios excitată.

Milorad gâfâia ca un animal. Mâna lui prinse ceafa Gordanei, aplecând-o cu fața spre el. Docilă, desfăcu larg maxilarele pentru a cuprinde enormul gland fierbinte, cu gust amar. Milorad continua să o apese pe ceafă și, imediat, ea simți că se sufocă. Cu mâna stângă, îi masa sânii, ceea ce îi sporea și mai mult excitarea.

Această felație brutală a unui bărbat dotat ca un taur care se folosea de ea ca de o târfă, îi provoca Gordanei o stare vecină cu isteria.

Îl sugea cât de bine putea, renunțând pentru moment să îi ofere sexul ei. Brusc, simți o mișcare în spatele ei. Radomir nu dormea. Nu sesizase asta, fiind cu spatele la el. Simți cum o mână i se strecoară între coapse, urcând, apoi atingându-i sexul. Degetele îi dădură la o parte chilotul și o pătrunseră. În plină felație, se străduí să depărteze picioarele cât de mult putea. O altă mână îi ridică în sus rochia.

Ținută de ceafă, nu avea prea mult spațiu de manevră. Fără să își dea prea bine seama, se trezi îngenuncheată pe banchetă, fără să se oprească din felație.

Radomir îi dădu jos chilotul, apoi se așeză în spatele ei. În acest timp, Milorad, cu mâna crispată pe ceafa ei, o forța să îl sugă frenetic.

Gordana tresări când un sex de dimensiuni impresionante se strecură între coapsele ei, apoi se înfipse dintr-o singură mișcare în pântecele ei. Sexul enorm înfipt până în gât o sufoca, dar simțea cum este cuprinsă de un orgasm formidabil.

Într-o clipă, își zise că nu s-ar fi gândit niciodată să fie posedată în același timp de doi bărbați cărora nu le știa decât prenumele.

Milorad, dezlănțuit, o prinse de păr și începu să îi miște și mai repede capul. Gordana intui că va ejacula și strânse baza sexului, primind un jet puternic de spermă în gât. În același moment, avu senzația că pântecele îi explodează. Radomir tocmai ejacula și el.

Rămaseră toți trei ca fulgerați, nemișcați. Gordana simțea cum cele două sexe se micșorează și în cele din urmă se eliberă. Niciun cuvânt. Erau ca vrăjiți…

Milorad o împinse. La început nu înțelese ce voia. Apoi, el o întoarse și se trezi cu fața la sexul încă tare al lui Radomir. Acesta, imitându-l pe colegul său, o forță să înghită membrul care tocmai ieșise din pântecele ei.

Îngenuncheat în spatele ei, Milorad, șoferul, se freca de coapsele ei

pentru a-și reveni mai repede.

O puse pe Gordana cu genunchii pe banchetă și, dintr-o singură mișcare, penetră sexul deja inundat de sperma colegului lui. De această dată, Gordana simți că înnebunește. Era prea bine.

De cealaltă parte, Radomir, cu mișcări puternice, îi înfigea membrul până la omușor.

Cu puterea unui picamer, Milorad o penetra gâfâind. Se opri, se aplecă și îi șopti Gordanei:

— O să te penetrez în fund.

Vru să protesteze, dar era prea târziu. Mădularul bine uns forță sfincterul și se înfipse dintr-o mișcare în ea. Era atât de gros încât urlă… Și pentru a doua oară în câteva minute, primi spermă în gură. Milorad avu nevoie de puțin mai mult timp pentru a ejacula în anusul ei.

Nu mai putea, îngenuncheată pe banchetă, cu rochia ridicată peste șolduri, între doi bărbați, de acum, satisfăcuți.

Nici nu căutară să schimbe locurile și adormiră așa cum erau. Gordana, cu burta pe banchetă, își alungase din minte micul Koral 55 proiectat în râpă.

*

* *

Farurile mașinii 4×4 luminară un panou pe care scria Raskovici. Un cătun fără lumină. Jovan Orić îl traversă rapid și, ajuns la capăt, constată că șoseaua se oprea acolo! Chiar înainte de frontiera sârbă.

Se întoarse spre Malko, neliniștit.

— Nataša a spus că era pe șoseaua spre Dragočevo? Asta este. Și camionul era înainte ei. Ar fi trebuit să îl vedem.

— Tot nu răspunde?

— Nu, mai încerc.

Fără succes.

— S-a întâmplat ceva, zise Malko, tot mai neliniștit. O să mergem pe drum în sens invers.

Era aproape ora 1:00 dimineața. Le trebuiră 40 de minute ca să ajungă din nou la intersecția cu șoseaua nr. 8. Nu se vedeau nici camionul, nici Koralul 55…

— Ne întoarcem, zise Malko.

Resemnat, Jovan Orić porni în sens invers, conducând încet. Până la pasul Bakić, nu văzură nimic anormal, apoi farurile mașinii 4×4 luminară o balustradă de siguranță smulsă într-un viraj în ac de păr.

— Stop! strigă Malko.

Săriră amândoi jos. Din fericire, Jovan Orić avea o lanternă Maglite puternică. Urmele erau proaspete pe balustrada de siguranță. Vopsea roșie. Malko luă lanterna și înaintă până la buza râpei. Fascicolul lumină o masă întunecată, în fundul râpei și simți un nod în gât.

— Este acolo jos, zise el. A avut un accident. Trebuie să mergem să vedem.

Încercară să coboare, dar versantul era prea abrupt. Strigară în cor, fără să primească niciun răspuns.

Malko începea să se întrebe dacă chiar fusese un accident. În acest întuneric total, nu era nimic de făcut.

— Acest camion nu a dispărut, concluzionă el, este undeva între bifurcație și ultimul sat. Ori, sunt convins că Gordana Starović se va întâlni cu Radovan Karadžić. Dacă găsim camionul, îl găsim, probabil și pe el. Șoseaua se înfundă.

— Ce vreți să faceți? întrebă Jovan Orić ai cărui ochi se închideau de oboseală.

— Ne postăm la bifurcație, decise Malko. Când se va face ziuă, plecăm în căutarea camionului verde, doar nu s-a evaporat. Și, în același timp, o să sun la Tuzla. Suntem în Bosnia, pot să ne trimită elicoptere, imediat ce îl vom localiza.

— Perfect, aprobă Jovan Orić.

Încă o dată, se întoarseră. Jovan conducea ca un automat. Găsiră un refugiu ca să parcheze la bifurcația șoselei nr. 8 oprind farurile și motorul. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling. 3:10. Nu aveau mult de așteptat.

De această dată, simțea că îl poate prinde pe Radovan Karadžić.

CAPITOLUL XVII

Văluri de ceață pluteau încă la nivelul asfaltului decolorat, iar Milorad conducea prudent. Înghesuită între cei doi bărbați, Gordana Starović privea șoseaua, fără să se mai gândească la ceea ce se petrecuse în timpul nopții. Desigur, nu fusese violată, ci ea fusese cea care preluase inițiativa de a-i provoca pe tovarășii ei de drum. Dar, gândindu-se la acea scenă sălbatică de sex, la cele două mădulare înfipte în toate orificiile, îi era puțin rușine. Nu s-ar fi lăudat niciodată cu acest episod.

Ajunseră în Čelebići, sătuc bosniac pierdut în fundul unei văi, la câțiva kilometri de Serbia, dar fără nicio cale de acces spre această țară. Case pătrate cu țiglă roșie, câteva hambare, două sau trei magazine și o biserică.

Capătul lumii. Iarna, zăpada bloca frecvent unicul drum de acces și nu exista niciun mijloc de transport regulat între Čelebići și Foča, orașul cel mai apropiat.

Volvo-ul se opri în piața principală și Milorad opri motorul.

— Ce facem? întrebă Gordana Starović care era nerăbdătoare să îl întâlnească pe Radovan Karadžić.

— Așteptăm, răspunse Milorad. Cunosc camionul, dacă drumul e liber, o să vină după tine.

Coborî geamul pentru a scăpa de mirosul greu care plutea în cabină, amestec de sex, transpirație și murdărie. Gordana se remachie sumar și își aranjă părul. Rochia ei era plină de pete suspecte, iar dedesubt era și mai rău. Terminase a doua țigară când un bărbat se apropie de camion, vizibil un sătean. Milorad sări jos și schimbă câteva cuvinte cu el. Apoi îi zise Gordanei:

— E bine, poți să mergi.

Când fu jos, Milorad îi întinse mica valiză și îi strânse mâna respectuos, ca și cum nu o sodomizase sălbatic în urmă cu câteva ore.

— Spune-i fratelui Radovan Karadžić că îl vom apăra mereu și că dacă în drumul nostru dăm de satanica Carla Del Ponte, o vom strivi ca pe o viperă.

Spontan, ea îl sărută pe barbă, emoționată. Erau niște tipi curajoși.

— Mulțumesc pentru tot! făcu ea. Ați fost formidabili. Sper că nu veți avea probleme din cauza incidentului cu Koral-ul.

Milorad ridică din umeri.

— Sunt accidente mereu pe această șosea.

Ea se îndepărtă, escortată de noul ei ghid care o duse până la o casă de la marginea satului, unde își lăsă valiza.

— Vino, la biserică, zise el apoi.

Era la 100 de metri. Imediat, Gordana reperă doi bărbați așezați pe

bănci, afară, în fața unui Audi negru mare. Inima îi bătu mai repede. „El” era cu siguranță acolo. Intră în biserică și mirosul de tămâie îi înțepă nările. Bărbatul care o însoțea se opri pentru a se înclina în fața unei icoane pe care o sărută respectuos.

Ochii i se obișnuiră cu penumbra și Gordana distinse alți doi bărbați în micul naos. Ciudat, nu priveau altarul ci, așezați într-o parte, se uitau la ușa prin care ea tocmai intrase. Își făcu semnul crucii și se opri pe aleea centrală.

Imediat, unul din cei doi bărbați, cu un gest discret, îi arătă o scobitură în care ardeau lumânări, pe partea stângă. Un bărbat, în picioare, se ruga în fața micului altar. Era Radovan Karadžić, pe care îl consideră slăbit și îmbătrânit, poate din cauza bărbii. Întoarse capul, făcu un pas spre ea și o îmbrățișă tandru.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să vii atât de departe! zise el. Nu mă mai mișc atât de liber.

— Aș fi mers la capătul lumii, zise Gordana, emoționată până la lacrimi. Ești bine cu sănătatea?

Criminalul de război zâmbi trist.

— Din fericire, da. Tatăl tău nu mai este aici să mă îngrijească.

— O voi face eu! promise ea. Toți medicii din această țară te vor menține în viață dacă vor putea.

În fața idolului ei, uitase complet de episodul sulfuros din timpul nopții. Bineînțeles, știa că Radovan Karadžić avusese mai multe aventuri, fiindcă nu își mai vedea soția, Liliana, decât foarte rar de câțiva ani, dar era împietrită în fața acestei legende vii.

— Te așteptam să aprindem câteva lumânări în amintirea lui Nikola, zise el. Era ca un frate pentru mine.

Luă două lumânări și i le întinse. Altarul era din două părți: un platou destul de înalt, apoi un altul, aproape la nivelul solului. Câteva lumânări ardeau deja. Această parte era rezervată morților.

Aprinseră patru lumânări și se reculeseră un moment, rugându-se pentru sufletul doctorului Starović. Apoi, Gordana se duse să ia alte trei lumânări și le înfipse pe platoul de sus.

— Acestea sunt pentru tine! zise ea în șoaptă. Dumnezeu să te protejeze în continuare și să îți dea viață lungă…

— Domnul să te audă, răspunse Radovan Karadžić.

— Rămâi câteva zile aici? întrebă ea neliniștită. Aș vrea să ne revedem și să vorbesc cu tine despre tata.

— Nu știu, mărturisi Radovan Karadžić. Planurile mele se schimbă tot timpul. Oameni foarte încrâncenați sunt pe urmele mele, de ceva timp. M-au obligat să părăsesc Belgradul… Trebuie să fiu atent. Tu? Ce faci?

— Dacă nu pot să te revăd, o să mă întorc la Foča, zise ea, să o reîntâlnesc pe prietena lui Nikola, cea cu care trăia.

— Cum vrei să ajungi până acolo?

— O să-i telefonez și va veni să mă ia cu mașina.

El încruntă din sprâncene.

— Atenție, fii prudentă, nu îți da numele, se ascultă totul și se știe că noi suntem în legătură.

— Voi fi atentă, promise Gordana Starović.

Se îmbrățișară încă o dată și ea ieși din mica biserică, în timp ce Radovan Karadžić ieșea pe o altă ușă prin spate, disimulată în spatele altarului.

„Ce viață! se gândi Gordana. Ce curaj pentru a se chinui atât, ani la rând, ca să rămână fidel ideilor sale.”

Ghidul ei aștepta în fața bisericii și o duse la el acasă unde o servi cu cafea. Pâine, măsline și șliboviță, începea să se facă cald, calmul era liniștitor și nu voia să plece din Čelebići.

*

* *

La volanul mașinii Land Cruiser, Jovan Orić conducea încet, examinând toate locurile unde ar fi putut fi ascunsă semiremorca verde. Plecaseră din bifurcația cu șoseaua nr. 8 în urmă cu o jumătate de oră, după ce Malko alertase Task Force Eagle și își indicase poziția. Ceruse colonelului Carter să organizeze de urgență o operațiune, astfel încât să o poată pune în aplicare imediat ce Malko i-ar da undă verde. Ajunseră la Dragočevo, un minuscul cătun pustiu pe care îl verificară rapid. Camionul nu era acolo.

Apoi, începură să urce pasul Bakić. Peisajul dealurilor acoperite de păduri se întindea la infinit, magnific și sălbatic.

— Să ne oprim o secundă, ceru Malko, ajungând în locul unde mașina Natașei părăsise șoseaua.

Se duseră să se aplece peste marginea râpei, descoperind carcasa arsă a micului Koral 55. Jovan Orić se închină. Niciun semn de viață. Chiar și ziua, era imposibil de coborât fără materiale speciale…

— Va trebui să anunțăm la poliția din Foča, zise sârbul.

Malko examina marginea șoselei. Văzu urme de frâne, prea late pentru a fi de la Koral. Chiar în fața balustradei rupte…

— Camionul a aruncat-o în gol, făcu el grav.

Plecară, viraj după viraj, întâlnind câteva mașini, până la Zavait, un cătun care părea abandonat. Acolo, urmară un drum care se înfunda în fața unei ferme în ruină. După ce coborâră din mașină, văzură, pe solul moale, urmele unor pneuri late. Semiremorca trecuse noaptea pe acolo. Jovan Orić vru să angajeze o discuție cu un țăran care îi întoarse spatele, fără să răspundă. În acest colț de lume, străinii nu erau iubiți.

Următorul și ultimul sat situat pe această șosea era Čelebići, ascuns în spatele unui viraj. În momentul în care intrau în viraj, un enorm

camion verde apăru. Cel pe care îl urmăreau de la Belgrad! Din mers, Malko avu timp să vadă că nu erau decât doi bărbați în mașină: ori, plecaseră trei persoane de la benzinăria Jugopetrol.

Unde era Gordana Starović?

Camionul dispăruse deja la virajul următor. Malko îi zise lui Jovan:

— Opriți!

Sârbul trase pe dreapta, chiar înainte de intrarea în sat.

— Șoseaua se termină aici? întrebă Malko.

— Da.

— Deci, pasagera camionului a coborât aici. L-a întâlnit aici pe Radovan Karadžić. Cu siguranță este undeva în sat.

Jovan Orić se chirci, neliniștit.

— Vreți să mergem acolo?

— Nu, zise Malko. Inutil să îi alertăm. Vom aștepta aici. Iar eu chem cavaleria.

Tocmai îl suna pe colonelul Carter pe telefonul Blackberry.

— Cred că „Teddy Bear” este localizat! anunță el cu o undă de triumf. Este momentul pentru finalizare.

Șeful Task Force Eagle ascultă explicațiile sale și concluzionă:

— Am pregătit totul. Îmi instruiesc oamenii și vă trimit patru Apache, fiecare cu opt luptători. Vor fi acolo cel târziu într-o jumătate de oră. Condițiile meteo sunt bune.

— Care sunt drepturile *dumneavoastră?* întrebă Malko.

— Putem scotoci totul, afirmă americanul. Chiar să deschidem și congelatoarele și mormintele. Aștept ca aparatele să fie în aer pentru a anunța UEFOR, ca să nu existe scurgeri de date.

— Puteți să interceptați un camion pe al cărui șofer îl bănuim că a omorât-o pe tânăra care îl urmărea? Vehiculul o transporta pe Gordana Starović.

— Îi anunț pe germanii de la UEFOR care sunt la Foča, promise colonelul Carter.

— Să sperăm că, de data aceasta, va merge, făcu Malko.

— Aveți încredere, răspunse colonelul, de 3 ani așteptăm momentul acesta. Dacă Radovan Karadžić este în sat, îl vom prinde.

*

* *

Milorad conducea încet, îngrijorat. Se întoarse spre colegul său Radomir.

— Ai văzut mașina cu care ne-am întâlnit? Cea 4 × 4.

— Da, de ce?

— Avea numere sârbești. Ce făcea aici?

Radomir nu realiză. Până ce colegul lui nu îi împrospătă memoria.

— Koral-ul fetei avea *și* el numere sârbești. Nu miroase bine. O să îl anunț pe „Luna”.

Se opri câteva minute și îi dădu volanul lui Radomir în timp ce îl suna pe șeful „Preventiva”, pe un număr de telefon mobil bosniac pe care îl aveau foarte puțini oameni.

Nu știa unde se afla exact „Luna”.

Dădu peste robot și lăsă un mesaj. Știa că va fi ascultat imediat și transmis cui trebuie.

Își reluară drumul, mai liniștiți. Trebuiau să ajungă la depozitul lor de lângă spitalul din Foča pentru a încărca lemn cu destinația Podgorica.

Trecând prin dreptul râpei în care căzuse Koral-ul roz, cei doi se închinară.

Nu era o atitudine: se considerau ca niște cruciați ai bisericii ortodoxe, nu niște asasini. Oameni în stare de război și, la război, erau și morți…

Ajungând la bifurcația de pe șoseaua nr. 8, Milorad înjură. Era un baraj rutier al poliției bosniace, ceea ce se întâmpla rar.

Dar lângă polițiștii bosniaci era și o duzină de militari germani din UEFOR, înarmați, conduși de un ofițer.

Pulsul lui Milorad crescu brusc și reuși cu greu să îi zâmbească polițistului care îi cerea documentele, în acest timp, ofițerul german făcea încet ocolul camionului. Se opri în dreptul barelor din față și apoi îi făcu semn lui Milorad să coboare.

În fața barelor enorme, arătă urmele de vopsea roșiatică…

— Ați avut un accident? întrebă el.

Tonul vocii era neutru, dar Milorad simți cum sângele îi dispare din obraji.

— Nu, bâigui el, am fost foarte atenți.

Ofițerul german îi zise cu răceală:

— Ne-a fost semnalată o mașină roșie într-o râpă, ceva mai departe de aici, pe șoseaua de unde veniți. Sper că nu aveți nicio legătură cu acest accident. O să cer poliției să blocheze vehiculul pentru expertiză.

Polițistul bosniac se apropie, indispus. Ofițerul german îi spuse aceleași aspecte și acesta nu îi mai înapoi actele lui Milorad. El se urcă în cabină și îi zise lui Radomir:

— Cred că suntem în belea.

*

* *

Ceasul Breitling indica ora 8:40 când Malko, oprit împreună cu Jovan Orić la 500 de metri de intrarea în sat, văzu pe cerul albastru patru puncte negre care coborau spre micul sat ca niște păsări de pradă. Treptat zgomotul deveni asurzitor, când cele patru Apache se apropiau de sol. Primul ateriză pe șosea, blocând ieșirea din sat, în timp ce celelalte trei stăteau în punct fix deasupra caselor. Cabluri

fură aruncate spre sol, permițând soldaților să se desfășoare în sat. Alții, cu cagule și cu armament greu, blocau deja șoseaua. Era o veritabilă operațiune de război…

Un militar alergă spre Malko: colonelul Carter.

— Am patruzeci de oameni cu mine, anunță el. Sunt pe cale să securizeze perimetrul. Veniți?

— Sosesc, zise Malko.

— Pot să rămân aici? întrebă Jovan Orić care nu era în dispoziție eroică.

Malko și colonelul Carter intrară în Čelebići, alăturându-se militarilor împrăștiați deja peste tot. Puținii locuitori vizibili îi priveau cu ostilitate sau le întorceau spatele.

Colonelul Carter, Malko și un subofițer din UEFOR care vorbea sârbă se prezentară la minuscula *obstina* (primărie), cerând să vorbească cu primarul. Acesta, un țăran chel cu față ridată, apăru după câteva minute.

— Avem motive să credem că Radovan Karadžić, criminalul de război, se află în acest sat, anunță colonelul american.

Bătrânul îl privi direct în față și răspunse pe un ton calm.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

În spatele lui, un afiș vechi al SPD lipit de perete chema la votarea lui Radovan Karadžić.

Roșu de furie, colonelul Carter îi zise adjunctului său:

— Căutați prin toate casele, pivnițele, frigiderele, grădinile. Adunați aici oamenii în casele cărora s-ar afla arme.

Micul grup se duse apoi la biserică. Erau doar două bătrâne care se rugau înăuntru. Când văzură uniformele, își făcură ostentativ semnul crucii și ieșiră.

Ura era palpabilă.

Lăsând soldații să își continue percheziițiile, se așezară la terasa pustie a unicului bistro, dar nimeni nu veni să îi servească. Alte două Apache aterizaseră, iar al patrulea continua să supravegheze satul în zbor circular.

*

* *

Radovan Karadžić și șase dintre oamenii săi tocmai ajunseseră pe malul râului Tara, un mic afluent al Drinei, după o jumătate de oră de mers pe o potecă prin pădure. De la apelul lui Milorad, șoferul camionului, „Preventiva” reacționase. De fiecare dată când Radovan Karadžić se instala undeva, un traseu de rezervă era mereu prevăzut. Aici, era acest mic râu, abia navigabil…

O barcă cu fund plat, echipată cu un motor exterior, aștepta lângă malul noroios. Oamenii săi îl ajutară pe liderul sârb să urce, porniră motorul și plutiră pe curentul de apă, cu viteză redusă. Prevăzusem să

debarce la Sćepan, un mic sat la vreo 10 kilometri de Čelebići. O ambulanță venită de la Bileca, 40 de kilometri mai la sud, îi aștepta ca să îl conducă pe Radovan Karadžić la o nouă ascunzătoare.

Ar urma să călătorească împreună cu un popă, iar Radovan Karadžić ar fi considerat un bolnav pe moarte. În plus, una din mașinile Audi A8 ale „Preventiva” ar merge înaintea ambulanței pentru a semnala traseul bun.

Barca tăia silențios firul de apă. Nu parcurseseră 5 kilometri că auziră zgomotul elicopterelor. Fața lui Radovan Karadžić se lumină de un zâmbet slab.

— Va trebui să-i mulțumim acestui Milorad, zise el, a procedat bine…

— Am pus trei mine pe potecă, anunță Momčilo Bokan, sper că netrebnicii ne vor urmări.

Râul curgea între doi pereți verzi până la Sćepan; nu era nici țipenie de om. Radovan Karadžić își zise cu tristețe că Gordana nu va mai putea reveni să îl vadă la Čelebići. Această ascunzătoare era exclusă pentru moment.

*

* *

Se făcuse deja ora 16:00. Percheziția din Čelebići se încheia, după 7 ore de eforturi. Malko, Jovan Orić și colonelul Carter trebuiseră să se mulțumească cu rațiile militare. Nimeni nu voise să le dea de mâncare. Locuitorii, ascunși în casele lor, așteptau ca invadatorii să plece.

„Capturile de război” fuseseră adunate în piața satului. Captură modestă pe care ar fi găsit-o în orice sat din Bosnia: arme Kalașnikov și cutii de muniție, o duzină de aruncătoare RPG7 antitanc, grenade, obuze de mortieră, câteva mine. Rămășițele unui război civil recent…

Căpitanul care conducea operațiunea veni să raporteze colonelului Carter.

— Am scotocit totul, *sir,* chiar și congelatoarele. Niciun suspect.

— Nici urme ale trecerii lui?

— Nimic, *sir,* nimeni nu vrea să vorbească.

— Un traseu de urgență?

— Negativ: niciun drum nu pornește din sat.

În acel moment un bărbat de o înălțime gigantică, de peste 2 metri, cu bustul cât un butoi, se apropie de ei, escortat de subofițerul interpret care îi ținea actele.

— Acest individ pretinde că a venit în vizită la un văr care a confirmat. Am căutat în mașina lui fără să găsim nimic suspect.

— Lăsați-l, oftă Malko, descurajat.

Încă o dată, Radovan Karadžić le scăpase printre degete! Poate că nici nu fusese în Čelebići, în ciuda prezenței Gordanei Starović. Satul

era probabil o etapă pentru ea.

— Încheiați, îi sfătui el, nu vom găsi nimic.

Radioul colonelului Carter bâzâi.

— Au interceptat camionul, anunță ofițerul american. Sunt urme de vopsea roșie pe bara de protecție din față… Șoferul este interogat în acest moment de poliția din Foča.

— Și Nataša?

— Au trimis o macara din Foča cu tot ce trebuie. I-au recuperat cadavrul. Aparent, a murit în cădere, dar mașina a ars și este dificil de găsit urme.

— Biata fată! oftă Malko.

Și pe ea voia să o răzbune.

— Întâlnire la Foča, făcu el. La baza UEFOR. Vom vedea după aceea.

Oamenii din Task Force Eagle se întoarseră la elicoptere în șir indian. Cele trei aparate decolară din sat în nori de praf.

Jovan Orić oftă.

— Sunt frânt! N-o să dormim în mașină, în seara asta?

— Nu, promise Malko. Mergem la Foča, ca să urmărim interogatoriul șoferului camionului.

Avea o idee în cap: bărbatul responsabil, aparent, de moartea Natașei poate, în schimbul renunțării la urmărire, va furniza vreo informație cu privire la Radovan Karadžić… Malko era tot mai decis să nu renunțe la această urmărire nebună în acest mediu ostil.

Erau puțini aliați, neputând conta nici pe majoritatea oficialilor, nici pe cooperarea sârbilor și bosniacilor. Când nu avea de înfruntat o opoziție activă și mortală… Plecară pentru a se opri chiar înainte de pasul Bakić. În afară de balustrada ruptă și urmele de pe acostament, nu mai erau urme ale accidentului.

— Va trebui să se ridice o cruce aici, ceru Malko. În memoria acestei curajoase tinere.

— Mă voi ocupa eu, promise Jovan Orić.

Nu ar costa decât o foarte mică parte din milionul de dinari. Porniră iar. Malko era animat de o furie rece. De acum înainte, această afacere lua o turnură personală. El era cel care, involuntar, o trimisese pe Nataša la moarte.

CAPITOLUL XVIII

Milorad Djukik, încătușat cu mâinile la spate, așezat pe un taburet în mijlocul camerei, nebărbierit, cu capul plecat, rezista ca un taur în arenă. Polițistul bosniac care îl interoga se întoarse spre vizitatori, colonelul Carter, Malko și interpretul.

— Urmele de vopsea găsite pe bara de protecție par să provină de la Koral-ul 55 găsit în râpă, dar pretinde că nu a lovit-o, nici măcar nu a văzut-o.

— Întrebați-l ce s-a întâmplat cu femeia care călătorea cu ei, Gordana Starović? ceru Malko.

Întrebarea fu tradusă, iar răspunsul veni într-o frază scurtă.

— Nu știe, făcea autostopul. A lăsat-o la intrarea în Foča.

— Minte! sări Malko. Eram în legătură cu Nataša, șoferița Koral-ului 55. Aceasta a sunat de pe telefonul mobil tocmai când camionul intra pe șoseaua care duce la Čelebići. Până acolo, camionul nu se oprise. Deci Gordana Starović era încă în camion *după* Foča.

Milorad Djukik coborî capul fără să răspundă. Malko completă:

— Sunt urme de frâne provenind de la pneurile camionului la locul accidentului. Cred că șoferul a împins-o intenționat în râpă. Pasagera lor nu făcea autostopul, ci avea întâlnire cu șoferul acestui camion la o benzinărie Jugopetrol. Este fiica doctorului Nikola Starović, prieten apropiat al lui Radovan Karadžić.

Polițistul sârb era tot mai încurcat. De la plecarea SFOR, bosniaco-sârbii care, în timpul războiului, făcuseră din Foča cartierul lor general, instalând chiar și bordeluri pentru soldați, reluaseră controlul și făceau legea aici.

— Avocatul său l-a sfătuit să nu răspundă la nicio întrebare, zise polițistul.

— Are *deja* un avocat? se miră Malko.

— Da. Cineva i-a trimis unul, nu vrea să spună cine…

— Trebuie găsită Gordana Starović, zise Malko. Era în camion, a văzut totul. Familia ei locuiește în Foča, nu trebuie să fie greu de localizat…

Polițistul notă indispus numele și îl trimise pe Milorad Djukik în celula lui, mărturisind apoi:

— Nu știu dacă îl voi putea reține prea mult timp. Până la urmă, nu este nicio dovadă împotriva lui.

— Și vopseaua de pe bara de protecție?

— Nu este suficient. Trebuie o expertiză științifică care să dovedească că este chiar cea de pe Koral-ul 55.

— Trebuie confruntat cu Gordana Starović, insistă Malko. Și vreau să asist la confruntare.

— *Dobre,* oftă polițistul. Vă țin la curent. Sunați-mă mâine dimineață…

Se întoarseră la Jovan Orić care aștepta afară. Sârbul nu se simțea în largul său.

— Dacă Gordana mă vede aici, gemu el, o să-mi scoată ochii.

— Vreau să-l arestez pe Karadžić, se răsti Malko. Chiar dacă o să dureze luni de zile. Este a treia oară când îl forțăm să își schimbe ascunzătoarea; este în defensivă. Trebuie profitat de asta…

— Nici măcar nu știți unde a fugit, de data asta, remarcă Jovan Orić.

— Milorad Djukik știe desigur mai multe. Trebuie să îl facem să vorbească. Iar pentru asta, am nevoie de dumneavoastră.

Se duseră la *Cafe Serbinje* și se instalară pe terasă. Jovan Orić comandă un Defender „Succes” pentru a-și potoli emoțiile, iar Malko începu să își expună planul.

Pe măsură ce explica, sârbul se schimba la față.

— Vreți să mă omorâți! concluzionă el.

*

* *

După fuga de la Čelebići, Radovan Karadžić, instalat în noua lui ascunzătoare, avusese o discuție lungă cu Momčilo Bokan. Șeful „Preventiva” știa de acum cu cine are de-a face.

Un agent al CIA care lucra singur, foarte bine informat, susținut de americanii de la Tuzla.

— Trebuie să-l eliminăm, concluzionă Momčilo Bokan. După aceea veți fi la fel de liniștit ca înainte. Europenii nu mai vor să vă caute, cu adevărat. Nu mai este decât nebuna de Carla Del Ponte care vă vrea. Dar nu dispune de mijloacele necesare. Dacă îl eliminăm pe acest tip, veți fi liniștit.

— Iar Milorad, șoferul camionului?

— I-am găsit un avocat. Va scăpa. Este un dur, nu va spune nimic.

— Aveți vreo idee pentru a-l elimina pe acest om? întrebă Radovan Karadžić.

— O să găsesc, promise șeful „Preventiva”.

— Este bine, recunoscu Radovan Karadžić, dar sunt obligat să mă îndepărtez pentru o vreme, este prea riscant să rămân în Bosnia.

— Mergeți în Muntenegru, îl sfătui Bokan. Încă mai aveți prieteni acolo.

Ex-președintele Republicii Srpska se strâmbă.

— Nu mai am încredere în oamenii de acolo. Vor prea mult să se alipească Europei. Deja, de unii singuri, au adoptat euro ca monedă. Am fost prevenit că acolo nu voi mai dispune de aceeași protecție…

*

* *

Gordana Starović termina tocmai să se îmbrace când un polițist îi aduse citația la *Milicija.* Din ajun, își făcea griji pentru Milorad. Prietenul lui, Radomir, neimplicat în cauză, o ținea la curent.

Avocatul plătit de „Preventiva” spusese că justiția, sub presiunea UEFOR, încerca să îl acuze de ucidere. Și că riscau să reușească. Mărturia Gordanei Starović era deci capitală, căci ea fusese în camion. Doctorița nu încerca niciun fel de milă pentru șoferița Koral-ului. Faptul că un sârb cooperează cu TPIY sau cu americanii, o dezgusta complet. Deși nu făcuse niciodată politică, susținerea naționaliștilor sârbi i se părea normală. Iar masacrele comise în timpul războiului civil erau doar prețul plătit. Cu atât mai mult cu cât sârbii nu fuseseră singurii care comiseseră masacre…

Îmbrăcată cuminte, cu părul prins la spate, luă mașina împrumutată de prietena tatălui ei și se îndreptă spre *Milicija.*

La Foča, toată lumea o cunoștea, tatăl ei făcând din spital unul din cele mai bune stabilimente din țară. Oamenii veneau din toate părțile pentru a fi operați de el.

La *Milicija,* o puseră să aștepte pe un culoar, pe o bancă, lângă mai multe persoane, printre care un bărbat blond, vizibil străin, care o privea cu atenție. Îi zâmbi automat căci îl considera seducător.

În fine, un milițian o introduse în biroul unde avea loc interogatoriul. În fața unui polițist cu aer șiret, era Milorad Djukik. Avu o tresărire interioară. Îi adresă un zâmbet timid și un semn cu ochiul discret. Interogatoriul Gordanei începu. De ce apelase la acest mijloc de transport puțin practicat pentru a călători și ce se petrecuse pe drum?

Neștiind ce declarase șoferul camionului, nu fu deloc încurcată. Niște prieteni, în Serbia, îi spuseseră că acest camion mergea până la Čelebići, unde voia ea să ajungă. Îl așteptase la o benzinărie unde făceau de obicei plinul și șoferul acceptase să o ia cu ei.

— Ce voiați să faceți acolo? întrebă polițistul.

— Să văd un prieten. Tatăl meu a locuit mult timp aici, cunosc multă lume în zonă.

— Acest prieten se numea Radovan Karadžić?

Gordana Starović nu dezarmă.

— Nu. Se numește Janko Pandurevic, locuiește în Čelebići.

— Îl cunoașteți pe Radovan Karadžić?

— Da, bineînțeles, era un prieten al tatălui meu, dar eu locuiesc la Belgrad de mult timp. Nu l-am văzut de mai mulți ani.

— Totuși, era la Čelebići ieri dimineață.

Gordalia îl privi pe polițist cu o ironie imperceptibilă.

— Dacă sunteți atât de sigur, de ce nu a fost arestat? Se pare că este căutat.

Polițistul coborî privirea și reîncepu pe un alt front.

— Nu ați remarcat nimic anormal pe timpul drumului?

— Nu, dar am dormit în câteva reprize. Eram obosită și șoseaua face multe viraje.

— La ce oră ați ajuns la Čelebići?

— În zori.

— Cu camionul?

Nu văzu expresia catastrofală a lui Milorad și răspunse sec.

— Bineînțeles, nu pe jos!

Polițistul luă dosarul și citi.

— Domnul Milorad Djukik a declarat că dumneavoastră ați coborât la intrarea în Foča. Care din voi spune adevărul?

Gordana Starović avu impresia că cerul îi cădea în cap și rămase tăcută câteva clipe înainte să bâiguie:

— Nu înțeleg, am rămas în camion până la capăt, se înșală.

— Nu cred, răspunse polițistul. Încearcă doar să vă scape de responsabilitate, căci Milorad Djukik este acuzat că a împins intenționat într-o râpă mașina Koral 55 a unei femei care vă urmărea, Nataša Jelisic.

Gordana Starović se revoltă:

— Ne urmărea mergând înaintea noastră?

— Vă urmărea de la Belgrad, insistă polițistul. Și anunța prin telefonul mobil despre prezența dumneavoastră în camion. Potrivit conversațiilor ei, erați acolo în momentul acestui „accident”…

Gordana Starović se forță să zâmbească.

— Toate acestea nu stau în picioare.

Polițistul luă telefonul și îi zise interlocutorului care era la curent:

— Invitați-l pe martorul Jovan Orić.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise și apăru Jovan Orić. Pentru câteva clipe, din cauza părului vopsit, Gordana Starović nu îl recunoscu. Cu privirea atentă, se legăna în fața biroului, vizibil foarte deranjat. Apoi, brusc memoria îi reveni.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat? întrebă polițistul pe tânără.

— L-am întâlnit acum câțiva ani la Belgrad, dar nu l-am mai revăzut de atunci.

O seară care se terminase cu o orgie formidabilă. Gordana, studentă la medicină, făcea nebunii cu frenezie.

Polițistul se adresă apoi martorului.

— Domnule Jovan Orić, îmi puteți confirma ceea ce mi-ați declarat ieri?

Jovan Orić răspunse cu o voce nesigură:

— Eram însărcinat să o urmăresc pe Gordana Starović, bănuită că avea legături cu Radovan Karadžić. Am cerut verișoarei mele, Nataša Jelisic, să o urmărească, când a urcat în acest camion la benzinăria Jugopetrol de la ieșirea din Belgrad. A rămas în legătură telefonică cu

mine pe tot drumul. După spusele ei, Gordana Starović era încă la bordul camionului, atunci când erau deja pe șoseaua spre Čelebići, după bifurcația cu șoseaua nr. 8. Mi-a semnalat că se opreau și că îi depășea. Apoi, am pierdut legătura cu ea.

— Unde se afla ea exact?

— Tocmai urca pasul Bakić.

Gordana Starović simțea că îi explodează creierul: fugitivul și îndepărtatul ei iubit tocmai o făcea să se scufunde! Următoarea întrebare a polițistului avu efectul unei lovituri de pumnal.

— Domnule Orić, cine v-a însărcinat cu urmărirea acestei persoane?

Jovan Orić răspunse într-o suflare.

— Agenți care lucrează pentru Tribunalul Penal Internațional de la Haga.

Era prea mult… Gordana Starović scoase un fel de răget răgușit. Dintr-un salt, se ridică și se aruncă asupra lui Jovan Orić, cu unghiile. Hotărâtă să îi scoată ochii. Datorită șocului, acesta căzu pe jos, în timp ce tânăra dermatolog îl lovea cu picioarele, unghiile, înjurându-l cu o ură incredibilă.

Când polițiștii reușiră să o imobilizeze, Jovan Orić abia mai vedea, cu fața plină de zgârieturi, cu părul ciufulit.

— Nemernicule! urlă Gordana! O să-ți taie testiculele, o să-ți smulgă inima. *Da bagda Czko**[36]!***

— Calmați-vă! zise polițistul.

Gordana Starović se întoarse spre el, arătând cu un deget acuzator.

— Dumneavoastră ar trebui să părăsiți Foča! De acum, când vă întoarceți acasă, priviți în urmă! Într-o seară, va fi cineva care vă va trage un glonț în ceafă și vă va da foc la casă. Nu sunteți decât un trădător mârșav în slujba *amerikanski.* Un turc!

Înjurătura supremă.

— O să fiți acuzată, o preveni polițistul. Pentru mărturie falsă și chiar mai mult! Apărați un criminal de război.

Gordana Starović se opri în fața lui, cu picioarele depărtate și pieptul palpitând.

— Nu o să-l prindeți niciodată! zise ea. Niciodată. Nimeni nu îl va trăda!

Jovan Orić își tampona zgârieturile, evitând privirea ei. Gordana arătă spre el cu un deget amenințător.

— Tu ai face bine să părăsești Serbia!

— Pot să vă acuz de complicitate la crimă, concluzionă polițistul. Doar dacă nu ne ajutați să îl găsim pe Radovan Karadžić.

— Duceți-vă la dracu, să vă întâlniți cu Carla Del Ponte! zise doctorița. Radovan Karadžić este mândria noastră a tuturor, Dumnezeu să îl apere!

Discret, unul din polițiști se închină.

*

* *

Jovan Orić era șifonat. Zgârieturile de pe față îi dădeau un aer de câine bătut. Îi zise lui Malko:

— Nu mă mai pot întoarce la Belgrad. Or să mă omoare. Trebuie să mă ajutați.

— Ce vă trebuie?

— Un pașaport nou, nu sârbesc, pe un alt nume, și bani. O să părăsesc Europa.

— Veți avea toate acestea, promise Malko, dacă veți continua să mă ajutați. Vreau să îl găsesc pe Radovan Karadžić.

— Cum?

— Întoarceți-vă la Čelebići, pretindeți că sunteți prieten cu Gordana. Încercați să aflați cum a părăsit Karadžić satul. Sunt sigur că era acolo. Eu o să rămân aici la Foča, ca să încerc să îl fac să vorbească pe șoferul camionului. Sau pe Gordana Starović. Știe totul.

— Nu veți reuși, făcu Jovan Orić, nu îi cunoașteți.

*

* *

Era ora 14:00 când Jovan Orić intră pe șoseaua spre Čelebići. Cuprins de gânduri sumbre. Nu mai știa cum să iasă din încurcătura în care îl băgase prietenia sa cu Vladimir Djorgevic. Acum, putea doar să fugă. Era obligat să continue… Mașina 4×4 urca rapid șoseaua sinuoasă, grație motorului mare. Jovan Orić tocmai trecea de Zavait când văzu în retrovizoare o mașină care se apropia. La început, nu îi dădu atenție, apoi, fiindcă nu îl depășea, o privi mai atent. Sângele îi fugi din obraji și avu brusc impresia că avea un măr veștejit în locul inimii. Era un Audi A8 negru care îl urmărea fără să îl depășească. Din cauza reflexelor de pe parbriz, nu îi putea vedea pe ocupanți, dar nu erau turiști.

Probabil era urmărit de la Foča. Mai avea în jur de o jumătate de oră de mers până la Čelebići, care era capătul șoselei. Nicio bifurcație pentru a putea scăpa și nimeni care să îi vină în ajutor. Cu cămașa brusc lipită de spate din cauza unei transpirații reci de teroare, luă telefonul mobil cu o mână tremurată.

— Sunteți la Čelebići? întrebă Malko, recunoscându-i vocea.

— *Gospodin* Dimitri, răspunse Jovan Orić, dacă nu faceți ceva, o să mor.

Îi relată lui Malko ceea ce se petrecea. Acesta înțelese că nu era decât o singură modalitate de a-și salva aliatul.

— Încercați să mergeți cât mai încet posibil, îl sfătui el.

— De ce?

— Anunț Tuzla. O să le cer să trimită un elicopter pentru ajutor.

Închid.

Jovan Orić se supuse, rulând cât mai încet posibil, pe mijlocul șoselei pentru ca Audi să nu îl poată depăși…

Malko sună după câteva minute.

— Două elicoptere decolează în 5 minute, anunță el. Vor fi la Čelebići în 20–25 de minute.

Jovan Orić spera din nou. Audi se apropiase. Văzu două figuri pline de ură în spatele parbrizului. Doi bărbați hotărâți să îl omoare. Leoarcă, cu pulsul 150, nu scăpa din ochi oglinda retrovizoare, decât pentru a privi cerul. Când intră în linia dreaptă înainte de Čelebići, avu brusc o idee și acceleră brutal. Audi A8, deși puternic, se distanță și Jovan Orić reuși să ia un avans de vreo 100 de metri.

Când ajunse în piața din fața bisericii din Čelebići, era singur. Opri și sări practic din mașina 4 × 4 direct în naosul bisericii! Apoi, se duse spre micul altar unde ardeau lumânările, luă un pumn, se închină și le puse pe platoul de sus.

Rugându-se cerului ca elicopterele să ajungă la timp…

Nu se refugiase acolo din pietate, ci fiindcă își cunoștea adversarii. Pioși, aceștia nu îl vor omorî în biserică. Ceea ce îl ajuta să câștige timp.

Îngenuncheat în fața lumânărilor, începu să se roage, retrăind credința din copilărie. Era atât de absorbit încât nu îl auzi pe bărbatul care intră. Necunoscutul îngenunche lângă el și Jovan Orić recunoscu pe unul din pasagerii din Audi. Noul venit îl privea cu un dezgust fățiș, ca o insectă ieșită de sub un buștean. Se aplecă spre Jovan Orić și murmură, arătând cu degetul spre platoul inferior:

— Acolo ar fi trebuit să pui lumânările…

Cel destinat morților.

Avertismentul transmis, ieși, lăsându-l pe Jovan Orić transpirând… Degeaba ciulea urechile, niciun zgomot nu venea din cer… Ori, ceilalți aveau să se impacienteze. Vor veni după el, să îl execute afară…

Deodată, auzi un alt zgomot neașteptat: tocuri înalte care loveau solul de marmură. Se întoarse și se trezi față în față cu Gordana Starović care tocmai se închina. La rândul ei, îngenunche lângă fostul ei iubit.

Ochii îi luceau de ură.

— Știi pentru ce am venit? zise ea în șoaptă. Vreau să îți smulg personal boașele. Nu îi voi lăsa să te omoare decât după aceea. Apoi o să te ducă în pădure și o să te îngroape de viu, bastardule. Când mă gândesc că te-ai culcat cu mine, îmi vine să mă omor…

— Nu înțelegi, încercă să pledeze Jovan Orić, lichefiat.

Gordana Starović se ridică, își trecu degetele prin părul lui portocaliu, apoi își înfipse unghiile în ceafa lui Jovan, cu toată

puterea, murmurând:

— Pe curând.

Moralul lui era și mai căzut. Câteva minute trecură, apoi două siluete apărură la ușa bisericii. Veneau după el.

Urma să moară, într-un mod atroce.

*

* *

Cele două Apache zburau peste dealuri ca să nu atragă atenția, ocolind muntele Pijes, care urca până la 1717 de metri. În fine, satul Čelebići apăru, în vale.

Cinci minute mai târziu, erau deasupra acoperișurilor roșii.

O mașină mare neagră era oprită în fața bisericii, iar restul satului era pustiu.

— Obiectiv în vizor, anunță pilotul elicopterului coordonator către Tuzla, coborâm. Ordine în caz de rezistență?

— Neutralizare, confirmă dispecerul.

Nu erau decât la câțiva metri de sol. Cei șaisprezece oameni își traseră cagulele pe față. Deja cunoșteau locurile din zilele precedente.

*

* *

Jovan Orić, paralizat de teroare, se întreba cum va scăpa de cei doi bărbați veniți să îl scoată din biserică, când auzi zgomotul elicopterelor. Ochii i se umplură de lacrimi.

Era salvat!

Adversarii săi le auziseră și ei. Rămaseră blocați câteva secunde, înainte de a reacționa. Unul din ei se precipită afară în timp ce celălalt scotea un pistol de la curea. Jovan Orić înțelese că se pregătea să facă o abatere de la principiile sale religioase și se aruncă pe burtă între două șiruri de bănci.

Mai multe bubuituri se auziră, smulgând bucăți de lemn, și Jovan Orić își zise că poate elicopterele ajunseseră prea târziu.

În același moment, o rafală lungă izbucni afară, urmată, câteva secunde mai târziu, de o explozie asurzitoare.

*

* *

O rafală de armă automată dinspre sol mătură brusc cabina elicopterului Apache din frunte. Pilotul, lovit în cap, pierdu controlul aparatului care începu să se miște în zig-zag, învârtindu-se ca un titirez nebun. Copilotul încercă să îl redreseze, dar palele atinseră vârful copacilor și elicopterul Apache lovi cu putere solul la marginea satului, luând foc imediat.

În celălalt aparat, pilotul anunță baza.

— *Apache down! Apache down!* Ordine noi.

— *Rescue and hit**[37]**!* O să trimitem întăriri!

Deja, mitraliorul lateral își orienta arma. Reperase de unde se trăsese: un bărbat, înarmat cu un simplu Kalașnikov, ascuns lângă biserică. Lansă o rafală lungă cu arma M60, care îl dezmembră literalmente pe trăgător. Treizeci de secunde mai târziu, Apache ateriză brutal, în timp ce opt oameni se desfășurau, acoperiți de mitraliera elicopterului de atac.

*

* *

Jovan Orić ridică capul. Era singur în biserică și ecoul unei salve de împușcături se auzea din exterior. Liniștea se lăsă brusc. Așteptă un timp, apoi se apropie de ușa bisericii, lovindu-se practic de un soldat cu cagulă care îndreptă spre el un M16. Jovan Orić se grăbi să ridice brațele cât mai sus posibil și militarul îi făcu semn să iasă.

Piața satului era pustie, cu excepția celor patru militari americani. Nu departe de acolo, alți patru acționau cu extinctoare în jurul elicopterului care ardea.

Audi negru care îl urmărise semăna cu o strecurătoare, atât de ciuruită era de gloanțe. Șoferul, încă la volan, nu mai era decât o masă de sânge. Cei doi bărbați veniți să îl caute în biserică erau întinși, ceva mai departe, morți, unul din ei strângând încă în mână un pistol-mitralieră Skorpio.

Reperă de asemenea și ceva lângă biserică. Era ceea ce mai rămăsese din bărbatul sfâșiat de gloanțele mitralierei grele, cu un Kalașnikov lângă el.

Câțiva locuitori priveau scena, de la porțile caselor. Rotorul elicopterului aterizat se învârtea în continuare într-un zgomot asurzitor. Cum pulsul lui Jovan Orić se mai calmase, realiză că lipsea cineva: Gordana Starović.

Scăpase.

Și, deodată, o văzu: era amestecată printre gură-cască din fața unei case. Nu risca nimic, americanii nefiind atât de numeroși pentru a inspecta satul. Locotenentul care comanda operațiunea aflându-se în elicopterul doborât, preluase comanda un adjutant. Se apropie de Jovan Orić și urlă:

— *You,* Jovan Orić?

— *Yes,* făcu sârbul.

În același moment, o văzu pe Gordana Starović dezlipindu-se de grupul în care se ascundea și mergând spre el. Cu un mers normal, înainta spre el. Jovan Orić văzu deodată pistolul negru din mâna ei dreaptă, atârnând pe lângă corp. Ar fi putut să se retragă ușor, dar ura era mult mai puternică.

— *Sir,* opriți-o! strigă Jovan Orić către adjutant.

Din cauza zgomotului rotorului, americanul nu îl auzi. Gordana continua să înainteze, cu un zâmbet pe buze. Din nou, Jovan Orić

simți cum inima i se chircește.

O rafală scurtă izbucni brusc. Unul din mitraliorii de pe Apache tocmai o reperase pe tânăra înarmată.

Gordana Starović se prăbuși în mijlocul pieței, practic tăiată în două, iar Jovan Orić, după un sughiț, vomită tot ce avea în stomac…

*

* *

Alte două elicoptere aterizaseră, din care unul îl transporta pe colonelul Carter și pe Malko, luat din trecere de la Foča. Când ei aterizau, în celălalt elicopter erau urcați cei patru morți și opt răniți din Apache-ul doborât.

Cadavrele celor șase morți „inamici” fuseseră aliniate lângă Audi negru, acoperiți cu folii de plastic.

Malko se apropie de Jovan Orić, ghemuit pe o bancă, amețit, sfârșit. Ridică o privire de câine bătut spre Malko.

— Ei… erau gata să mă omoare, bâigui el.

— Știu, recunoscu Malko. Este ceva normal: dumneavoastră v-ați ales tabăra.

Sârbului îi venea să se sugrume, dar nu îndrăzni să spună că o alesese din cauza lui.

Un ofițer de la Task Force Eagle tocmai verifica în Audi. Scoase o servietă mare din piele plină cu hărți rutiere și o altă hartă fixată pe un pătrat din lemn, găsită pe jos lângă șofer.

Malko o întinse pe capota mașinii și o examină. Era o hartă a Bosniei, cu toată regiunea de frontieră, de la Goradze, la nord, până la Treblinje, în sud. După orașul Bilećka, o localitate numită Orah era încercuită cu roșu.

Conform hărții, era un cătun situat pe malul lacului Bilećko, al cărui mal vestic era în Bosnia, iar cel vestic în Muntenegru.

Malko simți cum pulsul îi crește brusc și se întoarse spre colonelul Carter.

— Cred că nu am venit aici degeaba! zise el cu bucurie reținută.

Acest sat situat chiar pe frontieră putea constitui o ascunzătoare perfectă pentru Radovan Karadžić.

CAPITOLUL XIX

Cimitirul din Foča era plin de lume. La intrare, o orchestră de alămuri închiriată cânta o muzică plină de tristețe. Înmormântarea Gordanei Starović, fiica țării, patrioată fervent, omorâtă de americani, era un eveniment inedit pentru acest mic oraș, unde nu se mai petrecea nimic și o ocazie nesperată pentru a revitaliza patriotismul sârb.

Sute de persoane veniseră din cele patru colțuri ale Bosniei sârbești, conduse de o delegație a asociației „Gavrilo Princip”. În coada cortegiului, Malko și Jovan Orić, însoțiți de patru americani în civil, dar înarmați, urmăreau scena. În caz că vreo figură cunoscută ar fi apărut prin mulțime.

Malko hotărâse să aștepte înmormântarea Gordanei Starović înainte de a încerca să exploateze informațiile găsite în Audi. Mai întâi, pentru a-l convinge pe Jovan Orić să continue să colaboreze, iar apoi pentru a permite organizarea unei noi operațiuni logistice americane.

— Priviți! făcu deodată Jovan Orić.

Chiar în urma sicriului, doi tineri duceau un enorm portret al doctorului Starović, tatăl tinerei, împreună cu Radovan Karadžić. Fotografie veche, făcută în urmă cu mulți ani, dar care spunea mult despre sentimentele mulțimii adunate acolo.

Printre cei prezenți, mulți arborau tradiționala beretă sârbă și cocarda sau un ecuson cu Radovan Karadžić la reverul hainei. Sicriul era acoperit cu un imens drapel al efemerei Republici Srpska.

În fața gropii săpate, a fost un adevărat delir, înainte de a coborî corpul în groapă, un orator se urcă pe un mormânt, cu trei degete ridicate în semn de raliere, și zise într-o portavoce:

— Dumnezeu să vă ajute, frați sârbi!

— Dumnezeu să te ajute! răspunse imediat mulțimea într-un cor puternic.

— Dumnezeu să vegheze asupra surorii noastre Gordana, care și-a dat viața pentru a-l proteja pe conducătorul nostru, continuă bărbatul.

— Dumnezeu să o păzească! strigară în cor sute de voci.

Un bărbos, în vârstă, se urcă pe un mormânt alăturat: poetul sârb Ranko Jovovic, venit special.

— Forțe murdare ne-au călcat onoarea, stingând flacăra mândriei noastre în persoana lui Radovan Karadžić, declară el, dar vom învinge răul dincolo de moartea surorii noastre Gordana.

— Victorie, Radovan! strigară mai multe voci.

Apoi, începură să coboare sicriul în groapă, în timp ce un cântăreț la *guslă,* un fel de chitară cu o singură coardă, instrument muzical

național, cânta o melodie de o tristețe infinită.

Malko aruncă o privire spre Jovan Orić. Sârbul, vizibil emoționat, își șterse discret o lacrimă…

Parcă ar fi fost în 1992, în plin război civil. Nimic nu se schimbase cu adevărat în Bosnia. În timp ce se arunca pământ peste sicriu, o cântăreață, cu basma înnodată sub bărbie, recită o odă lungă pentru gloria pădurii, lupilor și a lui Radovan Karadžić. Mulțimea începu apoi să se împrăștie pentru tradiționalul pahar într-un bistro, bere sau șliboviță. Atunci, îi reperară pe Malko și Jovan Orić. Avu loc un scurt conciliabul și mai mulți bărbați, amenințători, se îndreptară spre ei.

Cel mai agitat luă o vază de flori de pe un mormânt și o aruncă spre ei. Imediat, cei patru americani scoaseră armele și agitatorii se retraseră. Jovan Orić dădu din cap cu tristețe.

— Acești oameni sunt nebuni! Cred într-o lume care a dispărut. Trăiesc în visele lor. Gordana era o fată normală când am cunoscut-o.

Acest cortegiu explica mai bine decât toate teoriile de ce criminalul de război scăpa oricăror urmăriri de aproape 10 ani. Aproape un întreg popor îl proteja…

Se întoarseră la Land Cruiser, bulversați de naivitatea acestor oameni de bună credință, dar complet debusolați în căutarea unei lumi care nu mai exista.

Jovan se opri în fața mașinii.

— Priviți!

Lipiseră zeci de afișe cu Radovan Karadžić pe parbrizul mașinii 4×4…

După ce se despărțiră de gărzile lor de corp și curățaseră parbrizul, Jovan Orić și Malko porniră spre sud: direcția Orah.

*

* *

De la Bilećka, mică aglomerare urbană aflată la 160 de kilometri sud de Foča, de-a lungul frontierei cu Muntenegru, șoseaua ocolea malul lacului Bilećko. Între Bosnia și Muntenegru. Mai jos, era Treblinje și apoi, Dubrovnik, în Croația. Peisajul era arid, chiar frumos, cu case rare, izolate.

Așezat lângă Jovan Orić care conducea, Malko scruta șoseaua în căutarea vreunui indiciu, cu planul găsit în Audi, la Čelebići, așezat pe genunchi. Singurul indiciu pe care îl avea era acest nume înconjurat cu un cerc: Orah. Ori, ocoliseră deja aproape întreg lacul fără să vadă nimic. În fine, observară un șantier de refacere a șoselei și Jovan Orić se duse să se intereseze.

— Orah este puțin mai departe, pe partea stângă a șoselei, anunță el când se întoarse.

Ajunseră acolo în 10 minute. Un grup de case, cățărate pe un bloc de stâncă, care domina lacul. Îl ocoliră rapid. Decepționați. Satul era

format din cocioabe ridicate în bătaia vântului, fără garduri, dând spre o pantă lină acoperită de mărăcini, care cobora până la lac. În mijlocul acestuia, la jumătatea drumului între Bosnia și Muntenegru, se ridica o insulă minusculă cu ceva ce semăna a capelă.

Malko nu știa ce să mai creadă.

Prețul expediției pentru salvarea lui Jovan Orić fusese mare: pe lângă patru morți, opt răniți dintre care doi arși grav, și un elicopter pierdut. Deja, guvernul bosniac emisese un protest oficial, acuzându-i pe americani de un atac orb asupra unui sat nevinovat.

Din fericire, hârtiile găsite asupra ocupanților din Audi negru vorbiseră: era vorba despre membri ai „Preventiva" lui Radovan Karadžić, dintre care unul era căutat pentru crime de război și se ascundea sub o falsă identitate. Se găsise un veritabil arsenal în Audi, inclusiv mine antipersonal, explozivi și grenade. În acest sens, expediția fusese utilă.

Plus un indiciu care părea prețios, iar acum dezarmant.

— Nu este niciun loc aici unde Karadžić să se poată ascunde, concluzionă Malko.

Un țăran care păzea o cireadă de vaci apăru la marginea unei poteci care ducea spre lac. Jovan Orić se duse să-l întrebe. Când reveni în mașină, radia.

— La 300 de metri de aici, mai jos de nivelul șoselei, se află mănăstirea din Dobričevo! Datează din secolul al XIII-lea și este una din cele mai frumoase din regiune!

Încă o mănăstire! Ca și celelalte care erau pe traseul fugii lui Radovan Karadžić, de la Ostrog, în Muntenegru, la *Priština* sau San Stefan, aproape de Sombor, în nordul Serbiei. Doar că era dificil de ajuns acolo fără să atragă atenția… Hotărâră să mai continue puțin și găsiră o potecă care cobora spre lac. Se opriră la marginea malului pietros. Vederea spre lac era perfectă. În față, Muntenegru. În spatele lor, dincolo de mărăcini și stânci, văzură câteva clădiri. Una din ele avea deasupra o clopotniță. Cu siguranță mănăstirea…

Malko își recăpătă brusc speranța. Această mănăstire izolată, la o aruncătură de băț de Muntenegru, corespundea perfect profilului ascunzătorilor lui Radovan Karadžić.

Mai întâi trebuia să se asigure că se afla acolo, apoi, să pregătească planul de atac.

— Jovan, zise el, o să ne întoarcem pentru a ne instala la Treblinje și a pregăti continuarea operațiunilor. Nu ne putem bizui decât pe noi. Primul lucru care trebuie făcut este o anchetă în zonă despre această mănăstire. Mi-ați zis că datează din secolul al XIII-lea?

— Absolut.

— Este vizitată de turiști?

— Desigur. Sârbii adoră acest gen de loc.

— Bine. Ați putea să o chemați de la Belgrad pe prietena dumneavoastră Dragana, blonda care a luat masa cu noi?

— Bineînțeles, făcu Jovan Orić, vizibil mirat. Dar de ce?

— Pentru a ne da drept turiști, explică Malko. Sunteți sârbi amândoi. O să închiriați o mașină fiindcă Land Cruiser-ul a fost cu siguranță reperat. Apoi, veți lua legătura…

— *Dobre*, încuviință Jovan Orić. O s-o sun pe Dragana, va fi cu siguranță bucuroasă să părăsească Belgradul.

*

* *

Colonelul Carter se schimbase în civil pentru a veni după Malko, nu la Treblinje, ci la Dubrovnik, „perla Adriaticii”, în Croația vecină. Cei doi serveau masa la terasa unui restaurant din orașul vechi, plin de turiști, cu o vedere uimitoare spre portul pescăresc…

Mulțimea turiștilor de vară începea să sosească. Jovan Orić rămăsese la Treblinje pentru a-și aștepta prietena care venea cu autobuzul de la Belgrad și li se alătura. Malko se decisese în final să se cazeze la hotel *Excelsior* din Dubrovnik, anulând rezervările de la *Platini* din Treblinje.

Aici, în Croația, putea pregăti continuarea urmăririi fără riscul de a fi spionat.

Milorad Djukik era încarcerat, dar asta nu îi reda viața Natașei. În privința lui Radovan Karadžić, acesta părea că a schimbat planeta încă o dată. Fără indiciile găsite pe harta rămasă în Audi, nu ar fi avut nicio idee asupra locului unde se afla…

În ciuda norocului, colonelul Carter asculta cu reticență cum Malko dezvolta următorul plan de atac.

În fața unei asemenea atitudini, acesta din urmă nu se putu abține să nu remarce:

— Știu că până acum, efortul meu a fost zadarnic, dar nu a lipsit mult. Și acționez sub mandatul președintelui SUA.

— Știu, recunoscu colonelul Carter. De altfel, Task Force Eagle v-a acordat un sprijin necondiționat. Ceea ce ne-a costat material și, mai ales, oameni. Am făcut un raport la Pentagon care mi-a adus un blam.

Lui Malko nu îi venea să creadă! El care își riscase viața și pe cea a agenților săi sârbi! Inclusiv nefericita Natașa care își pierduse viața.

— Ascultați, făcu el, nu vreau să îl prind pe Radovan Karadžić ca să fac din el un pitic de grădină… După cum știți, primesc ordine *direct* de la Casa Albă.

— Știu, recunoscu colonelul Carter, penibil, dar eu depind de Pentagon. Dacă vreau să am note bune la dosarul de avansare, trebuie să urmez ordinele. Altfel, nu aș obține niciodată o repartiție bună…

— Și care sunt ordinele primite?

Americanul își aplecă nasul în farfurie.

— Pot să vă dau toți banii de care aveți nevoie, dar Pentagonul se opune unei noi operațiuni helipurtate. Mi s-a spus că, dacă reușiți să îl localizați din nou, să apelați la autoritățile locale din Bosnia.

Malko scutură din cap, uimit.

— Care se vor duce imediat să îl anunțe! Radovan Karadžić va muri de bătrânețe…

Vizibil, colonelul Carter era la fel de dezgustat ca și el.

— Acest gen de operațiuni, sunt normale pentru CIA care le coordonează, nu pentru noi! pledă el. În plus, de la plecarea SFOR, avem ordine foarte stricte ca să nu afectăm populația…

— Deci, Karadžić nu are de ce să se teamă!

— Vorbiți cu Langley! îl sfătui americanul. Cum vă stimez mult, vă dezvălui secrete care nu sunt îndreptățit să le fac cunoscute.

— Deci, pentru mănăstirea din Dobričevo, trebuie să mă descurc singur?

— Întrebați la Casa Albă. Oricum, mijloacele securizate de comunicație de la Tuzla sunt la dispoziția dumneavoastră.

Era singurul loc din Bosnia, în afară de ambasada americană din Sarajevo, unde Malko putea comunica fără probleme. Dar era departe. Trei ore bune de mers pe șosea.

— Bine, concluzionă Malko, *we keep in touch!*

*

* *

Părintele Damir, tânărul popă cu trăsături regulate și păr lung blond, strâns în coadă de cal, se cam plictisea în mănăstirea în care era, în același timp, *iguman* și unicul călugăr.

În această perioadă a anului, era chiar singurul ocupant, un alt popă fiind bolnav, iar un călugăr era retras la altă mănăstire. Dobričevo, care data din secolul al XIII-lea, era unul din locurile cele mai sfinte din Bosnia de sud. De asemenea, când primise un telefon de la patriarhul Vasilje care îi cerea să primească pe un novice pentru câteva săptămâni, fusese bucuros.

Pereții austeri din piatră cenușie, înveseliți doar de țiglele roșii ale prezbiteriului, adăposteau o biserică de aceeași culoare, surmontată de o clopotniță cu trei clopote, și alte clădiri, mai rustice, în spate, pentru vizitatorii aflați în trecere.

Invizibilă din șosea, cu o vedere magnifică spre lac, Dobričevo primea numeroși turiști sârbi și străini.

Totuși, părintele Damir avusese surpriza vieții lui văzându-l pe „novice”. Nu îi trebuiseră decât câteva secunde pentru a-l identifica pe Radovan Karadžić, escortat de patru bărbați din garda lui personală.

Bineînțeles, părintele Damir îi sărutase mâna și îl instalase imediat în cea mai frumoasă cameră din prezbiteriu, cea care avea un

televizor legat la o antenă de satelit instalată în fundul grădinii.

Escorta lui Karadžić se instalase în chiliile libere din apropierea grădinii. Membrii gărzii erau foarte discreți, ocupându-se cu hrănirea „novicelui” care nu ieșea din camera lui decât pentru a se reculege în biserică.

Pentru a sărbători venirea acestei „icoane” în mănăstirea lui, părintele Damir mergea în fiecare zi, spre seară, să cânte cu vocea lui gravă câteva rugăciuni.

Erau 4 zile de când fratele Radovan se instalase acolo și nu îl văzuse decât de două ori. Din contră, gărzile lui veneau des să se roage. Șeful lor, un anume Momčilo, ceruse părintelui Damir să îi semnaleze orice eveniment neobișnuit. Damir a fost întru totul de acord cu aceasta. Chiar el se ruga în fiecare zi pentru siguranța oaspetelui său.

Se opri brusc din cântat: un cuplu tocmai intra în biserică. Ceea ce nu era de mirare, poarta mănăstirii fiind mereu deschisă.

Se duse înaintea vizitatorilor. Bărbatul avea o atitudine umilă, părul de un blond ciudat, statură înaltă, tipul de sârb pronunțat. Femeia era blondă, corpolentă, cu păr scurt, blond, dat pe spate și o figură senzuală. Purta o rochie cu flori care îi dezvelea o mare parte din coapsele ei albe și pline.

Bărbatul îi explică faptul că vizitau mănăstirile din regiune. Avea o carte groasă în care erau trecute mănăstirile principale din Serbia, iar aceasta îl impresionă pe părintele Damir.

— Veniți afară, propuse el, vom putea vorbi mai bine. Vin și eu.

În fața intrării în mănăstire, era un platan foarte bătrân care adăpostea o masă mare din lemn și bănci. Câteva minute mai târziu, părintele Damir veni la vizitatori cu o tavă pe care aducea o sticlă de șliboviță și un suc de mere. Era bucuros să vorbească cu acest cuplu, chiar dacă se străduia să își întoarcă privirea de la decolteul prea adânc al femeii.

Pălăvrăgiră un timp despre istoria mănăstirii, despre viață, politică și, la final, bărbatul îi ceru permisiunea să viziteze mănăstirea împreună cu el.

Ceea ce părintele Damir acceptă cu plăcere.

Mai întâi cavourile, de-a lungul zidului de împrejmuire, dintre care două erau ale călugărilor, apoi mica biserică întreținută cu grijă, cu pereți acoperiți cu icoane sfinte. Cum invitații se îndreptau spre *komec**[38]**,* îi opri.

— Nu este nimeni aici; aici locuiesc eu.

Îi trase spre spatele mănăstirii, unde erau chilii mici cu ușile deschise.

— Sunteți singur aici? întrebă vizitatorul.

— Da, dar este și o mănăstire de maici, ceva mai jos, cum mergi

spre lac, explică părintele Damir. Se duc să pescuiască pentru că este mult pește. Mai vând chiar și la piață… Fac și vin acolo…

Vorbind, își mângâie barba blondă lungă. Brusc, o sonerie înfundată se auzi de sub sutana neagră. Băgă mâna într-un buzunar și scoase un telefon mobil. Răspundea interlocutorului cu „*da*” sau *„ne”*.

După ce puse telefonul la loc în buzunar, zâmbi ca să se scuze:

— Trebuie să merg la mănăstirea de maici pentru a oficia o slujbă. Acolo, nu au decât un diacon. Aș vrea să vă arăt unele dintre comorile bisericii mele. Puteți reveni mâine, pe la aceeași oră? Voi avea timp mai mult pentru dumneavoastră. Văd că sunteți interesați mult de lucrurile sfinte. Este bine.

— Cu plăcere, părinte Damir! acceptă vizitatorul, deci vă spun pe mâine.

Îi privi cum se duc spre o Toyota și se întoarse în prezbiteriu cu tava. Imediat fu acostat de Momčilo Bokan care îl aștepta la intrare.

— De ce mi-ați spus să le propun acestor oameni să revină? întrebă părintele Damir.

Momčilo Bokan îl privi cu compătimire.

— Părinte Damir, aceștia nu sunt turiști *adevărați*! Îl cunoaștem pe acest bărbat: lucrează cu cei care îl urmăresc pe scumpul nostru frate Radovan. Prezența lor aici dovedește că ne-au dat din nou de urmă, adăugă el; nu știu cum. Ne urmăresc de la Belgrad.

Părintele Damir se închină, terifiat.

— Dar sunt sârbi! protestă el. Dumneavoastră…

Nu își putea imagina că niște sârbi vor pieirea lui Radovan Karadžić.

— Sunt trădători peste tot, oftă Momčilo Bokan.

— În acest caz, observă părintele Damir, de ce le-ați propus să revină?

— Fiindcă ar fi revenit oricum. O să le dăm o lecție. Când vor reveni mâine, du-i în biserică, încuie-i și vino să mă anunți.

Părintele Damir îl privi neliniștit.

— Doar nu o să pângăriți această minunată biserică?

— Doamne ferește! afirmă Momčilo Bokan cu cea mai mare sinceritate. Sunt la fel de credincios ca și tine, părinte Damir. Vreau doar să nu îl mai urmărească pe fratele nostru iubit.

*

* *

În poziție de drepți, palid, cu privirea fixă, colonelul Carter asculta criticile lui Frank Capistrano. Vocea răgușită a consilierului special de la Casa Albă vibra de furie, iar ofițerul nu putea decât să își puncteze discursul cu: *„Yes, sir. Very well, sir.* La ordinele dumneavoastră, *sir.”*

Îndepărtă în cele din urmă de la ureche receptorul telefonului securizat și îl întinse lui Malko.

— Dl Capistrano dorește să vă vorbească, *sir*.

Tremura. Era prima dată când discuta cu o persoană aflată într-o funcție atât de înaltă.

— I-am rupt curul, zise simplu Frank Capistrano lui Malko. O să primească în 2 ore o telegramă de la Pentagon prin care vi se dau *toate* puterile asupra lui. Apoi, este rândul dumneavoastră. Chiar dacă trebuie să treceți prin foc și sabie restul Iugoslaviei, vreau capul lui Radovan Karadžić. Vreau să îl văd într-o celulă la Haga.

Cel puțin, era clar.

Malko îi mulțumi. De acum înainte, putea merge mai departe. După întoarcerea lui Jovan Orić și a Draganei de la mănăstirea din Dobričevo, avusese o discuție lungă cu sârbul. Acesta din urmă era convins că trebuia să continue căutările. Își puseseră la punct planul în sala de mese de la *Excelsior,* la Dubrovnik, cu o vedere frumoasă spre orașul vechi.

Malko s-ar fi întors cu ei la mănăstire, așa cum le propusese părintele Damir, pentru a evalua personal situația. Nu aveau dovezi ale prezenței lui Radovan Karadžić, dar multe elemente făceau credibilă această ipoteză. De a doua zi dimineață, Malko îi ceruse colonelului Carter să îi trimită un elicopter, pentru a ajunge la Tuzla.

Discuția cu Frank Capistrano pusese lucrurile la punct.

— Iată ce vom face, îi zise colonelului Carter. Vom fi la mănăstirea din Dobričevo pe la ora 18:00. Cât timp vă trebuie, pe șosea, pentru a trimite un Task Force Eagle?

— Patru ore.

— Bine. Plecați la ora 13:00 de la Tuzla și așteptați ordinele la Bilećka. De acolo, vă trebuie cam o jumătate de oră pentru a ajunge la mănăstire. Dacă îmi dau seama că Karadžić este acolo, vă dau „semnalul” și aștept pe loc. Luați destui oameni pentru a verifica cele două mănăstiri.

— Voi fi la Bilećka la ora 17:30, promise ofițerul.

*

* *

Era fix ora 18:00 când Toyota lui Jovan Orić se opri în fața mănăstirii. Malko era furios. Colonelul Carter tocmai îl anunțase că Task Force Eagle întârziase din cauza traficului. Mai aveau încă o oră și jumătate până la mănăstirea din Dobričevo!

Nu avură timp să-și mai pună întrebări: imediat ce coborâră din mașină, părintele Damir apăru din mănăstire și veni în întâmpinarea lor. Fu vizibil surprins să îl vadă pe Malko.

— Am adus un prieten austriac, care este și el la fel de interesat de mănăstirile sârbești, explică Jovan Orić.

— Este o mare onoare pentru mine, afirmă părintele Damir.

— Ne arătați comorile dumneavoastră?

— Veniți.

Îl urmară până în biserică, unde începu să le prezinte explicații despre icoane, miniaturi, vitralii. Ajuns la altar, se opri cu o exclamație decepționată:

— Ah, am uitat cheia de la raclă. Așteptați-mă aici, mă întorc.

În lipsa lui, încercară să se intereseze de numeroasele opere de artă, cu gândul în altă parte. După 10 minute, Malko remarcă:

— Este ciudat. Să mergem să vedem unde s-a dus.

Când vru să deschidă singura ușă a bisericii, aceasta rezistă. După câteva secunde realiză că era încuiată cu cheia din *exterior*. Și că se deschidea spre *interior;* o ușă din lemn masiv, ranforsată cu mult fier.

Malko simți cum îi crește pulsul:

— Karadžić tocmai pleacă!

Examinară ieșirile posibile. Vitraliile erau prea sus, iar această ușă putea rezista unui buldozer.

Brusc, se auzi un zgomot metalic în partea superioară a zidului, în stânga ușii.

Malko văzu o cădelniță mare aurită, băgată din afară printr-o mică deschizătură pătrată aflată la peste 3 metri de sol din care ieșea un fum ușor. Ținută de un cârlig, era mult prea sus pentru a o putea prinde.

Un miros nou se suprapuse peste cel de tămâie.

Un miros de ulei și de pătrunjel, ca acela al unei supe țărănești care tocmai fierbea.

Jovan Orić și Dragana, ocupați să caute o ieșire, nu păreau să-i acorde atenție.

Malko își aminti deodată ceva și înțelese că era mirosul Morții.

CAPITOLUL XX

Dragana Obrenović se apropie de Malko și remarcă zâmbind:

— Uite, ai zice că afară se gătește mâncare. Miroase a usturoi.

Jovan Orić, după ce făcu turul bisericii, reveni lângă ei, descurajat, dar deloc neliniștit.

— Dacă am avea o scară, am putea urca până la vitraliul din centru, zise el, dar datează din secolul al XIII-lea și ar fi păcat să îl spargem. Nu este grav, prietenii dumneavoastră vor veni să ne elibereze.

Malko nu asculta, tocmai forma numărul colonelului Carter.

— Unde sunteți? întrebă el.

— Tocmai am trecut de Bilećka, vom fi acolo într-o jumătate de oră.

— Trimiteți o mașină înainte, zise Malko. Prietenii d-lui Karadžić ne-au încuiat în biserica mănăstirii în care au dat drumul la un gaz mortal, un fel de iperită. Ca în Irak.

— *My God!* făcu ofițerul american… Vorbiți serios?

— Veniți cât mai repede posibil, răspunse simplu Malko, altfel vom fi morți când veți ajunge. Jovan, făcu el apoi, trebuie neapărat să găsim o cale să ieșim, altfel, o să murim toți trei.

Sârbul râse ca de obicei, plin de bună dispoziție.

— Morți? De ce? Doar nu o să se întoarcă popa să ne omoare.

Malko îi arătă cădelnița agățată de perete.

— Această cădelniță tocmai emană un gaz mortal. Iperită. Cum acesta este mai greu decât aerul, ne mai dă un mic răgaz, până ce ajunge la noi. Dar este inevitabil: dacă nu reușim să ieșim de aici, vom fi gazați… Acest miros de usturoi și pătrunjel este al gazului mortal pe care Saddam Hussein l-a folosit împotriva kurzilor.

Jovan Orić se albi.

— Nu este posibil ca acest popă să vrea să ne omoare! Este un om al bisericii.

Încă un suflet naiv.

— În Rwanda, îi reaminti Malko, preoții au fost deseori în fruntea masacrelor… Și apoi, poate că nu este un preot veritabil…

Scoase o batistă și o puse peste gură. Protecție derizorie, dar singura la îndemână. Simțea cum capul începe să i se învârtă. Neștiind efectul acestui gaz asfixiant, nu știa cât timp vor putea rezista acestei amenințări invizibile și viclene.

— Faceți ca mine! zise el.

Ochii începeau să-l înțepe.

Reperă deodată, în dreapta altarului, un orificiu situat la mai mult de 2 metri de sol. Trase o bancă în dreptul ei și se urcă pe ea, aspirând

avid aerul proaspăt, lăsând apoi loc celor doi sârbi.

— Respirați cât mai puțin posibil! recomandă el. Și nu vă aplecați: acest gaz mai greu decât aerul rămâne la nivelul solului.

Capcana diabolică continua să scoată fum mortal.

În timp ce cei doi sârbi făceau cu rândul la vitraliul spart, Malko îl sună din nou pe colonelul Carter.

— Vom fi acolo în 20 de minute cel târziu, anunță americanul. Noutăți?

— Nu, zise Malko, dar riscați să ne găsiți morți. Grăbiți-vă.

Nu se mai punea problema de Radovan Karadžić, ci să scape cu viață… Ofițerul de Task Force Eagle, stupefiat, întrebă:

— De unde vine gazul?

— Armata sârbă deținea grenade și obuze cu gaz pe care nu le-a folosit niciodată, explică Malko. Oamenii lui Karadžić probabil le-au recuperat. Este principiul camerelor de gazare, doar că aceasta este o biserică din secolul al XIII-lea.

— Veți rezista? întrebă americanul, noi nu putem merge mai repede.

— Sper, făcu Malko, dar încep să mă simt foarte rău. Ochii mă ustură și am impresia că respir foc.

Ca pentru a-i da dreptate, Dragana Obrenović fu cuprinsă de o violentă criză de tuse. Aplecată, nu se mai putea opri. Malko alergă până la ea și o forță să se ridice pe bancă.

Cu gura larg deschisă, începu să aspire aerul din afară, ca o albină lipită de o floare. Jovan Orić se învârtea în toate direcțiile, în căutarea unei deschizături.

Degeaba.

În afară de micile vitralii și de ușă, nu era nimic. Acum, nu se mai simțea mirosul dulceag al tămâii, ci cel, înțepător și chiar plăcut, de supă a diavolului… Dragana Obrenović se prăbuși pe bancă, lividă. Făcu semnul crucii și murmură:

— O să murim…

În timp ce Jovan Orić se urca la rândul lui pe bancă, Malko își zise că poate tânăra nu se înșela. Simțea cum capul i se îngreunează, iar plămânii îi funcționau tot mai greu, ca și cum ar fi fost prinși într-un clește. Își amintea că citise că acest gaz paraliza progresiv mușchii respiratorii…

Număra secundele, în timp ce Jovan Orić stătea lipit de vitraliu. Poate că așa se întâmpla într-un submarin blocat sub apă. Nu se recunoștea, luptând împotriva dorinței feroce de a respira și el aer de afară. În fine, sârbul se lăsă pe bancă și Malko putu trage și el puțin aer proaspăt, dar nările îi erau în continuare impregnate cu mirosul înfricoșător și delicios ai morții.

Ancheta lui risca să se oprească acolo.

*

* *

Cele patru călugărițe vâsleau cu regularitate, propulsând barca neagră pe apa calmă a lacului Bilecko.

Așezat în față, Radovan Karadžić privea malul muntenegrean apropiindu-se. Încă un kilometru. Tocmai ocoleau mica insulă pe care era ridicată o capelă minusculă. Trecând prin fața ei, își făcură cruce, inclusiv cei patru membri ai „Preventiva” care stăteau cu spatele la fostul președinte al Republicii Srpska, supraveghind malul pe care tocmai îl părăsiseră.

Nu sesizară niciun semn de activitate.

Damir, *iguman-ul* mănăstirii, se refugiase la mănăstirea de maici, unde nimeni nu ar veni să îl caute. Momčilo Bokan era bucuros de ideea lui. „Preventiva” recuperase din stocurile corpului de armată de Drina un anumit număr de arme cu gaz ale armatei iugoslave. Toată lumea uitase de existența lor căci, de teama represaliilor, aceste arme nu fuseseră niciodată utilizate.

Dar, pentru o operațiune clandestină, erau perfecte. Grenada cu gaz fusese pusă în cădelniță în locul tămâii și, cu ajutorul unei scări, Momčilo Bokan personal își poziționase capcana mortală.

Vitraliile, prea înalte, erau inaccesibile, iar ușa, blindată cu bare de fier, fusese făcută să reziste la atacuri cu berbeci din Evul Mediu. Singura latură negativă a operațiunii: Radovan Karadžić era din nou fugar. În Muntenegru, UEFOR și americanii erau neputincioși. Călugărițele nu puseseră nicio întrebare când Momčilo Bokan le ceruse să își scoată barca destinată, în mod normal, pescuitului și să ducă un pasager pe celălalt mal al lacului.

Toate știau despre ce este vorba, dar considerau ca o datorie sacră să îl apere pe acest combatant al Serbiei Mari.

Ferma care adăpostea mănăstirea de maici se afla mai jos de mănăstirea principală, astfel încât Radovan Karadžić putuse să se retragă discret și să ajungă la malul lacului pe jos. Pentru o nouă călătorie…

Niciodată nu suferise atât și într-un timp atât de scurt! Ce aveau americanii?

De cealaltă parte a lacului, ar fi obligat să meargă aproximativ un kilometru pe o potecă care ducea la șoseaua Treblinje-Nikšić. Prietenul care îi trimitea o mașină îi recomandase prudență: Muntenegru, condus de nerăbdarea de a intra în Europa, nu mai era ceea ce fusese.

Radovan Karadžić avea inima îndurerată gândindu-se că nu ar putea nici măcar să se închine la mormântul mamei sale, moartă în urmă cu un an în casa familiei lor din Nikšić. Risca să fie reperat de prea mulți oameni, iar cimitirul era probabil supravegheat tot timpul.

Știa că, în ziua înmormântării mamei sale, zeci de agenți din diferite servicii de informații îl așteptau acolo. Nu putuse decât să trimită flori.

Soarele apunea în urma lor, luminând crestele dealurilor cu o lumină magică. Încă o jumătate de oră și vor ajunge la mal. Apa clipocea ușor sub vâsle, iar călugărițele nu deschideau gura. Deodată, una din gărzi scoase o exclamație, arătând cu degetul spre niște oameni care alergau de-a lungul malului, departe în urma lor. Se întoarse spre Momčilo Bokan și zise:

— Am plecat la timp.

Radovan Karadžić nu răspunse, gândindu-se că data următoare urmăritorii săi nu-l vor mai rata. În acest caz, gărzile sale aveau ordine precise: să-l omoare. Nu voia să pățească la fel ca Slobodan Milošević, să ajungă într-o celulă din sticlă să răspundă la întrebări idioate. Acționase întotdeauna după conștiința sa și, dacă ar lua-o de la capăt, ar urma aceeași cale…

Ca și cum simțiseră pericolul, călugărițele accelerară. Totuși, nu riscau nimic: imposibil pentru americani, chiar și cu un vapor rapid, să violeze apele muntenegrene. Partea din față a bărcii eșuă pe pietre cu un zgâlțâit scurt și două dintre gărzi se repeziră să îl ridice pe Radovan Karadžić.

Abia ajunseră pe pământ și călugărițele plecară, desfășurând plase de pescuit în urmă. Dacă erau întrebate la întoarcere, ar furniza o excelentă explicație cu privire la plecarea precipitată…

Radovan Karadžić mergea deja printre mărăcini. Se grăbea să ajungă să se odihnească fără să mai tresară la vreun zgomot suspect. Chinuindu-și picioarele pe solul denivelat, își zise că, dacă urmăritorii săi pieriseră în mica capelă a mănăstirii, era voința Domnului.

*

* *

Telefonul lui Malko suna de ceva timp când acesta reuși să îl audă. Se simțea amorțit, ca și cum ar fi fost anesteziat.

Jovan Orić se lăsase pe jos și nici nu mai avea puterea să se ridice pe bancă… Dragana Obrenović rămăsese lipită de perete, ca un păianjen, respirând avidă.

— Malko! Malko! Sunteți acolo? strigă vocea colonelului Carter.

Avu nevoie de un efort prodigios pentru a-i răspunde. Sau mai degrabă pentru a încerca să îi răspundă, căci buzele lui umflate și înnegrite nu mai reușeau să se miște.

— Malko! Malko! repetă colonelul Carter. Sunteți OK? Suntem aici, de cealaltă parte a ușii.

Malko, cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să articuleze câteva cuvinte.

— Deschideți! Deschideți repede!

— Nu reușim, strigă americanul. Am trimis după un lăcătuș la Treblinje…

— Niciun lăcătuș, bâigui Malko. Nu e timp…

— Dar ușa este ranforsată cu fier! protestă americanul. Este o chestiune de câteva minute… Mă auziți?

Malko îl auzea, dar efortul de a pronunța fiecare cuvânt era prea mare. În fine, cu gura lipită de telefonul mobil, șopti:

— Lansator de rachete? Aveți un lansator de rachete?

— Da, bineînțeles, zise ofițerul. De ce?

— Trageți în ușă. Altfel, suntem morți…

Sesiză o tresărire a americanului.

— Dar este un nenorocit de monument istoric, din secolul al XIII-lea, protestă el, nu am dreptul…

— Faceți-o! șopti Malko. Sau duceți-vă la dracu!

Era prea obosit. Închise ochii, cu batista pusă la gură, simțind că era pe cale să moară…

Nu mai avea curajul să lupte. Cu oroare, realiză că se afla în mijlocul stratului de gaz și că respira moartea la fiecare inhalare. Nu mai avea noțiunea timpului, plămânii păreau ruginiți, solidificați în piept. Aproape că nu mai vedea. Insidioase, toxinele îi invadau tot organismul.

Împiedicându-l chiar să gândească.

Brusc, o explozie asurzitoare îl smulse din toropeală. Întrevăzu o lumină orbitoare, simți o undă de șoc, apoi un miros mai acru decât cel al gazului. Aproape imediat, ușa capelei se deschise violent, sub efortul mai multor bărbați. Încărcătura rachetei pulverizase încuietoarea enormă din Evul Mediu.

Malko simți că este ridicat, tras afară, auzi o voce care îi repeta numele, fără ca el să poată răspunde. Chiar și aerul lacului i se păru fad: plămânii lui erau deja caramelizați.

O voce strigă:

— Oxigen! Oxigen, la naiba!

Închise ochii și vomită. Apoi simți un gust de cauciuc: tocmai i se pusese pe gură un fel de ventuză. Auzi un șuierat și un jet de oxigen ieși din butelie, arzându-i mai întâi gâtul, apoi bronhiile și plămânii, încercă să dea la o parte racordul care îi era ținut cu forța pe gură…

Era o hărmălaie incredibilă în jurul lui… Puțin câte puțin, creierul lui se dezmorțea, reîncepu să gândească, dar avea impresia că este paralizat.

Se simți ridicat de jos, oxigenul inundându-i plămânii în continuare. Apoi totul deveni negru.

*

* *

Tomislav Tešić îl îmbrățișă pe Radovan Karadžić din toată inima.

Imediat ce îl văzuse sosind printre mărăcini, ieșise din Mercedes pentru a-l întâmpina. Cei doi bărbați se cunoșteau de mult timp. Tešić fusese ministrul de Interne al lui Radovan Karadžić în timpul efemerei Republici Srpska și își împărtășeau toate ideile.

— Ți-e foame? întrebă el.

— Nu, mulțumesc, răspunse liderul bosniac, sunt puțin cam obosit. Și dezolat că te deranjez. Ai venit de la Nikšić?

— Nu, din Podgorica. Ne întoarcem acolo, o să te instalezi în casa mea și vei rămâne atât timp cât vei vrea…

— Nu este periculos?

Bosniacul râse destins.

— Nu te gândi! Prim-ministrul îmi mănâncă din palmă. Suntem asociați în afacerea cu țigări.

Prim-ministrul muntenegrean inițiase un colosal trafic de țigări de contrabandă din care scotea profituri considerabile. Liniștit, Radovan Karadžić se așeză pe pernele din Mercedes și închise ochii. Era bine să aibă încă prieteni.

Auzi cu greu vocea lui Tomislav Tešić care îi șoptea la ureche:

— Ți-am rezervat o surpriză.

O jumătate de oră mai târziu, erau la periferia din Nikšić. Radovan Karadžić dormita. Când se trezi, văzu gardul cimitirului din Nikšić. Doi bărbați se apropiară de mașină.

— Puteți merge, anunță unul din ei.

Tomislav Tešić îi postase acolo pentru a preveni o eventuală intervenție a polițiștilor muntenegreni. Deschise portiera și zise musafirului său:

— Să mergem. Dar nu rămânem mult timp…

*

* *

Malko avea senzația că are o forjă în plămâni. În ciuda administrării de oxigen și a unei perfuzii înfipte în braț pentru a-i elimina toxinele, se simțea incredibil de slăbit și avea mereu senzații de amețeală. Colonelul Carter se aplecă spre el.

— Cred că sunteți OK acum! anunță el. Doctorul vrea să rămâneți sub observație 48 de ore. Este mai simplu decât să vă duc la Tuzla.

Evident, micul spital din Treblinje nu era foarte modern, iar medicii nu trataseră frecvent persoane gazate.

— Cum sunt ceilalți? întrebă Malko.

— Sunt OK, îl asigură americanul, dar era cât pe ce. Fără lansatorul de rachete, acolo rămâneați. Doar că ușa capelei a suferit mult…

Nu era principala grijă a lui Malko. Închise ochii. Acum că se simțea mai bine, reîncepea să gândească și furia îl invada. Nu numai că Radovan Karadžić îi scăpase printre degete, dar aproape că își lăsase pielea acolo.

— Nu ați găsit pe nimeni în mănăstire? întrebă el.

— Nimeni. Popa s-a volatilizat. „Teddy Bear” se ascundea probabil în prezbiteriu și a fost evacuat pe lac înspre Muntenegru… Am văzut o ambarcațiune care se îndepărta în această direcție.

— Și nu ați putut face nimic?

Colonelul Carter scutură din cap.

— Nimic: Muntenegru este o țară suverană, nu avem dreptul să intervenim acolo. Bineînțeles, am semnalat incidentul autorităților din această țară cerându-le să îl caute urgent pe Radovan Karadžić. Dar nu trebuie să contăm prea mult pe asta.

Malko făcu un gest plictisit.

— Cu atât mai rău, făcu el. *Ich gebe auf[39]!* Aș fi făcut tot posibilul.

Pentru moment, nu se gândea decât să se recupereze. Și să se întoarcă la Liezen.

Gazele pe care le inhalase îi consumaseră toată energia.

*

* *

Străzile din Podgorica păreau ciudat de animate pentru Radovan Karadžić, obișnuit cu calmul de la țară. Capitala minusculului Muntenegru avea aerul unui oraș mare, cu arterele lui largi paralele, restaurantele, clădirile moderne. Traversară spre sud, iar Mercedes-ul opri la 5 kilometri mai departe, pe strada Tolstoieva, în fața unei porți din fier forjat, dublată de o protecție opacă blindată. Cei doi batanți principali se deschiseră automat și Tomislav Tešić îi arătă lui Radovan Karadžić o terasă la ultimul etaj al vilei ornate cu colonade albe și statui.

— Iată apartamentul tău! Sper că te vei simți bine. Prietenii tăi vor dormi la parter.

Era prima dată după mult timp când ex-liderul bosniac stătea la cineva acasă. Din fericire, avea deplină încredere în fostul lui ministru de Interne.

— Poți petrece toată vara aici, propuse Tešić. Noi vom pleca la mare. Am un iaht la Kotor.

— Mulțumesc, șopti Radovan Karadžić. Pentru moment, o să mă odihnesc.

Regreta deja camera mănăstirii din Dobričevo și plimbările pe malul lacului.

*

* *

Malko privi bulele din șampania Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1996 cum clipoceau în pahar. Se simțea din nou în viață. Desigur, restaurantul de la *Excelsior* din Dubrovnik nu avea trei stele, dar langustele erau delicioase și proaspete, iar Taittinger bine

frapat.

De la începutul mesei, Jovan Orić și Dragana beau șampania ca pe apă. Pentru tânăra sârboaică, era primul ei contact cu civilizația adevărată.

Jovan Orić avea încă tenul gălbui, ca și cum era după hepatită, iar Dragana, deși machiată, semăna cu un cadavru. Doar sânii, mereu expuși, suportaseră cu bine încercarea.

La 48 de ore după „gazare”, în afară de o durere de cap persistentă, Malko se simțea gata de atac.

Fără să știe exact ce avea să facă.

— Care sunt planurile voastre? îl întrebă pe Jovan Orić. Vreți în continuare să plecați din țară?

Sârbul bău o gură de Taittinger înainte de a răspunde.

— Nu, zise el, nu cred. Doar că nu mă voi mai duce vreodată în Bosnia.

— Voi avea grijă să primiți o compensație financiară foarte substanțială, promise Malko. În afară de milionul de dinari. Și Dragana la fel.

Tânăra îi expedie o privire umedă, la limita provocării.

— *Hvala, hvala**[40]**?*

Cum sticla era goală, Malko comandă un Taittinger Comtes de Champagne roze, pentru a însoți desertul. Începuseră deja când telefonul lui Malko sună. Era Vladimir Djorgevic, care suna de la Belgrad.

— Am aflat de la Munir ce vi s-a întâmplat, zise înaltul funcționar sârb. Acești tipi nu se dau înapoi de la nimic… Radovan Karadžić se află într-o veritabilă cochilie de oțel. Deja este bine că ați reușit să vă apropiați atât de mult.

— De acum este în Muntenegru, zise Malko. Acasă la el. Sunt și mai puține șanse să îl prindem. O să mă întorc în Austria, iar prietenul dumneavoastră Jovan se va întoarce la Belgrad. A fost formidabil.

— Așteptați! Sunteți foarte aproape de Muntenegru. Cunosc pe cineva, la Podgorica, care ar putea să vă dea o mână de ajutor.

— La Podgorica? se miră Malko neîncrezător. Muntenegru este corupt până în măduva oaselor…

— Nu toți, corectă Vladimir Djorgevic. Înainte de a renunța, mergeți să vă vedeți cu unul din prietenii mei, Dusko Markovic.

— Cine este?

— Șeful Serviciilor muntenegrene. Este cinstit și joacă pe cartea europeană. Dacă Radovan Karadžić se află acolo, el va ști și va putea să vă ajute să-l localizați.

— Și apoi?

Sârbul nu se încurcă.

— Apoi, va trebui să negociați. Amintiți-vă că teroristul Carlos a

fost extrădat din Sudan *cu* complicitatea autorităților sudaneze. Am putea face același lucru în Muntenegru care vrea să își câștige o reputație… Este un *long shot*…

Malko oftă.

— Bine, voi merge la Podgorica înainte să mă întorc la Liezen, dar nu îmi fac nicio iluzie…

CAPITOLUL XXI

Din restaurantul *Maşa,* perla culinară din Podgorica, aveau o vedere uimitoare spre clădirea roz a Ministerului de Interne, chiar în față, pe bulevardul Saint-Pierre-de-Stetinie, un Champs-Elysée al capitalei Muntenegru. Minusculă metropolă plină de verdeață, cu străzi largi umbrite, și relativ modernă. Aici, efectele războiului civil nu fuseseră cunoscute, iar oamenii trăiau chiar bine, grație nenumăratelor operațiuni de trafic conduse de mafia muntenegreană…

Un tramvai galben trecu claxonând și un grup de fete se depărtă alergând, cu râsete, ridicându-și fustele lejere. Era Mediterana fericită. Fetele erau sexy, bărbații niște bestii cu alură de tăietori de lemne, dar te-ai fi crezut în Italia, din cauza teraselor și a numeroaselor cafenele care se succedau pe trotuarele bulevardului.

Evident, mâncarea de la *Maşa,* vândută la preț de aur, era infectă. Totuși, Dragana urca de la parter, unde se afla cafeneaua și patiseria, cu o farfurie pe care erau îngrămădite aproape toate prăjiturile din cofetărie. Veritabile alimente greu digerabile. În Muntenegru, mâncarea dietetică era o noțiune complet necunoscută. Dacă se putea mânca, înghițeau până crăpau…

Malko se uită la ceasul Breitling și oftă.

— Ce face?

Sosiseră dimineață, în urmă cu 2 ore, după un drum minunat începând din Treblinje, până la Nikšić, coborând apoi până la Podgorica. Cum ajunseseră în oraș, Jovan Orić îl sunase pe Dusko Markovic, șeful Serviciilor muntenegrene, așa cum le recomandase Vladimir Djorgevic, fostul lui omolog sârb. Dusko Markovic le răspunsese că îi va primi după prânz. Va veni cineva să îi caute la *Maşa.*

Pe moment, Malko profitase ca să cumpere două brățări groase de aur lucrate în stil oriental și le oferise Draganei Obrenović pentru a o ajuta să uite de mănăstirea Dobričevo.

Prietena lui Jovan Orić aproape că leșinase de fericire. Amantul ei nu o obișnuise cu cadouri atât de somptuoase.

De atunci, nu înceta să își admire cadourile…

Odată terminat prânzul, așteptau. Se distrau pe seama unui polițist muntenegrean dotat cu un radar mobil în fața restaurantului, care oprea automobilele ce mergeau cu viteză excesivă de-a lungul bulevardului drept. Cu spor. Trebuie spus că în Muntenegru, accidentele de mașină erau prima cauză a mortalității la tineri. De fapt, se puteau vedea ușor bolizi de mărci renumite, furați din Italia sau Germania, și vânduți la Podgorica pentru o bucată de pâine.

Apoi, cu ajutorul șliboviței, acești tineri se lansau în curse cu peste 200 de kilometri la oră, care se terminau la spital sau în cimitir… De unde și controalele multiple.

— Cred că este fata cu care am vorbit, anunță Jovan Orić.

O brunetă, cu un corsaj negru și o fustă galbenă, cățărată pe pantofi cu toc, tocmai ieșea din marea parcare din fața imobilului Ministerului de Interne cu acoperișul din țiglă roșie, cu climatizoare agățate ca niște nasturi pe fațadă, la fiecare fereastră. Intră în *Mașa* și apoi apăru după câteva minute la primul etaj. Schimbă câteva cuvinte cu Jovan Orić și sârbul o prezentă lui Malko.

— Lydia, secretara d-Iui Dusko Markovic. Ne așteaptă…

Lydia avea niște ochi negri magnifici, o fustă din mătase mulată peste un fund rotund și un aer de târfă care o făcea suspectă că promovase pe baza prestației de pe canapea.

Fără insistențele lui Vladimir Djorgevic, Malko nu ar fi mers până la Podgorica. Nu dorea să mai încerce o nouă decepție… Oamenii din Tuzla nu mai credeau nici ei. Muntenegru îl primise mereu pe Radovan Karadžić care era născut acolo… Mănăstirea Ostrog, la trei sferturi de oră de Podgorica, îl găzduise adesea, cu binecuvântarea autorităților.

Pe scurt, după părerea lui, era o încercare în van.

Avea pică pe el pentru că aproape provocase moartea celor doi aliați ai săi sârbi. Aceasta era meseria lui; totuși, chiar și dotata Dragana nu părea că îl mai urăște, mai ales după brățări și după privirile piezișe pe care i le arunca.

Ajunseră într-un hol imens cu două scări monumentale. Aparent, nu aveau ascensor. Pereții văruiți în galben, lipsiți de orice decorațiune, miroseau a comunism, ca și culoarele supradimensionate și tavanele înalte cu văruială scorojită. Muntenegru avea puține resurse naturale, în afară de țigările de contrabandă.

În fața lui, fundul Lydiei se legăna armonios, ca un îndemn la a-l urma. Ajunseră la etajul al treilea, iar secretara îi introduse într-un mic birou ocupat de o blondă cu părul scurt, purtând un pantalon foarte ajustat, la fel de sexy.

— Este secretara particulară a d-lui Markovic, șopti Lydia.

Deja, blonda deschidea o ușă masivă din lemn închis la culoare.

Dusko Markovic, șeful Serviciilor muntenegrene, veni în întâmpinarea lor, cu mâna întinsă; alură de tăietor de lemne, păr grizonat, tuns scurt, privire clară. Îi făcu imediat o impresie bună lui Malko. Îl primi cu o frază lungă în sârbă din care se înțelegea numele lui Vladimir Djorgevic, apoi îi instală pe o canapea, în timp ce ambele fete îl încadrau cu lăcomie. Biroul era sobru, cu mobilele din lemn sculptat, biblioteca și drapelul muntenegrean pe fundal. Se aduse cafea, turcească evident, cu un cub mic de rahat. Apoi, Malko, prin

intermediul lui Jovan Orić, îi explică motivul vizitei sale, apoi incidentul de la mănăstirea unde fuseseră gata să piară gazați.

Răspunsul lui Dusko Markovic fu lipsit de ocolișuri.

— Radovan Karadžić a venit frecvent aici în trecut, dar președintele nostru ne interzisese să ne ocupăm de el, din solidaritate față de sârbi; în plus, ce-am fi avut de câștigat, decât inamiciția acestor oameni, care sunt niște fanatici? Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Noul prim-ministru dorește apropierea de Europa.

— Ce vrea să însemne asta? îl întrerupse Malko.

Dusko Markovic continuă să-l privească drept în ochi.

— Că dl Karadžić nu mai este binevenit în Muntenegru…

Malko simți că îi sare muștarul.

— Totuși, zise el, acum 3 zile, a fost văzut traversând lacul Bilećko și debarcând pe malul muntenegrean. Unde se află acum?

Dusko Markovic se duse să ia de pe biroul său un dosar subțire, roșu, îl deschise și citi:

— Ceea ce spuneți este perfect adevărat. Dl Karadžić, în compania a patru bărbați care nu au fost identificați, dar aparent fac parte din garda sa de corp, a sosit clandestin în Muntenegru. A fost primit de unul din vechii săi prieteni, dl Tomislav Tešić, care a fost ministrul său de Interne în Republica Srpska. Acest bărbat este foarte legat de președintele nostru și locuiește în Muntenegru, aici la Podgorica.

— Radovan Karadžić este la el?

Dusko Markovic zâmbi.

— *Era* acolo. Cum telefonul d-lui Tešić este ascultat în permanență datorită activităților sale, am putut obține anumite informații. Dl Tešić a fost avertizat că nu îl poate găzdui pe dl Karadžić fără ca noi să nu anunțăm autoritățile Uniunii Europene. Este vorba de credibilitatea noastră…

— De ce nu l-ați arestat? se miră Malko. Este emis un mandat internațional de arestare de mult timp.

Din nou zâmbetul lui Dusko Markovic.

— Serviciul meu nu are atribuții de poliție; este o decizie care ține de Ministrul de Interne.

Radovan Karadžić putea trăi adânci bătrâneți liniștite: doar fantomele victimelor sale l-ar urmări.

— Deci, concluzionă Malko, este bine mersi la prietenul său!

— Nu. O sentință de expulzare a fost semnată și a părăsit teritoriul muntenegrean ieri.

— S-a întors în Bosnia?

— Nu cunosc, mărturisi șeful serviciului de informații. Prietenul său Tešić l-a condus împreună cu cei patru însoțitori până la portul Bar, la Adriatica. S-a îmbarcat pe un vas particular aparținând d-lui Tešić, a cărui destinație noi nu o știm…

— Aveți cel puțin numele lui?

— Nu sunt autorizat să vi-l comunic, mărturisi el. Este vorba de un cetățean muntenegrean, de acum.

Malko se ridică, exasperat. Încă o dată, Radovan Karadžić scăpase spre o destinație necunoscută. Se lăsă o tăcere apăsătoare plină de subînțelesuri. Era înnebunit de furie că se obosise degeaba din nou. De acum, înțelegea mult mai bine de ce Radovan Karadžić nu fusese prins de 10 ani.

Întreaga regiune îi era supusă…

— Vă mulțumesc, zise el. Voi transmite aceste informații celor în drept.

Cele două secretare păreau transformate în statui de sare. Foarte binevoitor, Dusko Markovic ieși din biroul său, însoțindu-l pe Malko până în capul scărilor monumentale. În momentul despărțirii, întrebă brusc:

— Vorbiți rusa?

— *Da.* De ce?

Discret, funcționarul muntenegrean scoase din buzunar o hârtie împăturită pe care i-o strecură în palmă lui Malko și zise încet în rusă:

— În timpul sejurului său, unul din asistenții d-lui Karadžić a dat un singur telefon. Nu am putut asculta conversația, dar am notat numărul apelat. Suna de pe telefonul mobil. *Posibil*, aceasta să vă ajute. *Good luck.*

Malko nu așteptă să coboare scările pentru a desface hârtia. Nu conținea decât un număr de telefon: + 10 3432 786546.

Un număr din Grecia.

La început, nu realiză. Apoi își dădu seama că Grecia era *și* ea o țară ortodoxă foarte apropiată de Serbia. Firma care furnizase var nestins pentru îngroparea cadavrelor de la Srebrenica era grecească.

Doar CIA îl putea ajuta.

În parcarea mare, Jovan Orić se întoarse spre el, puțin cam jenat.

— Ce facem acum, *gospodin* Dimitri?

— Cred că drumurile noastre se despart aici, răspunse Malko. O să vă întoarceți la Belgrad?

— Da, dacă vreți să veniți…

Malko dădu din cap.

— Nu mai am nimic de făcut acolo. Nici în Bosnia. Nici în Muntenegru. O să mă întorc și eu acasă. Există un aeroport aici?

— Bineînțeles, este nou-nouț, plătit de Uniunea Europeană, se lăudă Jovan Orić. Vreți să mergem?

— Da.

În primul rând, voia să părăsească orașul. Chiar dacă informația lui Dusko Markovic nu era lipsită de valoare…

Efectiv, aeroportul din Podgorica, strălucind de nou,

supradimensionat pentru cele patru zboruri, era magnific. Tabela de afișaj anunța un zbor spre Budapesta, unul pentru Roma și unul pentru Frankfurt, plus „naveta” de Belgrad. Își zise că, de la Frankfurt ar ajunge în Austria mai ușor și se duse să își ia bilet.

Despărțirea fu emoționantă. În mod vizibil, Dragana nu prea voia să se întoarcă la Belgrad după această aventură.

— Am 492 de kilometri de viraje înainte, oftă Jovan Orić. Zece ore de mers pe șosea și totul este bine.

Dragana îndreptă brusc o unghie roșie spre tabela de afișaj și se lansă într-o discuție lungă cu Jovan Orić.

— Este un zbor spre Belgrad peste 2 ore. Ea vrea să ia avionul, explică acesta. Evident, este mai puțin obositor decât pe șosea. Iar eu o să călătoresc singur…

Dragana se lipi de el, murmurându-i la ureche, iar Jovan Orić, care era un tip de treabă, cedă cu un zâmbet resemnat. Plăti chiar și cei 120 de euro pe bilet la Air Montenegro… Dragana și Malko îl conduseră până la Land Cruiser, care porni spre nord.

— Este adevărat că drumul pe șosea este foarte dificil, mărturisi Dragana când rămaseră singuri, într-o rusă proastă, dar așa o să vă țin companie. Avionul dumneavoastră este tot peste 2 ore.

— Ceva mai mult, corectă Malko.

După toată tensiunea ultimelor zile, silueta apetisantă a Draganei tocmai îi trezea libidoul. Ca și cum aceasta ghicise, îi propuse:

— *Davai!* Cunosc un loc unde ne putem odihni cât așteptăm avioanele.

La prima vedere, imensul hol pustiu nu oferea prea multe colțuri intime. Merseră de-a lungul ghișeelor de închiriat mașini, intrând într-un hol care deservea mai multe anexe ale aerogării. Dragana părea să știe perfect unde se află.

Împinse o ușă și intră într-o încăpere fără fereastră, mobilată cu un birou metalic, un clasor și trei scaune. Din fericire climatizarea funcționa și domnea o răcoare plăcută. Tânăra sârboaică răsuci cheia din broască pe interior și îi aruncă lui Malko o privire care ar fi topit și o banchiză.

— Iată! *Dobre!* Ne putem odihni…

Doar dacă dormeau în picioare precum caii, altfel Malko nu vedea cum.

— Unde suntem aici? întrebă el.

— Sunt birourile administratorilor de la firmele de închiriat mașini. Sunt încă libere, iar traficanții le folosesc pentru a depozita țigări. Nu au încă marfa. Este simpatic, nu?

Cu spatele rezemat de birou, îl privea de sus, ușor aplecată în față, pentru a-și pune în valoare sânii mari, strânși în dantelă; degaja mereu senzualitate.

Cum Malko se mulțumea să o privească, ea trase de nodurile care țineau strânsă rochia și le desfăcu. Cele două părți din mătase imprimată căzură în lateral, dezvelindu-i picioarele până la șolduri și la chilotul de un alb imaculat.

— Vino să te relaxezi! zise ea, trecând brusc la tutuială.

Cu picioarele desfăcute, bazinul înainte, îl provoca ostentativ. Malko se apropie și, imediat, ea se lipi de el, cuprinzându-l cu brațele după gât și strecurându-i o limbă de un kilometru în gură…

În același timp, pubisul ei începu un dans lent peste abdomenul lui. Erau lipiți ca timbrele pe plic și nu era deloc neplăcut. Când el puse mâna pe slipul alb, Dragana își manifestă satisfacția desfăcând fermoarul pantalonului de alpaca.

În afară de șuieratul aerului condiționat, în încăpere nu se auzeau decât respirațiile lor tot mai precipitate. Din proprie inițiativă, Dragana își trase în jos sutienul pentru a dezveli sfârcurile întărite ale sânilor. Apoi, punând mâna pe sexul lui Malko remarcă cu un zâmbet carnivor:

— Ești bine dotat, o să mi-o pui bine.

Se înecau în romantism.

Așteptând acest moment, se aplecă și îi oferi lui Malko o gură expertă care, în mod clar, nu era la prima felație. Când se ridică, cu un gest grăbit, își scoase triunghiul de dantelă albă, descoperind un păr blond puțin cam stufos, despărțit în două de o crăpătură de mărgean; se prinse cu amândouă mâinile de marginea biroului și privi cum sexul lui Malko o penetra lent.

— Îmi place la nebunie să mă uit cum mă pătrunzi! șopti ea.

Era un animal sănătos, sexual până în vârful sânilor. Se lăsă cu spatele pe birou, ridicând picioarele la verticală, în timp ce Malko se mișca în ea, profitând din plin de această recreație erotică. Dragana începu să își miște bazinul ca și cum ar fi fost așezată peste un mușuroi de furnici roșii, își înfipse unghiile în ceafa lui și urlă când simți cum Malko se eliberează în ea.

Picioarele îi căzură la loc și el se retrase pentru a o lăsa să se ridice. Privirea tinerei sârboaice se fixă pe sexul încă tare și, fără să ezite, se lăsă în genunchi în fața biroului și își reluă felația, redându-i tăria. Apoi, se ridică, se întoarse, cu picioarele depărtate, fundul ridicat, cu spatele la Malko.

— Și așa, puțin! zise ea.

Această poziție îl excită atât de tare pe Malko încât aproape că o ridică de la sol când se înfipse dintr-o singură mișcare în ea. Dragana fremătă din toți mușchii, ca o iapă sălbatică, apoi, aplecată în față, cu bustul strivit de biroul metalic, punctă loviturile furioase ale lui Malko cu comentarii în limba ei. El, cu amândouă mâinile de șoldurile ei cam grase, se desfăta, uitând de gaze, frustrări și de fantoma lui

Radovan Karadžić. Zgomotul unui avion care decola îi reaminti fugitiv unde se aflau.

Dezlănțuit, se retrase din ea, declanșând o exclamație dezamăgită a Draganei care se transformă în urlet când simți sexul tare ca un par forțându-i anusul.

Malko o sodomiză dintr-o mișcare, ca și cum se cunoșteau de mult timp, și, în câteva secunde, simți cum sfincterul se relaxează, lăsându-l să o pătrundă complet. Astfel el ejaculă pentru a doua oară, țipând ca un nebun și el.

Mai târziu, când își refăcu nodurile rochiei, ea se întoarse, se uită la brățările ei frumoase și oftă.

— Trebuie să îl sun pe Jovan. Altfel, o să se supere pe mine.

Avea totuși inimă bună.

*

* *

Zborul spre Viena fusese interminabil, cu o escală la Frankfurt, care parcă nu se mai termina. Când Malko debarcă în cele din urmă pe aeroportul din Schwechat, doar Elko Krisantem, în costum gri și cu șapcă, îl aștepta lângă un Jaguar negru.

— Unde este Alexandra? întrebă el, cu strângere de inimă.

Uneori, își spunea că, într-o zi, nu o va mai găsi acolo. Erau lucruri care se întâmplau. Elko Krisantem îl liniști.

— *Grafin* are un vernisaj la Viena și mi-a promis că nu se întoarce târziu, dar se poate să nu ajungă la cină.

Acel „se poate” însemna ceva desigur. Filosof, Malko se urcă în mașină și privi cum defilează nenumăratele eoliene care desfigurau peisajul.

Era fericit că se întoarce acasă, chiar dacă acest castel consuma mult pentru întreținere. Nu trăia decât o dată și nu se imagina într-un apartament în oraș. Chiar dacă pentru întreținerea castelului din Liezen trebuia să joace la ruleta rusească…

Telefonul lui sună exact când intra în curtea castelului. Era colonelul Carter care suna de la Tuzla. Vizibil, foarte agitat.

— Informația lui Dusko Markovic este formidabilă! anunță el. Am identificat numărul de telefon apelat în Grecia de unul din oamenii lui Radovan Karadžić.

— Ce este?

— Este al unui hotel care se află într-un mic oraș din Thessalonic, Uranopoli. Hotel *Alexandros.*

— Un hotel? remarcă Malko, surprins.

— Proprietarul acestui hotel, Aslanidis Alexandros, este un fervent admirator al lui Radovan Karadžić, continuă americanul. Am interceptat un mesaj care îi propunea să vină să se refugieze în Grecia. Este apropiat și de un avocat din Atena, maestrul Lycourezos, care era

avocatul oficial al lui Ratko Mladić și Radovan Karadžić, în 1995.

Malko nu vru să se ambaleze; fusese prea dezamăgit. Poate că acest apel nu era decât unul banal. Dar, evident, nu putea să nu țină cont de el.

— Cred că ar trebui să faceți un tur pe la Uranopoli, sugeră colonelul Carter. Grecia este o țară normală: dacă Radovan Karadžić se află acolo, am putea pune mâna pe el.

— Nu trebuie să vindem pielea ursului din pădure înainte de a-l împușca… oftă Malko.

Se întrerupse, o mașină intra în curte. Recunoscu Jaguarul decapotabil al contesei Alexandra. Aceasta ieși din mașină, mulată într-un taior portocaliu strălucitor și, pentru un timp, Malko îl alungă pe Radovan Karadžić din gândurile sale.

CAPITOLUL XXII

După ce se instalase în camera sa, la primul etaj al clădirii principale a hotelului *Alexandros,* Malko se duse la piscină, aflată mai departe și mai jos, de cealaltă parte a unei alei interioare, plină de țipete de copii și diverse zgomote. *Alexandros,* la 8 kilometri înainte de Uranopoli, era un complex de recreere, cu mai multe bungalouri mari și piscină imensă, separat de Marea Egee de șoseaua spre Uranopoli, ultima oprire înainte de peninsula Muntele Athos, veritabil stat în stat, ce regrupa douăzeci de mănăstiri ortodoxe, din vremuri străvechi. Nu se putea ajunge acolo decât pe mare, trecerea spre acest promontoriu ciudat din capătul Thessalonic fiind asigurată de feriboturi.

Nicio mașină nu putea ajunge la diferitele mănăstiri, o „vamă" controlând bagajele pelerinilor și, pentru a pune piciorul pe acest munte „sfânt"[41], trebuia obținut un *diamonitirion,* pașaport eliberat de autoritățile religioase de la muntele Athos.

Malko, grație unei intervenții a ambasadei Austriei, își procurase unul, ajungând la Uranopoli, la biroul „Agion Oros". Fără acest prețios document redactat în greacă, nici nu avea acces la feribot!

La *Alexandros,* turiștii păreau departe de această latură spirituală. Veneau acolo să profite de soare, să își lase copii la piscină și să se zbenguie în apele calde ale mării Egee. Dar trebuia să merite acest paradis! Mai întâi, un zbor până la Atena, apoi un altul, Atena-Salonic, și, în final, 150 de kilometri de viraje grele printre dealurile golașe.

Malko nu avea ce să comenteze. Frank Capistrano îl sunase personal la Liezen, pus la curent cu ultimele date ale cazului Karadžić, pentru a-l convinge să meargă în Grecia.

— Este o țară membră NATO, precizase el. Acolo suntem ca acasă. Localizați-l pe acest netrebnic de Karadžić și cerul o să-i cadă pe cap. Grecii nu pot să ne refuze *nimic.*

Vorbe optimiste…

Malko fusese surprins, ajungând la *Alexandros,* de aspectul de „Club Med". Nu îl vedea pe Radovan Karadžić țopăind printre copiii care se stropeau cu apă sau participând la jocurile de societate din timpul serii. Dacă criminalul de război era cu adevărat în Grecia, cu siguranță nu era la *Alexandros.*

Ajunse la piscină, întâmpinat de țipetele unei duzini de copii. Adulții, germani și britanici de culoarea somonului, leneveau lângă bar, în timp ce un animator lansa primul joc al serii. Trebui să se depărteze pentru a nu fi angrenat fără să vrea…

Instalat la bar, comandă un uzo, din lipsă de votcă, și privi în jurul

său.

Simți deodată un val de adrenalină: separat de turiștii gălăgioși, tocmai reperă doi bărbați care ieșeau în evidență față de restul clientelei.

Față în față la o masă mai deoparte, jucau domino. Unul, foarte înalt, arcuit de spate, cu craniul roz, celălalt, mai în vârstă, solid, față ridată, păr grizonat.

Imediat, își zise că era vorba de membri ai „Preventiva” lui Radovan Karadžić.

Deodată, uzo i se păru delicios. Se întoarse pentru a nu fi remarcat de către cei doi bărbați. Nu venise degeaba! Dacă membrii „Preventiva” erau în acel colț de lume, însemna că Radovan Karadžić nu era departe.

Evident, putea foarte bine să se ascundă sub un nume fals într-una din cele trei sute de camere de la *Alexandros,* ieșind afară doar pentru masă…

Îi observă din nou pe cei doi bărbați. Păreau complet relaxați. Desigur, liderul sârb nu era în pericol iminent în această țară, dar era totuși mai puțin sigur ca în Serbia sau în Bosnia. Când clienții se așezară la mese pentru cină în sala alăturată piscinei, luă loc și el la o masă nu departe de cei doi suspecți.

Aceștia mâncară foarte repede și dispărură.

Perplex, Malko se opri, după masă, la recepție unde lucra o liană blondă de un metru optzeci și cinci, ai cărei strămoși trebuiau să fie vikingi… Cei doi presupuși sârbi tocmai luau liftul.

— Ce se face aici seara? o întrebă el pe recepționistă.

Ea se strâmbă amuzată.

— Aici, nimic! Trebuie să mergeți la Uranopoli. Sunt destule cafenele și chiar locuri unde se poate dansa.

— Cei doi care tocmai au urcat, păreau plictisiți de moarte, remarcă el.

Angajata căzu în capcană cu ochii închiși.

— Oh, ei își așteaptă un prieten al lor care este plecat să se roage la *Agion Oros.* Practic nici nu ies. Au cerut un taxi pentru mâine dimineață, cred că se vor duce după prietenul lor.

— Cum? Nu este șosea.

— Cu feribotul, explică ea. Face turul peninsulei și se oprește de mai multe ori. Este o plimbare plăcută, chiar dacă nu se coboară pe pământ.

— Uite, voi încerca și eu.

— Este simplu: vaporul pleacă la ora 9:45 în fiecare zi. Deservește toate porturile din peninsulă și revine apoi la Uranopoli în locul de unde se cumpără biletele.

— Vreți să mă însoțiți? sugeră Malko râzând. Apropo, cum vă

numiți?

— Athinai.

Era evident că liana blondă era bucuroasă să discute și cu altcineva în afară de un copil sau un ramolit.

— Cu plăcere, făcu recepționista, dar muntele Athos este interzis femeilor și tuturor femelelor în general.

— OK, concluzionă Malko, treziți-mă mâine dimineață.

*

* *

Grație decalajului orar – 9 ore – Malko putuse să dea ușor de Frank Capistrano care îi făcuse apoi legătura la Direcția de Operațiuni a CIA. Operațiunea „Teddy Bear” se relansase. De această dată, totul era făcut pentru ca Radovan Karadžić să nu poată să scape de urmăritori.

În primă fază, guvernul grec nu fusese anunțat, dar stația CIA de la Atena trimitea în zonă șase dintre cei mai buni *case officers*, care se vor răspândi în diferitele hoteluri din Uranopoli.

Una dintre bazele NATO situată în Grecia fusese alertată, în cazul în care ar fi avut nevoie de elicoptere sau avioane. Mai multe nave din flota a VI-a SUA din Mediterana primiseră ordin să ajungă în marea Egee. Nu mai rămânea decât să-l localizeze pe criminalul de război.

Grecii ar fi anunțați doar atunci când nicio indiscreție nu ar mai fi fost de ascuns. Pentru aceasta, Radovan Karadžić trebuia localizat precis. Din fericire, topografia era de partea urmăritorilor lui. Unica șosea spre Salonic mergea de-a lungul coastei și se înfunda la Uranopoli.

Pe pământ, era imposibil de ajuns la peninsula muntelui Athos. În maximum 48 de ore, vasele din flota a VI-a vor patrula prin zonă, în cazul în care Radovan Karadžić încerca să fugă pe mare.

De data asta, Statele Unite erau pe fază. Într-o țară aliată, în plus…

În ciuda acestor eforturi, Malko era neliniștit: Karadžić mai avea o șansă de partea lui.

Într-o primă fază, avea să îi urmărească pe cei doi membri ai „Preventiva”. Pentru prima dată, de la începutul urmăririi, avea un anumit avantaj: nimeni nu bănuia prezența sa în Grecia, nici desfășurarea de forțe care se pregătea. Oamenii de la stația de la Atena ajungeau a doua zi. Toți aveau numărul de la telefonul Blackberry al lui Malko și trebuiau să raporteze pe parcurs ocuparea pozițiilor.

Important era ca acest dispozitiv să nu se facă remarcat de către cei pe care îi urmăreau.

Malko reuși cu greu să își găsească somnul, deranjat de urletele participanților la jocurile de societate, din jurul piscinei.

*

* *

Doi popi bărboși, cu sutane negre lucind de murdărie și uzură, erau instalați în fundul cabinei de pe feribotul *Halkidiki,* în fața barului, oferind obiecte de cult – port-chei, brățări din lână, icoane – pasagerilor în drum spre *Agion Oros,* Muntele Sfânt.

La bar, majoritatea pasagerilor preferau în locul acestei hrane spirituale, relaxarea berilor Mythos vândute de un barman nebărbierit. Vechiul feribot, care avea în partea din spate acest spațiu mare acoperit, precum și o plajă, mergea de-a lungul coastei peninsulei la câteva sute de metri, deservind toate „porturile” de la muntele Athos. Înghesuiți pe banchete sau taburete, pasagerii jucau cărți, citeau sau pălăvrăgeau. Majoritatea, pelerini, cu sacul în spate, sau popi care se întorceau la mănăstirea lor.

Malko, așezat nu departe de popii comercianți, urmărea cu coada ochiului pe bărbatul care se îmbarcase odată cu el. Celălalt rămăsese la *Alexandros.* De acum, grație poliției grecești, îi știa numele: Božidar Popović, un sârb-bosniac, care nu era căutat de tribunalul de la Haga. Intrat în urmă cu 4 zile în Grecia, prin Salonic… CIA ceruse KOS[42]-ului o colaborare imediată, fără a preciza motivul. De acum înainte, la Atena, funcționa o adevărată celulă de criză la ambasada americană, care coordona operațiunea „Teddy Bear”.

Sârbul era cufundat în citirea unei cărți și nu ridica nasul din ea, indiferent de peisajul care defila pe lângă feribot: o coastă stâncoasă brăzdată de fâșii de nisip, vegetație stufoasă, și mai ales, nicio locuință.

Pelerinii de toate naționalitățile veniți să urce cărările Muntelui Sfânt dormeau în mănăstiri sau sub cerul liber.

Doar bărbați.

Dintotdeauna, Muntele Athos fusese interzis femeilor și tuturor femelelor în general, așa cum spusese Athinai… Chiar și pentru regnul animal, această interdicție era aplicată *ad literam.* Călugării se privau de lapte, neavând dreptul să crească vaci. Pe lângă acești fanatici ortodocși, talibanii din Afghanistan erau niște moderați, aproape toleranți…

Nu era niciun hotel pe Muntele Athos, unde vehiculele care nu aparțineau teritoriului sfânt erau interzise… Cele douăzeci de mănăstiri ortodoxe își împărțeau teritoriul: șaptesprezece grecești, una rusească, una bulgărească și una sârbească. Aceasta din urmă, Chilandar, era una din cele mai vechi și ocupa toate teritoriile din nordul peninsulei.

Așteptând feribotul, Malko se documentase… Îi căută din priviri pe cei trei *case officers* ai CIA deghizați în pelerini și însărcinați să îl sprijine. Încărcați ca niște asini tineri, semănau cu toți ceilalți pelerini. Nu avusese, de la plecare, decât contact vizual cu ei. În afara orașului Uranopoli telefoanele mobile nu mai funcționau…

Feribotul încetinea. Malko zări o minusculă limbă de ciment, deasupra căreia erau două sau trei case; prima oprire.

Apropiindu-se, zăriră niște vehicule care așteptau încărcătura, un mic grup de călugări și câțiva pelerini. Nimeni nu mișca printre pasageri. Această haltă nu era cunoscută.

Feribotul se apropie, perpendicular pe mal, și partea din față se coborî, sprijinindu-se pe debarcaderul din beton. Malko îl văzu pe Božidar Popović ridicându-se și mergând de-a lungul culoarului de deasupra compartimentului pentru vehicule. Nu avea decât un sac mic. Malko întâlni privirea unuia dintre *case officers* și, din cap, îi făcu semn să îl urmeze pe sârb…

În 5 minute, escala se termină. De pe punte, Malko îl văzu pe Božidar Popović îndreptându-se spre un microbuz albastru Mercedes și dând mâna cu un călugăr care se urcă imediat la volan. În timp ce feribotul se îndepărta, Malko îl văzu pe agentul CIA rămas singur pe plaja din beton…

Feribotul reporni, de-a lungul coastei. Mai mult de o oră de mers.

Următorul port se numea Dafni și era capătul. Malko și cei doi *case officers* ai CIA se amestecară prin mulțime. Mai multe vehicule așteptau pasagerii, printre care și două autobuze, înscrise cu Kyries, „capitala” Muntelui Athos. Malko luă loc, printre câțiva călugări, localnici și mai ales pelerini încărcați ca asinii. Autobuzul începu să urce un drum desfundat, demn de Africa, șerpuind printre dealurile acoperite cu chiparoși și mimoze pe marginea crestelor abrupte. În anumite momente, se întreba cum reușea să mai vireze… În fine, se opriră în centrul unui târg minuscul cu case din piatră cenușie, înghesuit între două dealuri: Kyries, capitala Muntelui Athos. Grupuri de pisici hămesite, câteva buticuri și o duzină de microbuze, fiecare cu destinație diferită. Malko înțelese rapid că fiecare mănăstire avea vehiculul ei. Pelerinii, arătându-și *damonitirion*, se înghesuiau în vehicule pentru a ajunge la destinația finală.

Cerul se acoperise, ploaia începu să cadă și, curând, nu mai rămaseră pe loc decât cei doi agenți CIA, Malko și o ceată de pisici înfometate. În mod vizibil, mai erau totuși câteva femele pe Muntele Athos… Malko se apropie de un bărbat care bâiguia în engleză și îl întrebă cum ajunge la mănăstirea Chilandar…

Grecul, șarmant, îi arătă o potecă care se pierdea pe munte.

— Pe acolo!

Îi întinse un mic ghid roșu intitulat în engleză *The Paths of Agion Oros**[43]***.

— Cu asta, nu puteți să vă rătăciți! Este cinci euro.

Malko descoperi în el traseele detaliate dintre mănăstiri. Ghidul său puse degetul pe hartă, pe verso:

— Iată. Mai întâi, mergeți la mănăstirea rusească Panteleimonos.

Este o vedere superbă. Apoi, urmând creasta, ajungeți la Xenophontos, apoi la Dochariu, care vă va duce la mănăstirea bulgărească Zografu. După aceea nu mai sunt decât 2 ore de mers până la Hiliandariu, cea căreia îi spuneți dumneavoastră Chilandar. Drumul este foarte frumos, dar fiți atent la șerpi: sunt mulți…

Malko deschise ghidul. Indicațiile erau extrem de precise: „Intersecție cu un alt drum, luați-o la stânga”, „Intersecție: continuați drept”, „Bifurcație de trei drumuri: luați-o pe cel din stânga care coboară.”

Avea senzația că este din nou cercetaș.

— Este departe? întrebă el.

Grecul dădu din cap.

— Dacă plecați acum, veți ajunge înainte de miezul nopții!

Ceasul Breitling al lui Malko arăta chiar ora 1:15… Grecul preciză:

— Dacă nu sunteți invitat la o mănăstire, veți putea dormi sub cerul înstelat. Nu este frig, în această perioadă…

Consternați, cei doi *case officers* ai CIA păreau copleșiți de greutatea sacilor lor. Malko încercă să rămână calm.

— Nu există niciun taxi?

— Nu.

— Niciun vehicul?

— Nu!

— Dar acela?

Arătă spre un călugăr bărbos și murdar la volanul unui vehicul 4 × 4. Grecul zâmbi pudic.

— Este un călugăr de la Filotheu. Nu ar accepta niciodată să vă ducă la Hiliandariu, nu îi place pe sârbi și apoi acum trebuie să se întoarcă la mănăstirea lui din sud.

Chiar și pe acest munte sacru, rasismul domnea. Malko insistă:

— Nu este alt mijloc de a ajunge la mănăstirea sârbească?

— Ba da, conchise grecul. Puteți coborî înapoi în Dafni, luați vaporul spre Uranopoli, la ora 5:00. Și, mâine dimineață, luați același vapor, dar coborâți la Yovantsa, prima oprire a feribotului. De acolo, un drum urcă până la Zografu și Hiliandariu. În fiecare zi, un vehicul de la Hiliandariu vine să ia provizii. Poate vor accepta să vă ia cu ei…

— Cum coborâm în Dafni? întrebă Malko, învins de Muntele Athos.

— Pe jos, faceți doar 2 ore. Veți ajunge la timp pentru a prinde vaporul.

— Nu e niciun taxi?

— Pot să încerc să vă găsesc unul… Dar costă 50 de euro.

Religia nu încurca afacerile… Zece minute mai târziu, se înghesuiau toți trei într-o camionetă care cunoscuse și zile mai bune. La Dafni ploua și se instalară pe niște bănci din lemn, pe terasa pustie a unei cafenele.

— Mâine, zise Malko către cei doi americani, o să încercăm să ajungem la mănăstirea aceea. Sper că prietenul vostru a reușit să ajungă…

*

* *

Radovan Karadžić privi soarele care asfințea, prin mica fereastră a chiliei, cu fața spre vest. *Iguman*-ul mănăstirii Chilandar îl instalase în partea rezervată călugărilor aflați în trecere, în spatele bisericii care ocupa centrul esplanadei interioare. Mănăstirea era construită în cerc, pe fundul unei văi, cu diferite clădiri lipite unele de altele, cu acoperișuri din țiglă, ziduri de cărămidă roșie și cenușie, cu balcoane și excrescențe din lemn roșu, totul dominat de un auster turn pătrat care rezistase tuturor invaziilor.

Biserica, pe toată lungimea, era acoperită cu un acoperiș curios în formă de șapcă. Câțiva chiparoși ornau gazonul tuns al acestui atrium în aer liber.

Ansamblul aducea cu un castel-fortăreață, cu ziduri de 15 metri înălțime și numeroase deschizături înguste. În perioada ei de glorie, Chilandar adăpostise până la trei sute de călugări. Acum nu mai erau decât vreo patruzeci, dintre care o duzină de popi care țineau liturghia.

Ceilalți erau călugări care nu aveau dreptul să țină slujba. Se aflau acolo pentru a se ruga și a medita. Unii nu ieșeau din chiliile lor decât pentru a lua masa în *trapeză,* reflectoriul mănăstirii.

Chilandar fiind una dintre cele mai vechi mănăstiri de pe Muntele Athos, 20% din terenuri îi aparțineau, întinzându-se pe sute de hectare, permițând nenumărate promenade. Radovan Karadžić profita din plin, mergând frecvent să mediteze lângă un turn din secolul al XIII-lea aflat în ruină.

Clopotul anunță masa – era ora 19:00 – și își zise că nu ar avea timp să vadă toată corespondența adusă de Božidar Popović, plecat în aceeași zi cu feribotul care trecea din nou pe la 3:00 dimineața înspre Uranopoli. Îi dăduse o lungă scrisoare către soția sa, Liliana. Era fericit că regăsise această mănăstire unde mai fusese înainte. Era cunoscut sub numele de fratele Jaromir.

Doar bătrânul *iguman* și adjunctul său îi cunoșteau adevărata identitate. La Chilandar, nu era decât fratele Jaromir.

La mănăstire, nu se puneau întrebări despre trecutul călugărilor. Fiecare adopta numele pe care îl dorea și se amesteca grupului în negru care, de la 4:00 dimineața, se ruga sau cânta în capela cu trei naosuri. Era ca în Legiune.

În spatele zidurilor înalte, Radovan Karadžić se simțea liniștit, plutind într-un univers în armonie cu al său. Numeroși călugări din Chilandar erau foști membri ai forțelor speciale din corpul de armată

de la Drina, care participase la război. Învinși, preferaseră să se retragă într-un loc unde nu erau judecați.

Îmbrăcat în sutana lungă, neagră, cu capul acoperit cu o tichie, cu sandale în picioare, Radovan Karadžić porni pe scările uzate din piatră care duceau în curtea interioară. Se gândea că ar putea rămâne acolo mai multe săptămâni, dacă nu chiar luni de zile, să scrie, să citească sau să mediteze. Departe de urmăritori. La adăpost.

Aici, nimeni nu ar veni să îl caute. Chiar și guvernul grec nu avea dreptul să își exercite puterea aici și cu atât mai puțin să intre cu forța într-o mănăstire. Toate chestiunile se rezolvau prin intermediul unui patriarh grec. De asemenea, Atena negase întotdeauna că ar fi auzit de prezența unui criminal de război pe teritoriul său. Muntele Athos nu aparținea Greciei, ci lui Dumnezeu.

Ieșind de pe scări, Radovan Karadžić îl regăsi pe Nikola Tolimir, un tip înalt, solid, de aproape 2 metri, unul din membrii „Preventiva” care lua parte la sejurul lui monahal. El și Janko Jelisic locuiau într-o clădire situată aproape de criptă, mai jos de mănăstire, rezervată pelerinilor în trecere.

Înarmați, cei doi bărbați erau acolo pentru a preveni imprevizibilul, în timp ce ceilalți doi, rămași la hotelul *Alexandros,* asigurau legătura cu lumea exterioară.

*

* *

Malko privi invitația de a petrece 3 zile la mănăstirea Chilandar, care tocmai îi parvenise prin faxul hotelului, grație intervenției ambasadei Austriei la Atena. Ultimul element al operațiunii „Chilandar”. Îl prezentaseră drept un cercetător specializat în mănăstiri ortodoxe. Pașaportul perfect pentru a pătrunde în acest univers închis.

Și singurul mod de a putea confirma prezența lui Radovan Karadžić la Chilandar, dacă se afla acolo.

Va lua deci vaporul a doua zi la Uranopoli și va coborî la Yovantsa, unde o mașină a mănăstirii va veni să îl ia.

Tocmai urca în cameră când văzu un tip solid înaintând spre ei. Schimbă câteva cuvinte în grecește cu Athinai și veni spre Malko, cu mâna întinsă.

Athinai, liana blondă de la recepție, îi șopti:

— Este dl Alexandros, proprietarul hotelului.

Acesta i se adresă lui Malko în greacă, apoi trecu, ciudat, pe spaniolă. Interesându-se dacă era mulțumit de sejur. Liniștit, continuă:

— Mergeți la *Agion Oros,* este bine. Ați ales o mănăstire?

Malko ar fi trebuit să mintă, dar grecul știa foarte bine cum funcționează sistemul.

— Da, zise el, Chilandar. Este, se pare, cea mai veche și una din

cele mai interesante.

— Foarte bună alegere, aprobă Aslanidis Alexandros. Vă urez o ședere plăcută.

Malko îl privi cum se îndepărtează, cu un nod în stomac. Această solicitudine i se părea suspectă. Se întoarse spre liana blondă și întrebă:

— Așa se interesează de fiecare client?

— Oh, nu! făcu ea, dar a văzut ca sunteți diferit de turiștii care vin aici. Este un intelectual…

Malko își dori deodată să afle mai multe despre acest „intelectual”.

— Vreți să bem un pahar la Uranopoli?

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Oh, da! Sunt 10 zile de când nu am ieșit de aici. Dar nu trebuie să se afle. Ne întâlnim peste o jumătate de oră la șosea, în fața panoului hotelului.

*

* *

Uranopoli era chiar sinistru. Malko și liana blondă încheiaseră seara într-o *taverna* cu muzică grecească și o asistență răzleață. Ca o bună patrioată, Athinai refuzase uzo, pentru un Defender „5 ani vechime”, mai nobil în ochii ei… Urmat de altfel de un al doilea. Trăncăneala ei nu prezenta niciun interes și Malko începea să se întrebe cum să pună capăt acestei escapade. Se uită la ceasul Breitling și oftă:

— O să mă trezesc devreme mâine dimineață.

— Ah, așa este! făcu Athinai, docilă.

În timp ce ieșea înaintea lui din *taverna*, îi admiră silueta: liana nu era complet plată… Sâni foarte ridicați și ascuțiți, un fund rotund, picioare interminabile. Când se opriră în fața hotelului, îi șopti lui Malko:

— Lăsați-mă aici! Nu trebuie să fiu văzută cu un client. Este interzis. Mulțumesc pentru această minunată seară.

Săruta cu pasiune, emanând o aromă de scotch și, când Malko îi atinse sfârcurile sânilor prin rochie, ea începu să se agite în toate direcțiile și îl imploră în cele din urmă:

— Opriți-vă, sunt foarte sensibilă…

Nu numai că nu se conformă, dar își continuă explorarea, mult mai jos. Loviturile de picior ale Athinaiei făceau să tremure caroseria mașinii. Era chiar *foarte* sensibilă. Ceea ce îi trezise serios libidoul lui Malko. Dar când îi luă mâna Athinaiei și o puse pe el, tânăra grecoaică scoase un geamăt aproape de plâns.

— Oh, nu, nu aici!

— Veniți în camera mea, atunci.

Acum, o dorea cu adevărat.

Nu spuse la început „nu” decât de formă. Cu picioarele ei interminabile, depărtate cât îi permitea spațiul îngust din mica Toyota, tresărea la fiecare atingere a lui Malko, aproape de orgasm.

Deodată, se repezi spre portieră și, întorcându-se, zise în șoaptă:

— Vin după dumneavoastră!

Malko nu avu mult timp de așteptat. Tocmai își scotea cămașa când auzi un ciocănit la ușă. Era Athinai, în picioarele goale. Îl îmbrățișă pătimaș pe Malko și se treziră pe pat, el pe spate, ea îngenuncheată peste el, ocupată să îi ofere ceea ce nu îndrăznise să facă în mașină. O admirabilă și conștiincioasă felație parcă ruptă din soare. Nu avu decât să inverseze poziția pentru a-i ridica rochia lungă de recepționeră și să o penetreze în pântecele primitor. Din pudoare probabil, își scosese deja chilotul.

Era atât de sensibilă și în acel loc. Abia începu Malko să se miște că Athinai începu să juiseze practic fără încetare. La început, cu un țipăt răgușit pe care și-l estompă imediat mușcându-și mâna, apoi lăsând să scape, prin acest căuș improvizat, gemete continue și încântătoare… Interminabilele ei picioare încrucișate la spatele lui Malko îl strângeau gata să îl sufoce.

Nu era Grecia delicată din cărțile poștale.

Când Malko se eliberă în ea, țipătul ei aproape că trecu prin ușă, deși aproape că își devorase mâna.

Apoi, rămase nemișcată ca o moartă, cu brațele și picioarele depărtate. Abia după ce își recăpătă suflul, remarcă fără răutate:

— Nu ești singurul care merge la Chilandar mâine dimineață. Am văzut în registrul de la recepție că un alt client pleacă și el, dar mult mai devreme. Un sârb, cred, un tip înalt, ras în cap.

CAPITOLUL XXIII

Malko se trezise în zori, tulburat de mărturisirea Athinaiei: nu putea fi o coincidență ca unul din membrii „Preventiva” să meargă la Chilandar în aceeași zi cu el. În plus, după spusele grecoaicei, solicitarea acestuia nu fusese notată decât mai târziu. După discuția lui Malko cu proprietarul hotelului, fervent admirator al lui Radovan Karadžić…

Malko urma să declanșeze totuși operațiunea. Agentul CIA, care debarcase în prima zi la Yovantsa, ajunsese în cele din urmă în apropiere de Chilandar și stătea în aer liber, urmărind șoseaua și ținând legătura prin Thuraya, indispensabil pe Muntele Athos lipsit de orice releu de telefonie mobilă.

Alți doi agenți, deghizați în pelerini, plecau cu același vapor ca Malko spre mănăstirea Esfigmenu, care domina coasta de est, la 45 de minute de mers pe jos de Chilandar. Echipați cu binocluri puternice, puteau supraveghea orice tentativă de fugă prin partea de nord.

Doi agenți ai CIA – un cuplu – asigurau coordonarea operațiunii din Uranopoli. Trei nave din Flota a VI-a SUA patrulau la o jumătate de oră distanță pe mare de peninsulă. O corvetă, o vedetă rapidă mare și un mic port-elicopter.

Autoritățile grecești nu știau încă de desfășurarea de forțe. Dar, imediat ce Malko îl va identifica pozitiv pe Radovan Karadžić la mănăstirea Chilandar, procurorul de la Tribunalul Penal Internațional de la Haga, Carla Del Ponte, va solicita oficial guvernului grec arestarea criminalului de război, pe baza mandatului Interpol. Și, în culise, americanii vor face presiuni asupra grecilor, pentru a se asigura că nu există nicio piedică. Radovan Karadžić se baza pe numeroși susținători în Grecia, începând cu avocatul Lycourezos, foarte bine plasat politic.

Malko lăsă cheia la recepție. Liana blondă probabil mai dormea încă, iar cei doi *case officers* ai CIA plecaseră deja.

*

* *

Božidar Popović aștepta de o oră, printre alți candidați la călătorie, în portul pescăresc Ierissos, la vreo 10 kilometri est de Uranopoli. A doua deplasare a sa în 24 de ore. Vaporul galben, programat să plece la 5:30 spre mănăstirea Esfigmenou, era ancorat încă la chei. Această legătură cu coasta de nord a *Agion Oros* era riscantă. Erau suficiente câteva valuri pentru ca debarcaderul din Esfigmenou să fie impracticabil.

Căpitanul vedetei coborî în cele din urmă dintr-un taxi însoțit de un călugăr. După o scurtă discuție, decise să-și încerce norocul, dar

dacă vântul era prea puternic, vor reveni fără să debarce.

Božidar Popović sări primul pe vas. De seara trecută, nu mai avea stare. Patronul de la *Alexandros* îl anunțase în cameră, după conversația sa cu unul din clienții hotelului că omul nu avea profilul unui pelerin. Ori, acesta pleca spre Chilandar.

Božidar Popović hotărâse deci să meargă urgent să îl anunțe pe Radovan Karadiid.

Se instală pe bancheta din spate în timp ce vaporul se îndepărta de chei. În fundul genții sport avea două grenade defensive, un pumnal de comando și un Makarov 9 mm automat. Sărută mica medalie de la gât, rugându-se ca marea să fie calmă în cealaltă parte. Dacă totul decurgea bine, ar ajunge înaintea feribotului de la Uranopoli.

*

* *

Malko sări pe beton în același timp cu un bărbat care căra zeci de cartoane de ouă. Fu întâmpinat imediat de un călugăr care îl duse până la un microbuz albastru. Un alt pelerin debarcase și el: un grec desigur, murdar și bărbos.

— *You go to Chilandar?* întrebă Malko.

— *Yes.*

Luară loc în vehiculul care începu să escaladeze drumul tăiat printre miile de mimoze, chiparoși sălbatici și blocuri de granit. Nicio locuință, niciun semn de viață, niciun vehicul. Acest drum era utilizat doar de ocupanții celor două mănăstiri, Chilandar și Esfigmenou. Depășiră un grup de pelerini care cărau prin căldură saci enormi.

Credința este frumoasă.

Chilandar se afla într-o vâlcea și o văzură în ultimul moment, cu impresionantele ei ziduri din piatră gri. O fortăreață.

Microbuzul se opri în fața unei arcade din piatră, ridicată înaintea unei porți întărite cu fier datând cu siguranță din Evul Mediu. Destul de joasă pentru ca un călăreț să nu poată trece pe acolo: precauție necesară, din timpul invaziilor mai mult sau mai puțin barbare. Cruciații se purtaseră dur cu călugării din acele vremuri. Dușmanii religiei ortodoxe, îi masacraseră bucuroși pe călugări. Arseseră mănăstirea și îi vânduseră pe supraviețuitori ca sclavi…

Era înainte de reconcilierea dintre culte…

Malko intră împreună cu celălalt pelerin într-o mică încăpere de sub arcadă, în stânga. Aici se vindeau obiecte de cult locale la prețuri exorbitante și pelerinii erau serviți cu cafea, ceai și rahat.

Un călugăr imens a cărui barbă și mustață se confundau într-o maiestuoasă tufă de păr negru, încât te întrebai cum reușea să mănânce – nu i se mai vedea gura – arătă cu degetul spre Malko.

— Malko?

— *Da.*

În mănăstiri nu se cunoșteau decât prenumele.

— Urmați-mă.

Ieșiră și coborâră un drum prost pavat care ducea la dependințe, traversând un cimitir minuscul, în fața criptei în care se odihneau craniile tuturor călugărilor care trăiseră acolo de la ridicarea mănăstirii. Călugărul hotelier îl instală pe Malko într-o cameră mică, mobilată doar cu două paturi și cârlige montate în perete pentru agățarea hainelor.

— Starețul nostru vă va vizita mai târziu, ca pe toți oaspeții noștri, anunță călugărul. Puteți merge să vă rugați când doriți în capelă. Masa este la ora 19:00. Veți fi anunțat…

Și dispăru.

*

* *

Božidar Popović ajunsese transpirat la Chilandar, după o debarcare acrobatică datorită vântului destul de violent numit *meltem,* care bătea toată vara pe marea Egee. Cum nu îl aștepta nimeni, ajunsese la mănăstire pe jos. Călugărul hotelier îl cunoștea și îl instală fără probleme în clădirea invitaților, lăsându-l apoi să circule prin mănăstire după bunul plac.

Ușa chiliei lui Radovan Karadžić era încuiată și acesta nu răspundea. Božidar Popović plecă în căutarea lui, luând-o pe o potecă care ducea la vechiul turn, unde liderului sârb îi plăcea să meargă să mediteze. Pe sub cămașă, își băgase enormul pistol automat. Avea un presentiment neplăcut, chiar dacă atmosfera respira un calm absolut.

*

* *

— Sunt fratele Stevan. Vreți să faceți câțiva pași cu mine?

Călugărul, cu o barbă scurtă, ochelari, o sutană curată, bătuse la ușa lui Malko și îi zâmbea. Se îndepărtară pe imensul domeniu. Un tractor smulgea buturugi. Părintele Stevan respira bunătate și calm.

— Ce vă aduce la Chilandar? întrebă el. Este o chestiune spirituală? O dorință de calm?

— Sunt interesat mult de mănăstirile sârbești și de lupta bisericii ortodoxe pentru a-și menține valorile, explică Malko. Și noi, în Austria, am suferit dominația Imperiului Otoman. Încă mai sunt și acum urme.

Călugărul sârb se opri brusc, ca atins de paralizie.

— Mai puțin ca noi! zise el. Turcii s-au purtat ca niște sălbatici. Știți că, imediat ce invadau o mănăstire, scoteau ochii sfintelor icoane?

— Nu! recunoscu Malko.

Fratele Stevan continuă:

— Cei pe care i-au convertit au continuat pe această cale. În 1941,

musulmanii din Sarajevo au tăiat nasul și urechile bunicului meu înainte de a-l înjunghia, preciză el pe un ton dureros; mercenari care lucrau cu naziștii.

— Este oribil, recunoscu Malko.

Fratele Stevan oftă.

— Hristos este în sufletul meu, sunt lucruri dificil de uitat.

Vizibil, nu era cazul lui.

— Ați cunoscut și comunismul, remarcă disimulat Malko.

— Nici chiar Tito nu ne-a persecutat ca turcii! Iar Slobodan Milošević, în 1989, probabil cuprins de credință, a autorizat din nou ceremoniile religioase. Totuși, când a vrut să vină aici, la Chilandar, ne-am încuiat în chiliile noastre pentru a ne ruga și am refuzat să-l vedem. După plecarea lui, am sfințit cu tămâie locul unde aterizase elicopterul lui…

— Serbia a cunoscut multe necazuri, concluzionă Malko. Inclusiv oribilul război civil.

Fratele Stevan îl privi cu o înfățișare gravă.

— Nu era un război civil. Câțiva oameni de onoare au vrut să reducă influența turcă. Să reconstituie Marea Serbie, puternică și religioasă. Doar că…

Își întrerupse fraza și Malko trebui să îl facă să continue.

— Doar că ce?

Călugărul sârb coborî tonul.

— Au fost învinși de un complot al evreilor și americanilor care vor să distrugă Europa și mai ales Serbia. Vor să ne ia Kosovo, leagănul poporului nostru. Îi ajută pe musulmani peste tot prin lume. Avem informații sigure. Pe ascuns, îi înarmează pe cei care pretind că sunt inamicii lor. În Bosnia-Herțegovina, americanii i-au reinstalat pe turci în casele sârbilor… Niciun criminal de război musulman nu a fost arestat.

Era de neoprit pe acest subiect.

— Ce credeți despre cei care au adus războiul în Bosnia? întrebă Malko.

Călugărul se închină.

— Sunt oameni sfinți, Dumnezeu să îi apere!

Mai bine nu se angaja pe acest teren alunecos.

Reluară drumul spre mănăstire, discutând politică, întâlnind câteva pisici înfometate și speriate.

— Totuși sunt pisici pe aici, remarcă Malko.

Fratele Stevan ridică ochii spre cer.

— Mda! Unii novici chiar le și hrănesc. La mănăstirea rusă, frații noștri sunt mai intransigenți: prind pisicile și le spânzură cu sârmă, ca să nu polueze acest pământ sacru.

Privirea lui avea o lucire nebună.

Ajunși la mănăstire, se despărțiră, Malko mergând spre capelă: trebuia, cu orice preț, să găsească o ocazie de a-l întâlni pe Radovan Karadžić. Ori, sejurul lui nu putea depăși 3 zile.

*

* *

Un cântec de o tristețe infinită se ridica din naosul central al capelei. Malko, în calitate de non-ortodox, nu avea dreptul decât în prima sală, mărginită de scaune din lemn foarte înalte în formă de sicrie verticale, în care te puteai așeza sau rămâne în picioare.

Trei călugări erau cufundați în rugăciune. Un altul intră, se duse să sărute de câte trei ori icoanele din stânga ușii, apoi se alătură în al doilea naos unor călugări care țineau o slujbă, cu mișcări largi de cădelniță. Malko începea să aibă crampe. Aceste cântece ininteligibile și lente degajau o atmosferă ciudată.

Și nici urmă de Radovan Karadžić.

Decepționat, se retrase, întorcându-se în camera lui.

Un zgomot ciudat, ca al unei ciocănitoare care bătea într-un copac, îl făcu să iasă. Un călugăr se plimba prin mănăstire, înarmat cu un ciocan și o bucată de lemn – simandrul – pentru a anunța ora mesei. Malko îl urmă.

Vreo douăzeci de călugări erau adunați în fața capelei, ronțăind tot felul de *zakuski*, în picioare sau așezați pe bănci. Fratele Stevan se apropie.

— Este mâncarea morților, explică el. Adevărata masă vine după aceea.

Într-adevăr, un clopot începu să bată și călugării începură să intre în *trapeza,* sufrageria mănăstirii. O sală imensă, cu tavanul și pereții acoperiți cu gravuri vechi și lemn vopsit, mobilată cu mese lungi din lemn și bănci.

Pe o mică estradă, un călugăr recita o rugăciune. Se aștepta ca toți călugării să sosească. Malko și ceilalți invitați aveau dreptul la o masă separată. Pulsul îi crescu. Aproape în fața lui se afla sârbul cu capul ras de la hotel *Alexandros!* Cum ajunsese până acolo? Nu îl văzuse pe vapor!

Un pocnet din degete și toată lumea se așeză și începu să mănânce într-o liniște absolută. Mesele erau pregătite: carafe cu apă, vin, pâine și farfurii pline. Spanac, cartofi, fructe, măsline, ceapă proaspătă.

Niciodată carne sau pește: călugări erau vegetarieni…

Malko încercă să distingă fețele călugărilor, dar mulți dintre ei erau cu spatele spre el. Toată mănăstirea părea să participe la masă. Radovan Karadžić *trebuia* să se afle printre sutanele negre…

Sfârșitul mesei sosi foarte repede. Toți se ridicară dintr-o mișcare. Călugării ieșiră primii, în șir indian. De această dată, Malko putu să îi vadă pe *toți.* Radovan Karadžić nu era printre ei. Când urma să iasă și

el, întâlni privirea bărbatului cu craniul ras. Aceasta nu dură decât o fracțiune de secundă, dar simți că era reperat. Radovan Karadžić fusese anunțat de prezența sa, ceea ce explica absența lui de la masă.

Ajunse afară, plin de furie.

Cum să îl facă pe criminalul de război să iasă din celula sa inviolabilă?

CAPITOLUL XXIV

Božidar Popović înfiletă cu atenție un amortizor lung la pistolul Makarov. Camera lui se afla chiar deasupra celei a bărbatului cu ochii aurii pe care îl știa de acum că este agent al CIA. Prin telefon, verificase anumite indicii la Belgrad și nu mai exista nicio îndoială.

Ori, acest bărbat nu era probabil singur în zonă. La mănăstire, Božidar Popović nu reperase alți suspecți, dar nu era suficient ca să se liniștească. Mai mult, trebuia să-l evacueze pe Radovan Karadžić, prin Ierissos, mult mai discret decât Uranopoli. Ex-liderul sârb, în sutană de călugăr, nu ar atrage atenția. De acolo, vor merge la Salonic, apoi spre nordul Greciei, în mașina unui simpatizant grec, pentru a ajunge apoi la frontiera cu Macedonia și Bulgaria. Grație actelor false și ținutei sale, Radovan Karadžić avea puține șanse să fie interceptat. Și, din Bulgaria, i-ar fi ușor să se întoarcă în Serbia.

Acest plan impunea neutralizarea bărbatului care îl spiona în interiorul mănăstirii, pentru a câștiga un oarecare avans. Comunicațiile fiind foarte dificile cu exteriorul, absența acestui spion putea trece neobservată una sau 2 zile. După masă, Božidar Popović ieșise să se plimbe, reperând un loc perfect în care să ascundă cadavrul: un șantier condus de muncitori sârbi, unde se aflau toate ustensilele necesare pentru a săpa o groapă. Odată cu căderea nopții, în afară de pisicile înfometate, nimeni nu se hazarda afară. Era deci ușor să transporte cadavrul.

Băgă pistolul Makarov într-unul din buzunarele largi ale pantalonului de pânză și coborî. Era lumină în baia comună de la etaj, dar niciun zgomot. Ceilalți ocupanți ai pavilionului se culcaseră deja pentru a se trezi la ora 4:00 dimineața, la prima rugăciune. În momentul în care sârbul ajungea la parter, ușa de la camera spionului se deschise și nu avu timp decât să se refugieze în baie! Îl auzi ieșind, așteptă puțin și ieși și el afară.

Zări silueta care se îndepărta în curte. Ce avea de făcut afară la această oră? Avea întâlnire? Planul americanilor era mult mai avansat decât credea? Rezistă dorinței de a-l urmări: era prea periculos… Această ieșire îi oferea o ocazie providențială de a-și simplifica treaba, evitând să-l omoare în cameră. Privi în jurul său și reperă ușa de la cripta în care erau conservate craniile călugărilor. Nu era încuiată cu cheia. Intră, lăsând ușa ușor întredeschisă. Pentru a se întoarce în cameră, adversarul său trebuia să treacă pe acolo. Va ieși în urma lui și îi va trage un glonț în ceafă.

*

* *

Malko, în picioare lângă vechiul turn din secolul al XIII-lea, își

orientă telefonul Thuraya pentru a capta satelitul. Era un aparat criptat, conectat la un altul, undeva în Washington, la CIA. Imediat ce formă numărul, o voce neutră îi răspunse, mulțumindu-se să repete.

— Aici „Teddy Bear”, anunță Malko. Vreau să vorbesc cu Max.

— Un moment, vă rog.

Treizeci de secunde mai târziu îl avea la telefon pe „Max”, coordonatorul Agenției pentru operațiunea „Teddy Bear”. Îi raportă rapid, explicând că Karadžić nu se arătase și aflase probabil de prezența lui.

— Ar trebui anunțate autoritățile grecești, concluzionă el, sunt *sigur* că este aici.

— Dar nu l-ați identificat pozitiv.

— Nu, trebui să recunoască Malko.

— Poate rămâne închis mult timp în camera sa?

— Da. Anumiți călugări se refugiază timp de luni întregi în „schituri”, minimănăstiri, pentru a medita și a se ruga. Ori, eu nu pot rămâne aici decât 3 zile…

— Bine, concluzionă „Max”. O să transmit mai departe și te voi ține la curent.. Continuați supravegherea. Dacă îl vedeți, sunați imediat. Toată operațiunea noastră este condiționată de o *positive identification* din partea dumneavoastră.

Nu mai avea nimic de spus. Malko privi cerul înstelat, ascultă țipetele păsărilor de noapte. Visând în secret să dea nas în nas cu Radovan Karadžić… După ce Thuraya închise, se întoarse spre mănăstire. Întrebându-se cum să îl facă pe sârb să iasă din celula lui… Imposibil să verifice locurile, erau sute de încăperi, labirinturi de holuri și etaje.

Niște pisici se băteau în jurul unei pubele. Zări o umbră și se opri, cu arterele brusc încărcate de adrenalină.

O siluetă neagră tocmai împărțea mâncare pisicilor… Un călugăr „depravat” care se ascundea pentru a săvârși această operă de caritate.

Își continuă drumul. Trecând prin fața criptei, remarcă brusc că ușa era întredeschisă. Curios, își zise că spectacolul trebuia să fie impresionant și împinse ușa care se mișcă cu un scârțâit. Pipăi pentru a găsi întrerupătorul luminii.

*

* *

Božidar Popović simți cum pulsul îi crește brusc când ușa criptei se deschise scârțâind. Nu credea în fantome dar simți un fel de panică, dându-se brusc înapoi și lovind una din etajerele pe care se aflau zeci de cranii bine înșiruite.

Sub greutatea lui, etajera se prăbuși și craniile se împrăștiară pe jos.

Chiar în momentul în care lumina se aprindea.

Apăru bărbatul pe care îl aștepta să-l omoare. Timp de câteva secunde, se priviră ca niște câini din porțelan, apoi Božidar Popović duse mâna spre buzunar pentru a-și scoate arma. Că îl omora acolo sau afară, nu schimba cu nimic situația.

*

* *

Malko, cu adrenalina în artere, fotografie scena și înțelese. Nu avea armă și, dacă fugea, celălalt îl dobora. Îl văzu schițând un gest spre pantalonul din pânză și îl lovi puternic între picioare. Sârbul se îndoi imediat cu un grohăit de durere, apăsându-și cu amândouă mâinile părțile nobile.

La întâmplare, Malko luă de pe una din etajere un craniu și îl aruncă cu toată forța spre fața adversarului. Celălalt, cu nasul probabil spart, scoase un nou țipăt de durere și se dădu înapoi, împiedicându-se de craniile împrăștiate pe jos.

Cum era de două ori cât Malko, nici vorbă să angajeze lupta.

Dintr-un salt, acesta se îndreptă spre ușă și se duse nu spre camera lui, ci spre mănăstire. Acolo, ar putea să se ascundă… Se întoarse și zări o siluetă care alerga în urma lui. Apoi, urechea lui exersată auzi două șuierături la rând. Își încordă mușchii, așteptându-se să primească un glonț în spate…

Gâfâia când ajunse la arcada care ducea spre interiorul mănăstirii. Luna lumina chiparoșii și masa întunecată a capelei. Ceea ce îi dădu o idee. Urmăritorul său nu era încă în apropiere.

Împinse ușa grea care se deschise spre primul naos al capelei. Un călugăr, îngenuncheat în fața icoanelor, se ruga în tăcere, la lumina lumânărilor. Malko se instală într-o strană din spatele lui și își trase sufletul. Contrastul dintre ucigașul care îl urmărea și acest om care se ruga, senin, avea ceva ireal. Nemișcat ca o statuie, Malko simțea gândurile care i se amestecau în cap. Nu vedea decât spatele călugărului. Și dacă era Radovan Karadžić?

Nu își răspunse încă la întrebare când auzi ușa deschizându-se. Câteva secunde mai târziu, sârbul înalt cu capul ras apăru și el, făcu semnul crucii și îi adresă o privire feroce. Cei doi bărbați rămaseră nemișcați, măsurându-se din priviri. Simțea că ucigașul era indispus. Un singur risc: călugărul să termine rugăciunile și să îi lase singuri. Minutele se scurgeau într-o liniște absolută… Apoi, călugărul îngenuncheat se ridică, se întoarse și Malko îi văzu fața: nu era Radovan Karadžić.

Era gata să plece în urma lui, dar se răzgândi. Mai bine să înfrunte moartea în față.

Sârbul îi expedie o privire plină de ură glacială. La fiecare secundă, Malko se aștepta ca acesta să își scoată arma. Totuși, nu făcu nimic.

După un timp, se apropie de icoane, se înclină adânc, făcu semnul crucii și ieși fără să îl privească pe Malko.

Acesta se mai relaxă puțin, scârțâind scaunul de lemn sub el. Sârbul nu voise să îl omoare în capelă. Nu avea decât să stea pe scaunul lui inconfortabil până la răsărit, căci celălalt îl aștepta probabil afară.

*

* *

Božidar Popović înaintă în tăcere pe culoarele din aripa mănăstirii în care locuia Radovan Karadžić. Un adevărat labirint. Era aproape ora 23:00, dar știa că liderul sârb citea adesea până târziu. Bătu ușor la ușă și așteptă. Se auzi un foșnet de cealaltă parte și zise în șoaptă:

— *Sma* Božidar[44].

Radovan Karadžić deschise ușa. Avea ochelarii și cu siguranță tocmai citea. Sârbul îl puse la curent cu ceea ce se întâmplase și concluzionă:

— Trebuie să plecați cât mai repede posibil. Mâine dimineață, dacă vaporul poate acosta. Ei știu că dumneavoastră sunteți aici.

Ex-liderul Republicii Srpska se gândi îndelung și zise:

— Nu, rămân aici.

— Dar, protestă sârbul, dacă…

Radovan Karadžić zâmbi.

— Aici sunt cel mai în siguranță! Mai târziu, se va vedea. Mergeți la culcare și continuați să mă protejați. Dumnezeu vă va proteja și el.

Închise ușa ușor iar Božidar Popović se îndepărtă pe culoar, blestemând încăpățânarea bătrânului; fugărit de americani care îi voiau pieirea, refuza să se apere. În timp ce se întorcea spre camera lui, adresă cerului o rugăciune tăcută pentru ca Del Ponte să ardă pe vecie în flăcările infernului.

*

* *

Malko avea să petreacă a treia și ultima noapte la mănăstirea Chilandar. De la întâlnirea lui cu ucigașul sârb, nimic nu se mai întâmplase. Din prudență, petrecuse noaptea în capelă până când călugării sosiseră pentru primele rugăciuni de dimineață.

Mai răbdase o oră, înecat de fumul de tămâie, anchilozat, toropit de melopeea tristă a cântecelor gregoriene.

La micul dejun, a doua zi, fratele Stevan se apropie de el cu un zâmbet călduros.

— Am fost fericit să vă văd dimineață, la prima noastră slujbă. Sper ca acest scurt sejur în comunitatea noastră să vă aducă pacea interioară și să vă rugați pentru noi.

Dificil de mărturisit că pietatea nu prea avea legătură cu prezența sa, datorată exclusiv dorinței lui de a supraviețui. Apoi *iguman*-ul îi

propuse să îi arate cripta. Ca și cum bănuia ceva.

Toate craniile fuseseră puse la loc. Fratele Stevan scoase o cutie din lemn în care erau două tibii și un craniu ciudat de auriu.

— Acesta este un sfânt, anunță el în timp ce se închina. A trăit în secolul al XIV-lea. Ne dăm seama după culoarea oaselor sale.

Malko privi alinierea de cranii. Majoritatea nu mai aveau dinți iar unul dintre ele i se păru mult mai mic decât celelalte: un microcefal. Imposibil de aflat cine era: craniile erau anonime.

Seara sosi cu clopotul care bătea pentru cină. Până în ultima secundă, Malko spera să îl vadă pe Radovan Karadžić în *trapeza,* dar acesta nu apăru. Ucigașul sârb dispăruse. Pelerinii mergeau spre pavilion, petrecând ore întregi în rugăciuni. Ritmul imuabil al acestui loc unic, în afara timpului, era cel al Eternității.

Revenind în camera lui, văzu că avea un mesaj pe Thuraya. Trebuia să îl sune pe „Max”.

Când stabili legătura cu el, americanul îi zise imediat:

— Cred că am găsit o cale să vă ajutăm. În următoarele ore, fiți vigilent.

— Despre ce este vorba?

— Nu vă pot spune, dar de data asta, cred că avem ceva. Vă repet, imediat ce avem o *positive identification,* furia Domnului se va abate asupra acestei mănăstiri afurisite, iar fuga criminalului de război se va termina. OK, vă las.

Malko închise Thuraya, perplex. Știa că agenți ai CIA erau postați în jurul Chilandar, dar nu vedea cum vor acționa.

*

* *

Cei patru bărbați înaintau în liniște prin tufișuri, pe o potecă aproape invizibilă. Echipați cu aparate de vedere în infraroșu, mergeau fără probleme. Primul ajunse pe creasta împădurită care domina mănăstirea Chilandar și se opri.

Niciun zgomot, în afară de păsările de noapte și, uneori, câte un clopot.

O barcă pneumatică îi debarcase, la căderea nopții, pe o mică plajă de nisip, nu departe de mănăstirea Esfigmenu. Încărcați ca niște asini, le trebuise mai mult de 3 ore să ajungă la obiectiv, fără să meargă pe drumul principal.

Șeful așteptă ca oamenii săi să își tragă puțin sufletul și începură coborârea. La aproximativ 10 kilometri de mal, vasul-mamă aștepta momentul apropierii pentru a-i recupera. Trebuiau să fie departe înainte de răsărit.

*

* *

Mirosul îl trezi pe Malko. Se ridică sărind din pat și, automat, privi

prin fereastra fără obloane; zări o lucire roșie care lumina zidurile mănăstirii vechi de parcă era ziuă. Ieși pe palier.

Un pelerin bărbos îl interpelă imediat.

— Mănăstirea arde! Dumnezeul meu, este oribil.

Fără să vorbească, se îmbrăcară și ieșiră afară. Spectacolul era feeric și abominabil în același timp. Flăcările se ridicau pe ziduri, acompaniate de un fum negru și dens. Balcoanele din lemn vopsit în roșu ardeau ca niște torțe.

Malko rămase înmărmurit, înțelegând sensul mesajului enigmatic al lui, „Max”. CIA dăduse foc mănăstirii pentru a-l forța pe Radovan Karadžić să se arate!

Era în același timp logic, dar și complet nebunesc!

Ajunși la arcadă, pelerinul și el trebuiră să se dea înapoi. Pe toată partea dreaptă șarpanta din lemn ardea cu flăcări de 20 de metri! Ocoliră și ajunseră în mijlocul mănăstirii, trecând printr-un tunel de sub turnul pătrat. Chiparoșii, de lângă capelă, ardeau ca un foc de tabără.

Călugării ieșeau din toate colțurile, adunându-se în spațiul deschis, buimăciți. Malko văzu că unii se rugau cu voce tare, îngenuncheați. Atmosfera era irespirabilă, iar incendiul părea să se întindă în toată mănăstirea. Deodată, se lovi de fratele Stevan care părea ciudat de calm.

— Cum s-a declanșat acest incendiu? întrebă Malko.

— Domnul ne-a trimis un avertisment, răspunse calm călugărul. Poate ca să împărtășim suferința poporului nostru. Aici, suntem prea protejați.

Se auzi un zgomot uimitor în spatele lui. Bârnele tocmai se prăbușeau în jerbe de scântei uriașe. Din fericire, vântul împingea fumul spre deal. Malko nici nu se mai gândea la Radovan Karadžić. Strânși unul în celălalt ca niște animale speriate, călugării priveau, fără să reacționeze, cum mănăstirea lor se făcea scrum…

— Nu sunt pompieri? se miră Malko.

Fratele Stevan făcu un gest resemnat.

— I-am anunțat, dar vin tocmai de la Kyries. Le va trebui cel puțin 2 ore pentru a ajunge aici. Dacă vehiculele le funcționează…

Malko se dădu înapoi pentru a se feri de foc în partea ocolită de flăcări, în fața *trapezei.* Călugării soseau, tot mai numeroși, dar calmi, ca și cum aceasta nu îi privea.

Pompierii sosiră după 2 ore și jumătate. Două treimi din mănăstire arseseră. Nu mai rămăseseră decât pereți arși, bârne fumegânde, găuri căscate în ziduri. Fără să vrea, Malko examina toate fețele.

Nici urmă de Radovan Karadžić.

Se întoarse în camera lui atunci când ziua se ridica, lăsându-i pe călugări să încerce să îi ajute pe pompieri. Era dezgustat..

*

* *

Malko ajunse la intrarea în mănăstire, acolo unde erau primiți turiștii. Toți pelerinii plecau. Pompierii acționau încă printre ruinele fumegânde. Doar marele turn pătrat rezistase focului. Călugării rătăceau de colo-colo, buimaci, deznădăjduiți. Malko se uită la ceasul Breitling. Era prânzul. Într-o jumătate de oră, va pleca cu naveta mănăstirii spre Yovantsa.

Fratele Stevan apăru, la fel de calm.

— Am venit să vă spun la revedere, zise el. Sper că acest nefericit incident să nu vă fi tulburat.

— Este oribil, răspunse Malko, sincer șocat.

Când începi să utilizezi metodele inamicului, îți lași sufletul deoparte, în general.

Iguman-ul îi adresă un semn liniștitor.

— Dumnezeu a vrut să ne încerce. Din fericire, muzeul nostru, din turn, a fost cruțat. Vom reconstrui mănăstirea. Suntem aici de atât de mult timp…

— Nimeni nu a fost rănit?

Privirea fratelui Stevan se fixă în ochii lui.

— Ba da! Unul din frații noștri nu a putut părăsi chilia la timp și a pierit asfixiat. A fost voința Domnului: fratele Jaromir nu era aici decât de câteva zile, venit pentru o scurtă ședere. Va fi îngropat în fața criptei.

Făcu semnul crucii și îi adresă lui Malko un zâmbet impenetrabil.

— Rugați-vă pentru el. Noi ne vom ruga pentru dumneavoastră. Reveniți când doriți. Veți fi mereu binevenit.

Făcu rapid un semn al crucii pe fruntea lui Malko, se întoarse și se îndreptă spre ceea ce mai rămăsese din mănăstirea Chilandar.

Sfârșit

---

[1] Bârlogul Lupului. (n. aut.)
[2] Căștile albastre”, (n. trad.)
[3] Detașament al NATO în Bosnia. (n. aut.)
[4] Tribunalul Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie. (n. aut.)
[5] Starețul. (n. aut.)
[6] Haide! (n. aut.)
[7] Miel la rotisor. (n. aut.)
[8] Alo? (n. aut.)
[9] Călătorie plăcută, domnule. (n. aut.)
[10] Unitate de Urmăriri. (n. aut.)
[11] Lovește și fugi. (n. aut.)
[12] Ordin. (n. aut.)
[13] Kontra Obavestonjina Sluzba: Serviciile de informații ale armatei sârbe (n. aut.)

[14] Suntem în întârziere… (n. aut.)
[15] Serbia Cerna Gora – Serbia și Muntenegru. (n. aut.)
[16] Bine. (n. aut.)
[17] Să-ți păzești fundul! (n. aut.)
[18] Este un miracol? Nu este un miracol! (n. aut.)
[19] Lunetiști. (n. trad.)
[20] În jur de 7 500 de dolari. (n. aut.)
[21] Bezbebnosti Informativ Agencide: Serviciile sârbe. (n. aut.)
[22] În jur de 700 de dolari. (n. aut.)
[23] Vedetă a cântecului în Serbia. (n. aut.)
[24] Vin sârbesc. (n. aut.)
[25] Parcul expozițional din Belgrad. (n. aut.)
[26] Serviciul de Informații Militar Rus. (n. aut.)
[27] Aproximativ 15.000 dolari. (n. aut.)
[28] Nicio problemă. (n. aut.)
[29] În sănătatea dumneavoastră! (n. aut.)
[30] Autostradă. (n. aut.)
[31] Aveți vreo problemă? (n. aut.)
[32] Târfa. (n. aut.)
[33] Drum bun! (n. aut.)
[34] Oprește. (n. aut.)
[35] Mulțumesc! (n. aut.)
[36] Să dea Dumnezeu să crăpi! (n. aut.)
[37] Salvați și loviți! (n. aut.)
[38] Prezbiteriul. (n. aut.)
[39] Abandonez! (n. aut.)
[40] Mulțumesc, mulțumesc. (n. aut.)
[41] *Agion oros,* în greacă. (n. aut.)
[42] Serviciile de informații grecești. (n. trad.)
[43] Cărările muntelui Athos. (n. aut.)
[44] Sunt Božidar. (n. aut.)